

Nieuwe verzameling van Nederduitse mengedichten

<https://hdl.handle.net/1874/203693>

NEDERDUITSCH E
MENGELDICHTEN

TE AMSTERDAM,
By WILLEM BARENTS, Boekverkooper
MDCCXXVII.

Antonina Houbraken invent.

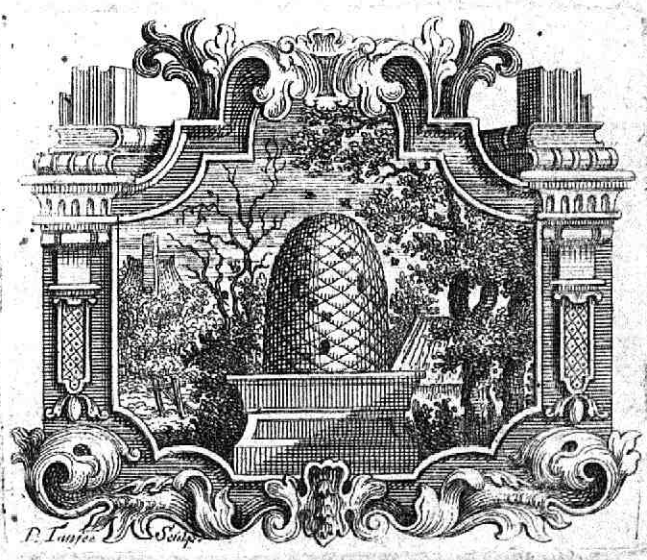
Pieter Thuyt Sculp.

Instituut De Vooy
voor Nederlandse Taal
en Letterkunde aan de
Rijksuniversiteit te Utrecht

zee

J. W. Coekstra

NIEUWE
 VERZAMELING
 VAN
 NEDERDUITSCH
 MENGELDICHTEN.

TE AMSTERDAM,

By WILLEM BARENTS, Boekverkooper
 op den Voorburgwal, in Horatius.
 MDCCXXVII.

A A N

DEN ED. HEERE

M^R. T: V. S.

Ien wyde ik deeze Mengelzangen
Met meerder recht, dan u, myn Vrindt?
Wie zalze gunstiger ontfangen
Dan gy, die de edle Dichtkunst mint?
'k Heb lang gewenscht een blyk te geeven
Van de ongeveinsde en zuivre zucht,
Waardoor ik t'uwaart word' gedreeven,
En die myn' boezem heeft bevrucht:
Nu is die tydt in 't eindt gebooren.
Neem dit geschenk goetwillig aan.
Het zal misschien uw hart bekooren,
Deez' nieuwen Bloemhof in te gaan.

Hier zullen de onvervalschte wyzen
Van Katarynes goude lier
U noopen haaren geest te pryzen,
Als 't haar, ontvonkt door godlyk vier,
Van Vrede of Liefde lust te zingen:
Of als zy 't hoofdt der Schrandren kroont:
Of als zy 's werelts wisselingen
Op 't veldt van haar papier vertoont.
Hier zal u Francius verrukken
Door zyn betoverenden klank:
Die even net zich uit kon drukken
In 't Roomfche en Nederduitsch gezangk.
Hier zal Brockhuizen u vermaaken.
Hier juicht ge op Angelkots Gedicht.
Hier hoort gy Bode, en de eer der Baaken;
Die thans, in 't onbeneeyelt licht,
Naast Febus op Parnas gezeeten,
Als starren blinken, ryk van glans;

Daar

Daar hyze, als d'eersten der Poëeten,
Bekroont met zynen lauwerkrans.

Hier zal u Huydecoper streelen,
Wen gy zyn Zanggodin, zoo schoon
Den Venuzyner na hoort queelen,
Dat alles luistert naar dien toon.

Hier zal de braave Ryk u leiden
Door Haarlem'sch Tempe, als zyn penceel
De Westermeeische klaverweiden

Affschildert in het kunsttafrel:
Of als hy op Farfaalsche velden
Verbeeldt den onverfaagden moedt
Van Cesar en zyn Oorlogshelden,

Lukanus volgende op den voet.
Hier lachen rooze- en lelibladen.

Hier zweeft een lieffelyke geur.
In 't kort: hier kuntge uw' lust verzaaden
Aan bloemen van verscheide kleur.

Maar onder zulke Pinduslichten,
Geeft gy, myn waarde Vriendt, ook gy,
Geen' kleinen luister aan dees Dichten,
Door uitgeleezen Poëzy.
Uw zedigheid, zoo hoog te roemen,
Die deugdt, van weinigen betracht,
Verboodt my wel uw' naam te noemen,
Dewyl ge all'ydlen lof veracht;
Nochtans betoonen de edle vruchten
Van uw vernuft, dat gy voor nydt,
Voor haat, noch laster hebt te duchten,
Maar dat gy die te boven zyt.
Welaan, ontfang dan deeze blaëren,
Ontfang, benevens haar, myn hart,
En leef noch veel gewenschte jaaren,
Bevrydt voor ongeval en smart.

IN AFFETTATO E MODESTO.

VOOR-

V O O R R E D E .

Hier wordt u, kunstlievende Lezer, aangeboden een bondeltje Gezangen, van verscheide stoffe en rymtrant. heeft men voordeezē *Apolloos Harp*, *Den Hollantschen Parnas*, *Den Bloemkrans van Gedichten*, *Klioos Kraam*, en andere diergelyke werkjes, met genoegē ontfangen; wy durven ons vleien dat deeze NIEUWE VERZAMELING niet minder aangenaam zal weezen: temeer, dewyl daarin verscheide oude vaarzen gevonden worden die nooit voorheen gedrukt geweest zyn; waaronder dat van den vermaarden *Francius* op *Jufrou Ida*, uit zyn eigen Latyn * vertaalt, benevens veele van *Herman Angelkot*, geen geringe plaats verdienen; welke alle, behalven noch een goet getal andere, wy te danken hebben aan den Heere BALTHAZAR HUYDECOPER, wiens braave naam altewel bekend en geëert is, dan dat wy hier iets tot zyn' lof behoeven te zeggen. Deeze, zoowel als *Bions Lykzang op Adonis*, door den beroemden *Joan van Broekhuizen* uit het Grieksch overgezet, en het Klinkdicht van *Thomas Arents* op de oogen

* Zie *P. Francii Poëmata*, Edit. Sec. p. 219.

V O O R R E D E.

van de Marquizinne *de Monceaux*, zyn uitgegeeven volgens eigenhandige affchriften der Maakers, en zouden te vergeeffch in hunne werken gezocht worden; gelyk men daar ook niet en vindt het Lykdicht op den Heere *Philippe d'Orville*, noch onder de Gedichten van *Heiman Dullaart* het vaars op *den Oorsprong van Gelderlants groote Watersnoodt*, 't welk hier op bladtzyde 209 geleezen wordt. verders heeft het den loffelyken Dichter **FRANS RYK**, en andere fraaie Vernuftten, die, schoon ze hier niet genoemd worden, echter geen vreemdelingen op den Parnas zyn, behaagt, ons eenige niet onaangenaame vruchten van hunnen geest mede te deelen, en daardoor geen kleinen luster aan dit werkje by te zetten. Vermaakt u in deezen Hof, alom met welriekende bloemen beplant, kiest daaruit wat u het beste aanstaat, blyft de Zanggodinnen begunstigen, en vaartwel.

NEDERDUITSCH E MENGELDICHTEN.

D A P H N I S H A R D E R S Z A N G O P D E V R E D E.

't As Vrede door al 't Land; de dag aan
's hemels tranffen
Verschynd, om dit geluk, met onge-
woone glansfen
Op 'tjuichende aardryk, van alle oor-
logszorgen vry;

Terwyl een hemelgeur, vol heilzaame artzeny,
Door Veld en akker weid, besproeid met paerle droppen;
De zegenryke zon verguld de hooge toppen
Der groene boomen en 't gebergt met louter goud,
't Gevogelt kwinkeleerd, met schellen toon, door 't woud,
En Woudheers kloeke haan, steeds spellende te vooren
Mooi weêr en goed geluk, laat zich luidrustig hooren,

A

Met

2 N E D E R D U I T S C H E

Met blyde kreet, die elk beloofd een goed onthaal;
 Als harder Daphnis, lang geroemd in Leeuwendaal,
 Daar de Amstel met het Y verëenigd zaamen stroomen,
 Bemind van Dichtlief, vroeg uit zyne kooi gekoomen,
 Verk wikt van zooten droom, zyn schaapen drytt van stal;
 Terwyl ze weiden by een zuivre waterval.

De Vreë reeds riekende, komt hy zich neder zetten
 In 't open veld, daar niets zyn zanglust kan beletten,
 En vindende zyn hoop en wenschen nu voldaan,
 Heft dus op zyne fluit een Vredeveldlied aan.

Op, Leeuwendaalers, op! verlaat uw kwynend
 treuren.

Nu mag het u, na lang verlangen, weêr gebeuren
 Dat gy, ontslaagen van het oorlogsongemak,
 Moogt veilig weezen in het veld en onder 't dak.
 Geen Roofharpy zal meer uw Zaaimans bouw verstoo-
 ren,

Zyn arbeid schenden, noch vernielen 't goudgeel kooren,
 Dat, zwanger van geluk, de hoop was van zyn schuur,
 En 't hongerig gezin; noch sloopen in een uur
 De zorg van meenig jaar, door branden en door blaaken,
 Vuur jaagende in gewest en in gewyde daaken;
 Noch dolle krygsklaroen, het oorelogs vermaak,
 Uw slaap beletten, daar gy moede geeuwt van vaak,
 En 't offerlam, aan het altaar gewyd, verscheuren.

Op, Leeuwendaalers, op! verlaat uw kwynend
 treuren.

Men zal uw schaapen niet meer handlen dus onzacht,
 Noch trekken tevens hen de wol af met de vacht.
 De alziende zôn, die lang zag moorden met afgryzen,
 Niet meer met bloed bevlekt in 't aangezicht verryzen,
 En gy, om 't voorspook van een kwaaden dag belaaën,
 Met duizend angsten uit de ontruste kooi opstaan.
 Noch voor des middags gloed uw zoete muskadellen,
 Zo rood, als purper, van een leevend zap aan 't
 zwellen,

Voor

MENGELEDICHTEN. 3

Voor Vreêliefs mond gespaard, met ongewyde hand
 Verwoed affcheuren, en vertreeden in het zand,
 Met al te dart'len voet, uw rype wintervruchten.
 Gy hoeft door door'nen, met uw Huisgoôn, niet te
 vluchten

Uit eigen haartsteên, daar de knaap, zo teêr gevoed,
 Van 's moeders hals gerukt, den Kryg meê volgen moet,
 Noch droeve Woudheerin door 't veld de wraak der
 Goden

Om hulp aanroepen, en haar Hoofdman by de dooden
 Opzoeken, Hoofdman! die van Landraads ed'len stam,
 Uit haaren schoot geteeld, gewond te sneuv'len kwam;
 En 't heldenlyk niet zyn ontbloot van balsengeuren.

Op, Leeuwendaalers, op! verlaat het kwynend
 treuren.

De weiden zullen nu, in plaats van daauw, met bloed
 Niet overstroomd zyn, neen! 't Geweld heeft uit-
 gewoed;

De Moord is zat, de Krygen zyn vervloekte plaagen
 Verstuiven dol van spyt, niet kunnende verdraagen
 Den glans der Vredezon, met een verbaasd gerucht;
 Men hoordeze voor nacht rinkinken door de lucht,
 Als of zy zelve haar verkeerde in dollen winden,
 Om op haar heenevaart, voor 't laatste te verflinden
 't Kleen overschot, dat voor hun klauwen is bewaard;
 Zy rukken boomen met hun wortelen uit de aard,
 Daar Huismans ruime schuur aan splinters is geslaagen,
 En Heerschaps nieuwe stulp stond schrap, geschud by
 vlaagen.

De boom, aan de oostzyde onzer buurt, voor de ou-
 d'ren tyd,

Van Phebus, om zyn min, aan Daphne toegewyd,
 Die Phebus zelf niet kan voor zulk een ramp bewaaren,
 Wierd op een oogenblik beroofd van al haar blaaren.
 Zo scheiden 't Oorlog met zyn Vloek gevolg op 't lest,
 Gelyk een hellich gedrocht gehaat, uit dit gewest.

4 N E D E R D U I T S C H E

Op, Leeuwendaalers, op! verlaat uw kwynend
treuren;

De Landplaag is verjaagd: de Vreugde ontfluit haar
deuren.

Zie Volkert zyne ſchaal, geleên door 't oorlogslot,
Herstellen, ſmaakende reeds 't aangenaam genot
Der lieve Vreê, dat aardſch en hemelſch welbehagen!
En Rentman winſt op winſt genieten zonder waagen.
't Geluk rold Bouwer nu van zelf in zynen mond,
En Viſchman in zyn net, het water vry gegond.
Voortaan zal 't heele land van melk en hooning vloeijen,
En Melkergraag verheugd zyn doorgegraasde koeijen,
By emmers boorde vol, aftappen vette room;
Duif, zingende, het ſchaap gaan melken zonder
ſchroom;

En Grootwyngaardenier, wiens vreugd niet is te
ſtremmen,

In volle kuipen van het friſſe druifzap zwemmen,
En yder brengen met 's Lands offerſchaal, in 't rond,
't Welvaaren van het Land en 't wenſchlyk Vreê-
verbond.

Op, Leeuwendaalers, op! verlaat uw kwynend
treuren;

De Landplaag is verjaagd: de Vreugde ontfluit haar
deuren.

De milde Ceres ſteekt haar hoofd ten veldkloove uit,
Een koorenairkrans ſierd haar hoofd, gelyk een bruid,
Zy ſproeid een vruchtbaar ſap op akkeren en velden,
Vol purp're drupp'len der verſlaagene Oorlogshelden,
Die zy, waar dat ze laat haar aalſem overgaan,
Verkeerd in Tydeloos, en rode Roozeblaân,
Die goelyke Amaril ſchakeerd met groene Olyven,
Voor haaren Damons hoofd, die ſchuw van krygs-
bedryven,

Haar eens zoo vierig als voor heene mind en vryd,
En blyde met de Vreê zyn Bruiloft innewyd.

't Geheele Land fchynt in een Paradys herbooren,
 Waar dat de Vrede laat de Welvaart zien en hooren;
 Men heft 'er deuntjes aan, de Beurtzang gaat in zwang,
 Men vryd 'er ongeveinsd, en trouwd uit geen belang.
 De Nimphen gaan alleen, die voor geen Saters vreezen,
 Noch 't fchaap meêr voor den wolf. De Gondeeuw is
 verreezen.

De Leeuw speelt ftil in 't gras. Het Krygspaad is
 gedweê;

En Heermans ftrydb're Haan kraaid anders niet als Vreê.
 De Havik laat de Duif nu veilig trekkebekken;
 En 't jonge kieken zich van 's Arends vlerken dekken,
 Daar Vreêryks boongaard pronkt met appels van klaar
 goud,

En Veegodt Pan danft, met zyn rietfluit, door 't woud.
 't Geboonte ruifcht op maat, gelyk de zilv're vlieten.
 Het Y en de Amftel uit hun braikke kruiken gieten
 Een lekker zap, zo zoet als 't riet van d'Indiaan,
 't Kend geen vergif. de wit gepluimden Amftel Zwaan,
 Met welken verf de Vreê zo godlyk komt te blinken,
 En door wiens peunen dat der Dicht'ren toonen
 klinken,

Dat Tweetal Dichteren, op hun Latynfche Lier,
 Steeds aangeblaazen van Apolloos god'lyk vier,
 Slaat zyne wicken van elkaâr en zingt, langs 't water,
 Een vrolyk Vredelied, met aangen am gefchater;
 De Veegodt luiflerd naar dien toon zo hoog geloofd,
 Welke aan de vogel meê de ontterflykheid beloofd.

Op, Leeuwendaalers, op! verlaat uw kwynend
 treuren;

De Landplaag is verjaagd: de Vreugde ontfluit haar
 deuren.

Loofd met eerbiedigheid de Godheid van dit Land,
 Die 't oorlogs Hydra klonk, met ys're vuift aan band.
 Wyd aan de Vreêkapel uw dankbaare offervieren;
 Wilt, met Olyveblaân en Palm, 't altaar verfieren:

6 NEDERDUITSCHĒ

Derei der Prielt'ren tred met dankgebeden voor,
De Heemraân volgen haar, met al de Buurt, na 't Koor;
Die wyze Heemraân, de eer en stof van uw gedichten;
Die Vredevaarders, voor wiens deugd de Nyd moet
zwichten,

Hun yver voor uw rust en welstand aangewend,
Met hunne naamen en hun deugd, alom bekend,
Steeds zullen zyn geroemd aan allé vier de Winden,
Zo lang 'er Vlaggen met drie Kruiffen zyn te vinden,
Die, door hun voorzorg, tot de Koopvaard uitgeruft,
Een schat invoeren, vergehaald van Kust tot Kust.

Op, Leeuwendaalers, op! verlaat het kwynend
treuren;

De Landplaag is verjaagd: de Vreugd ontfluit haar
deuren.

Zo lang zong Daphnis, in zyn lust noch yver moê,
En, wydende zyn fluit aan Amstels Goden toe,
In 't aanschyn van de Zon, die reeds begon te daalen,
Zo schoon, zo heerlyk als hy oprees met zyn straalen,
Om mede op zyne beurt, met Thetis, 't Vredeseft,
In 't blinkend Zeevertrek, te vieren bly van geest,
Brenghy zyn vee op stal, 't heet d'avond reeds ge-
rooken,

En voegdzich by de Rei die vredevuuren stookten.

't Vermaak is algemeen, en Vrede alom het woord:

't Is niet als Vrede! Vrede! en Vreugde wat men hoord.

K. LESCAILJE.

HARDERSZANG
TER BRUILOFTE

Van den HEERE

JACOB ALEWYNSZ GHYZEN,

EN JONGKVROUW

JULIANA VANDER SCHELLING.

R Y K L O F.

OP, Doris, laat ons nu, met mastzang, bly van zyn
En onberoerde geest, eens zingen van de min,
Die schrand're MAAGDEROEM, wel eer van minne-
klagten
En liefde afkeerig, nu gevoeld in haar gedachten:
Kom, help my, laat ons in dit aangename dal,
By't vrolyk ruiffchen van deez' zilv're waterval,
Die reeds u voorzingd, en de maat wyft aan uw fnaaren,
De vreugd gevoelende van haar gelukkig paaren,
Aanheffen dat het klinkt, 't is lang genoeg getreurd;
De rouw van Albion liet ge immers op zyn beard,
In fchuuwe fchaaduwē van lyk fypreffen hooren,
Gedoodverft in uw dicht, toen alles fcheen verlooren
Met heldenharts verlies, die vruchtloos zucht en klaagd,
Om zyne Deugdbaak, van wiens lofal't Aardryk waagd,

8 N E D E R D U I T S C H E

En eeuwig heugen zal. laat deze blyde lommer,
 En nieuwe maar, uw luit en hart ontslaan van kommer,
 Onze akkers, ons geboomt, zo lang van hun sieraad
 Ontbloomt, verand'ren nu allengs weêr van gelaat;
 De Zon vertoond zich, met meêr glans, aan onze
 kinmen,
 De doodsche schaduwen en bleekbesturven schimmen
 Verdryvende, als de nacht, van 's waerelds aangezigt,
 Verkwikkende, vol vreugd, al 't menschedom met dat
 licht,
 En 't hart van de Aarde met zyn nieu herbooren stralen,
 Dat, reeds ontvonkt, haar vuur aan weiden, duinen,
 daalen
 Gulhartig meêdeeld, en de winterkouw verzoet.
 Op, Doris, MAAGDEROEM gevoeld die zelfde gloed;
 Vergeefs, vergeefs dronk ze uit de Bron der Zanggo-
 dinnen,
 Dat heilig water bluscht de gloed niet van haar zinnen.

D O R I S.

O Ryklof! die, met een bekoorelyk geluit,
 Altoos de zangprys wint door uw beroemde fluit,
 't Is alles luisterziek daar gy uw toon laat hooren,
 De bosschen, beemden en de boomen krygen ooren,
 Zy wekt voor douw, voor dag de Leeuwrik uit de slaap;
 Gy hebt my lang verteld, hoe die verliede Knaap,
 De wakkere EERRYK, hier plag meenigmaal te
 waaren,
 Zyn eigen haartsteên, stulp en stallingen liet vaaren,
 Om schoone MAAGDEROEM, in deez' gezegende
 Oord,
 Te volgen, van haar deugd, haar glans en geeft be-
 koord:
 Hoe gy, met meedely, de braave Borst zag kwynen,
 Van dat de Morgenzon de donk're nacht gordynen

MENGELDICHTEN. 9

In 't Oosten opschoof, en dit Landschap overblonk,
 Tothy, aan de avondstond, in 't Westen nederzonk,
 Om zyn verliefde gloed in Thetis schoot te blusschen;
 Hoe dikmaals gy hem 't kruid, waar op zy trad, zag
 kusschen,

De Godheên van dit Woud aanroepen in zyn smart;
 Hoe onbeweeglyk dat de fiere bleef van hart;
 Als Anaxaretès, die, zonder medelyen,
 De Min braaveerde, schuw voor paaren en voor vryen.
 Meld gy, terwyl al 't veld, en 't vee hier met ons rust,
 En 't Boschgodinnedom zich nederzet met luit,
 Al mcê nieuwsgierig om te hooren hoe de Liefde
 Haar, met Minervaas speer en schild gewapend, griefde,
 Die onvermoeid steeds trad Diane op 't staatig spoor,
 Geen vryers geevende in ons Leeuwendaal genoor,
 Zelfs wyze Damon niet, misdeeld van vee noch haaven,
 Die, uit een diep ontzag, voor haar verstand en gaaven,
 Haar wyde kuifsch, als aan een godheid, nimmer moê,
 Al de eerstelingen van zyn stal en vruchten toe;
 Terwyl haar eed'le geest, op hemelsche gedachten
 Verheven, al het laffe op 't aardryk kon verachten,
 En nooit op 't jongspel by de maaneschyn verscheen;
 Die nu van Woudheer voor Pomone is aangebeên,
 Dan voor Diana, haar gelyk in zwier en zeden,
 Wanneer die ryzige van leest door 't veld kwam treden,
 De morgen groetende en het aangenaame licht,
 Met de orgel van haar keel, en glans van haar gezigt,
 De botchgoôn dankende voor huune milde zegen:
 En, meest tot eenzaamheid, mint tot gewoel genegen,
 Gaf, afgezonderd, aan haar geest de ruime toom,
 't Zy dat ze met haar hand, veel blanker als de room,
 Op boomschors dichten schreef, van Febus zelfs te
 roemen,

Of teelde een gantsche Lent van onverwelk're bloemen,
 De Lely, Hyacinth, de Roos, Narcis, Adoon,
 De Maagdelief, de Tulp, en Tyloos, even schoon,

10 N E D E R D U I T S C H E

Van Bloemmaagd met zo veel verwondering gepreezen
Als zy, verdwaald, de fchyn aanfchouwde voor het
weezen;

Waar aan dat de yv're Bie zich meêr als eens bedroog,
En meêr als eens daar op om lekk're hooning vloog.
Zy strekte een voorbeeld aan de Nimphen en de Knaa-
pen,

Wier zinnen verder niet gaan weiden als haar fchaapen,
En, in 't ontdekken of Menalkas Duifje vryd,
Of Haasje Bofchman mind, verflyten hunne tyd,
En 't licht der reden in een traage mist verfmoooren.

Zy, zy fcheen maar alleen ons Vlek tot eer gebooren
Van wyze Waarmond, hier alom geroemd op 't Land,
Van wien zy, met de melk, ook inzoog het verftand.
Myn oor plag veelyds aan haar wyze mond te hangen,
Of goude fnaaren, 't zy dat ze, in haar fchelle zangen,
En zuiv're klanken, bragt de vryheid, na waardy,
Op 't eeraltaar, of fier de huuwlyks flaaverny
En min verachtende, waardeerde 't eenzaam leeven;
Als of Natuur haar al die gaaven had gegeven,
Dat zy ze alleenig zou verflyten, zonder vrind,
Terwyl al 't vryerfchap haar, en zy niemand mind.

Voldoedan, Ryklof, ons verlangen en begeeren,
En zing wie M A A G D E R O E M zal eind'lyk minnen
leeren.

R Y K L O F.

Zy heeft het reeds geleerd; ja zy! haar boezem blaakt;
De Min heeft zich reeds voogd van haare ziel gemaakt.
Wie kon zyn Noodlot, dat hem natreed, ooit ont-
vlugten?

Zy strekt reeds de echo van haar E E R R Y K S minne-
zuchten.

Haar hart, onlangs zo koud, als ys, ondooid en smelt,
Gelyk de winterfneeuw, by lenteweêr, op 't veld.

Haar

MENGELDICHTEN. 11

Haar onverschillendheid is, als een mist, verdweenen:
 Zo sichielyk breekt de Zon door donk're wolken heenen;
 Zo sichielyk brengt Natuur het leeven in het kruit,
 Dat, minziek wordende, barst tevens weelig uit.

Gedientige EERRYK, die ten einde was van hoopen,
 En moê van vruchteloos de Liefste na te loopen,
 Gelyk de schaadow 't lyf, ging, na der vad'ren zeên,
 Zo dra de wakk're haan al 't land opkraaide, treên,
 In onze Landkappel, om Juno, in het midden
 Der Huuwlyksgoôn, voor 't laatst, zyn Vryster af te
 bidden.

Hy bragt twee Duiven, wit als melk, op haar altaar,
 En wacht van haare gunst en hand zyn wederpaar;
 Zy knikt hem toe; en hy word in zyn hoop herbooren.
 't Orakel liet hem dus 't besluit van 't Noodlot hooren:
 Uw MAAGDEROEM is, door een heimelyk gebied,
 Getroffen, en zy zal uw kwynend zielsverdriet,
 Eer dat Aurora weêr doorbreekt in 't bloozend oosten,
 De Zon den daauw oplekt, geneezen en vertroosten.
 Zo sprak het; en hy zag 't gevolg van dit besluit,
 Zy was, eer de avond kwam, en 't vee op stal, zyn Bruid.
 Dat nu de Zangberg vry verheffen hunne snaaren,
 Nu MAAGDEROEM zal met stantvastige EERRYK
 paaren.

't Is alles nu voor hem, voor hem alleen gespaard;
 Zy acht hem, voor zyn trouw en dienst, haar zelve
 waard,
 En schuud niet meêr, maar zoekt de schaaduwen vande
 elzen,

Waar onder Venus haar Adonis plag te omhelzen;
 En, neêrgezeten op een bed van mirtheblaân,
 Kan zy haar oogen, in zyn gaaven, pas verzaân;
 En, als of 't voorbeeld van Diones jammerklagten,
 Om schoone Adonis ramp, verscheen in haar gedachten,
 Beveeld hem teder aan de voorzorg van de Goôn,
 En fierd zyn haaren met een frissche roozekroon.

Dat

12 N E D E R D U I T S C H E

Dat al de Zangberg vry verheffen hunne snaaren,
Nu MAAGDEROEM zal met stantvattige EERRYK
Paaren.

Zy speeld zelfyder voor, en steld op haare Luit
Een minnetoon, die haar verliefd verlangen uit.
Zy, die in Neêrduitsch dicht bragt Nazoos Treurge-
zangen,

Blyft, meê verliefd, nu aan zyn Minnedeunen hangen,
En streeld haar Bruigoms oor met ongewoone vreugd;
Daar alles is op 't land hersteld in nieuwe jeugd,
Om in een volle zee van wellust zich te baaden;
De koeijen zyn met melk en vette room beladen,
Met wol de schaapen, die vast graazen ongeteld.
De gryze Melker zingt een BruiLOTSlied langs 't veld;
En Pan, die lang vergeefs ging, om zyn Sirinx, kwynen,
Gevoeld een nieuwe vreugd, en nieuwe minnepynen,
Hy speeld op 't kunstig riet met was aan een gekleefd;
De Saters danffen meê, de vrolykheid herleefd.
Dat nu de Zangberg vry verheffen hunne snaaren,
Nu MAAGDEROEM zal met stantvattige EERRYK
Paaren.

De schelle Filomeel zingt, met een blyde zin,
Haar zuster Prognés leed, en Theureus dollé min
Vergeetende, 't geluk dat hen nu staat te wachten,
Niet uit te drukken met gedichten, noch gedachten,
Zie, Cithereaas glans verguld ons Leeuwendal.
De blonde Flora beard, op zulk een bly geschal,
Het hoofd ten bedde uit, die in onderaardsche hoolen,
Met Ceres, haar Vriendin, om Proserpyn, liep doolen,
En strooid een bloemtapyt, waar langs het heilryk Paar
Treed vroolyk heenen na 't geheiligde Echtaltaar;
Daar Pan, behoeder van het veld, hen komt voor-
spellen;
Dat hunne boomgaard steeds, van pruimen en moerellen,
Zal overweegen, en de koorenschuur van graan,
Hun wyngaardrankken, jaar op jaar, zyn overlaân

Met

Met rype muskadel, de bloozende appel groeijen
 Van zelfs hen in de mond, hun akker weelig bloeijen,
 Hun vee, tot aan den hals, in 't vruchtbaar klaver treên,
 En zy steeds weezen met hun huwlykslot te vreên;
 't Zy dat ze in 't zometweêr elkaâr in 't veld verzellen,
 Of aan de winterhaart hun minnevreugd vertellen,
 Of in 't geliefde Krooft, in zeden, ingelaat
 En deugden hen gelyk, zich spieg'len onverzaad.
 Dat al de Zangberg vry verheffen hunne snaaren,
 Nu MAAGDEROEM zal met stantvastige EERRYK
 Paaren.

't Is bruiloft, bruiloft is 't op 't land en in de stal!
 De blydschap vliegt vast voort langs bosch, langs duin
 en dal,
 O Doris, de avond daald, laat ons by tyds geleijen
 Het vee te rust, en ons vervoegen by de Reijen,
 Daar elk 't verliefde Paar na 't bruidsbed danst en speelt,
 En alles in de vreugd van hunne bruiloft deeld.

K. LESCAILLE.

Getrouwd den 10 van
 Grasmaand, 1695.

HARDERSZANG

Op de dood

van MEJUFFROUW

JULIANA VANDER SCHELLING,

Huisvrouw van den HEER

JACOB ALEWYNSZ GHYZEN.

KUNSTLIEF.

ZO uit de verwen en de trekken van uw wezen,
 Die dikwils 't hart verraân, iets zekers iste leezen,
 Zoude ik besluiten dat gy zyt verkropt van druk;
 Voorſpelde Waarmond u ook eenig ongeluk?
 Spreek, Vryborſt, wat u deerd: of voeld gy noch de
 ſmarte
 Van 't haatlyk buurt gewoel, dat Goedaard drukt op
 't harte;
 En Eerryk nooit vergeet, hoe Volkerts driefst geweld
 Zich, tegen Heerman, ſtout verhief in 't open veld;
 Daar Eelhart, vroom van borſt, en eeuwig waard te
 looven,
 Zyn boomgaard ſchenden zag en goudgeeale appels
 rooven;
 En Landzaads deugd en trouw, in dit vervloekt misbaar,
 Niet meêr ontzien wierd, als de glans van 't zilver hair;
Ter-

MENGELEDICHTEN. 15

Terwyl myn Vreëliëf zuchte , en Trouwhart voor de
altaaren

En Haartsteën moedig waakte, om't Buurtrecht te be-
waaren.

Dit denk ik, dat u noch, als my, bedroefd en spyt:

Wie kan 'er voor? beveeld uw zorgen aan den tyd.

Een lieve Lente lucht, geteeld in 't stille Zuijen,

Volgt op't gebulder der miltzieke Noorderbuijen.

V R Y B O R S T.

Neen, Kunstliëf, neen! my speeld wat anders in de zin,

Dat u meë smarten zal: de schrandre HARTVRIENDIN,

Och jammer! heett geleefd: ik schrik van het verhaalen;

't Was in de morgen op't doorbreeken van de straalen

Der zon, wiens glans zich flauw vertoonde aan myn
gezicht,

't Verlies ontdekkende van dit roemwaardig Licht,

Dat ik myn schaapen dreef ter stal uit, en met eenen

Een rouwkreet hoorde, die de wind dreef herwaards
heenen.

Op deeze Heuvel kunt ge aanschouwen, langs die kant,

De bruine schaduwen der Lykspres, geplant

Om Haartsteë, stulp en stal van Boschman, die zal sterven

Van ongeduld, nu hy zyn HARTVRIENDIN moet derven;

Die HARTVRIENDIN! met hem, na wensch, volmaakt
gepaard,

En, om haar gaaven, wel een langer leven waard.

Wat schielijke ommekeer! 't is juist een jaar geleden,

Wanneer de Lente, pas in de eerste jeugd getreden,

Zag haare teed're min, en toegejuichte Trouw,

Met vreugd gevierd; en nu op de eigen stond vol rouw

Haar uitvaart houden, met geen droefheid te evenaaren:

Nadat zy Schoonknaap, zo gelukkig, kwam te baaren,

En't leeven gaf, daar 't al was om dit heil verblyd,

Sterft zy, en Schoonknaap is zo waarde een Moeder

kwyf.

En

Gy, die de veege Bruid, op Sirakuzer toonen,
 Zong't blyde Bruiloftslied, en haar vlogt mirthe kroonen,
 Met my, gaande op het spoor der schelle Huwlyksrei,
 Laat ons nu, beurt om beurt, navolgen 't naar geschrei
 Van 't droef Gezin, daar elk het harte schynt te scheuren,
 Zit neêr, en laten wy hier HARTVRIENDIN betreuren.

K U N S T L I E F.

Och! HARTVRIENDIN, is dan uw vlugge en schrandre
 Geest,

Zo vroeg, om hoog verhuift? zyt gy op aard geweest?
 En word my, die pas heb uw minnevreugd gezongen,
 Nu van 't ontstelde hart uw lykklagt afgewrongen?
 Dit had ik niet verwacht, myn HARTVRIENDIN, ô neen!
 Was 't ryzig lichaam dan de geest noch al te kleen?
 Kon dat onmoogelyk die ryke schat bevatten?

Deê dit, ontydig, haar uit de enge kerker spatten?
 Och! al te ontydig, in het bloeijen van uw jeugd,
 In 't vruchtbaar groenen van uw eerste huwlyksvreugd;
 En, schoon gy waart volleerd in kennis, kunst en zeden,
 Uw Leevensdraad is, als een druiftros, afgesneden.

Dit is dan 't leed dat my zo zwaar op 't harte lag,
 Een bange nacht voorzei my reeds deez' droeve dag;
 My speelde iets wonderlyks, in mynen droom, te voeren;
 En, lang voor middernacht, voelde ik myn slaap ver-
 stooren

Van Buurtmans zwarte haan, die niet als onweêr kraaid:
 Apols gewyde Boom is uit de grond gewaaid;
 Die groene Boom! wiens kruin stond boven elk ver-
 heeven:

Ik had my naauwlyks op, en voor de deur begeben,
 Ofvond een zwaan, dicht by de Vyver, dood in 't gras;
 Daar onze Melkmaagd van om 't hoofd besturven was.
 Zo zal het Noodlot, als 't op 't punt staat van te baaren,
 Aan onze zinnen, zich veelyds voor af verklaaren.

Och!

MENGEKDICHTEN. 17

Och! HARTVRIENDIN, 't betrof uw leven, Boschmans lust,

En dat vergoode vuur is tevens uitgebluscht.

Kom, Zanggodinnen, kom! beklag het droevig sterven
Van schrand're HARTVRIENDIN, die wy voor eeuwig derven.

V R Y B O R S T.

Gelukkige, die, in dit bitter ongeluk,
Zyn hart niet schreijen noch verlichten kan van druk.
Neen! treur vry eindeloos, de glans van haar schoone
oogen,

Dat helder licht is met een duistere wolk omtoogen.

De droeve Boschman is byna een leevend lyk,

Zyn schoone Lenteroos is neêrgeploft in 't tlyk;

Daar Broershart vuld de lucht vergeefs met zyne klagten,

En 't geestig brein versmelt in treurige gedachten.

Maar, och! wie word niet diep getroffen van de smart,

Die wyze Moederzucht voeld in haar troostloos hart,

Waar onder zy, met smart, heeft HARTVRIENDIN ge-
draagen,

En nu, met zo veel druk, ziet eindigen haar dagen?

Ze is stom van rouw, en schynt een andre Niobe,

By 't doode krooft, verkropt van angst en harte wee.

Kom, Zanggodinnen, kom! beklag het droevig sterven
Van schrand're HARTVRIENDIN, die wy voor eeuwig derven.

K U N S T L I E F.

Och! alles kwynd en treurd, om haar bedroefde dood;

Dood! welke Flora brengt byna in stervens nood,

Die haare glory zag, door HARTVRIENDIN, verheeven.

De roode roos, die van haar hand verkreeg het leven,

Verschiet van verw, en word zo bleek gelyk haar mond;

De weêrpyyn voelende van de ongeneesb're wond.

18 N E D E R D U I T S C H E

De vruchtb're Lente kwam zo droevig nooit verschynen ;
't Gebloemt en 't jeugdig kruid slaan tevens aan het
kwynen ;

De schaapen blaaten naar, en derven 't voedend kruid ;
Zo geeven 't jonge Lam, en 't Geitje een slaauw geluid,
En moeten 's moeders melk, als teêre Schoonknaap,
missen.

Elk staat verwonderd, en 't gaat yder uyt zyn giffen.
Vlei u, met vruchten van uw bloeifem, en mooi weêr,
Een donderflag werpt al uw hoop gelyk om veer.

Kom, Zanggodinnen, kom ! beklag het droevig sterven
Van schrand're HARTVRIENDIN, die wy voor eeuwig
derven.

V R Y B O R S T.

Hoe zeer is Melkerbuur, van dit verlies, ontfeld,
Och ! ongemolken gaan zyn koeijen over 't veld ;
Daar Zaaiman weigerd met zyn arbeid voort te vaaren ;
En, in de schaduwen van lykfypreffeblaâren,
Zit Bouwkloek, en vergeet zich zelve en zyne ploeg.
Men schrei vry onvermoeid, en zucht, van 's morgens
vroeg

Tot 's avonds laat, daar beemd en Boomen krygen ooren ;
Terwyl de Nachtegaal een Treurgezang laat hooren,
Als of zy klaagde om haar, en Itis bitter leed.

Wat valt het sterflot, aan het menschedom, wrang en
wreed !

Kom, Zanggodinnen, kom ! beklag het droevig sterven
Van schrand're HARTVRIENDIN, die wy voor eeuwig
derven.

K U N S T L I E F.

Nu zal haar schrand're Lier niet meer ten reije gaan,
Noch de overfchelle keel 't Arkadifch veldlied slaan.

Nooit

MEN GELDICH TEN. 19

Nooit zal ik meer het zoet van haar gezelschap smaaken,
Noch haare snaaren my verwond'ren, of vermaaken.
Haar vlugge Ving'ren, zo vol kunst, zyn roereloos;
't Zap van haar Dichtaâr is vervloogen voor altoos:
En de oude Landkapel zal deeze waarde schatten,
Al tevens, in een graf, besluiten en bevatten;
Terwyl haar deugd, die hier een zuiv're geur verspreid,
De plaats verfiert, waar in 't ontzielde Lichchaam leid.

Kom, Zanggodinnen, kom! beklaag het droevig sterven
Van schrand're HARTVRIENDIN, die wy voor eeuwig
derven.

V R Y B O R S T.

Zie, hoe 't verbaasde Vee is van ons afgedwaald,
O Kunstlief, en de Zon reeds op de kim gedaald.
De tyd is even snel, als HARTVRIENDIN, vervloogen.
't Word duister. Maar, wat Licht verschynt 'er voor on-
ze oogen,
Omhoog? 'tis HARTVRIENDIN, die, in een klare Ster
Veranderd, ons vertrooft, en toeknikt noch van ver;
Zy is 't. Kom gaan wy van deez' Heuvel, Laat ons stellen
Het Vee op stal, en dit aan al de buurt vertellen.

K. LESCAILJE.

Overleeden den 4. en begraaven
den 10 van Lentemaand, 1696.

O P D E D O O D

Van den H E E R E

Mr. HENRIK HOOFT,

Burgermeester en Raad tot Amsteldam, enz.

O Holland, ween, en wasch u in een zee van traanen!
 De Vredevader Hooft, u Hooftstut, leit, ach! ach!
 Gevallen, en gy schud van d'onverwachte slag;
 Een slag, die u de weg tot nieuw verdriet komt baanen!
 Nu gy die Katoos mond, en zyn orakels mist,
 Waar toe zelfs d'Afgunst nooit zyn deugds gelyke wist.

Zoo rukt vaak d'ongenaâ der toemelooze winden
 De schoonste ceeder met zyn wortel uit de gront,
 Die met zyn breede kruin tot aan de wolken stont,
 In welker schaduw eik verkwikking wist te vinden.
 Zoo ziet den Akkerman, met een besturven hooft,
 Zyn veld de Koorenair, zyn hart de hoop ontroof.

Dus

MEN GELD ICHTEN. 21

Dus is de groote H O O F T ontydig neêr geslaagen!
Een felle onsteltenis ryd Neêrland door de leên;
De haat der Vryheid mint dit groot verlies alleen,
Waarom de zon, uit rouw, met flauwer licht komt
daagen;
Het goud besterft, door schrik, aan Amstels waapen-
kroon,
't Gekruiste schild staat van een Leeuw ontbloot ten
toon.

Nu schynen d'oogen van het Staatenhof geslooten
Met d'oogen van dien Held, de luister van zyn stam,
De zon der vryheid, en de roem van Amsteldam!
Wiens wel bespraakte tong, die 't nimmer heeft ver-
drooten,
Gelyk een Cicero, in 't barnen van de nood,
Te stryden voor 's Lands Recht, leit spraakloos door
de dood.

Nooit wierd 't gezeegent Y zoo groot een heil gegeven,
Als toen hy 't Schip van Staat, in d'ongestuipte zee
Van 't oorloogs onweêr, heeft behouden door de Vreê;
En 't leê nooit grooter leet als 't nu verliest zyn leeven.
Roemt 't oude Roemen op Beschermers van 't gemeen,
Men eer dan H O O F T, die hun met moed heeft naar-
getreên.

Schreit Amsterdamren, schreit! en houd niet op van
weenen!
Uw prachtig Raadhuis, Beurs en yder Hooft gebouw
Kleên haar voor eeuwig in een onverslytb're rouw,
De Vader van uw stad, en 't Vaderland is heenen!
Verkeerde Niobe, door smart, in marmersteen,
Nu smelt al 't marmer door een maateloos geweën.

22 NEDERDUITSCHÉ

Het Y staat in een wolk van 't bruine floers verflaagen,
Waar door hy zyn gezicht ter nood noch op kan slaan.
En zien zyn Burgerhoofd in 't hel geflarnte staan,
Daar fchynt zyn trouw noch zorg voor Amfteldam te draagen;
Terwyl den Hemel roemd zyn deugden door de Faam,
En 't Aardryk eerd de glans van zyn doorluchte Naam.

Ruft dan, ô eedle Ziel! van uw onrustig flaaven,
Daar al uw braaf bedryf het grimmen van de Nyd
Niet meêr gevoelt, wiens kracht hier op uw glory flyt:
En nu gy word in 't hart der dankbare begraven,
Zo blyft gy eeuwig in onsterfelyke ftant,
O groote Fenix van 't herftelde Vaderland!

K. LESCAILJE.

Overleden den 12 van
Wintermaand 1678.

OP HET OVERLYDEN

Van J U F F R.

SARA MARIA AMIA.

ZO zyt gy dan ter neêr geslaagen,
 O kleine SARA! Vaders vreugd,
 En Moeders grootste welbehaagen,
 In de eerste daagraagd van uw jeugd!
 Uw glans schynt pas, of ze is verlooren.
 Waarom maaid dan de tyd, zo straf,
 Een bloempje, dat elk kon bekooren,
 En groot van hoop, ontydig af?
 Of moest uw licht, uw luister daalen,
 O Morgenzon! zo vroeg op de aard,
 Om dat het Paradys uw straalen
 En gaaven maar alleen was waard?
 Ja, daar ontfangt gy 't eeuwig leven,
 Daar blaakt en blinkt uw glans by God,
 Daar 's reeds uw teêr verstand gegeven,
 Volmaakte kennis van uw lot;
 Dat lot! met zo veel heil begonnen,
 Waar door ge eer dat gy kond de dood
 De dood gelukkig hebt verwonnen;
 En door gestreeden alle nood.
 Gy ziet van boven naar beneden
 Uw dood beklaagen zonder vrucht,
 Terwyl ge in 's hemels zaligheden

24 N E D E R D U I T S C H E

Lacht als uw Moeder schreid en zucht.
 Och ja! zy schreid om u, haar waarde,
 Haar eenigste en beminde krooft,
 Haar tydverdryf, haar vreugd op aarde,
 Haar eige beeld, en zoete trooft:
 Zy ziet uw oogjes zonder lonkjes,
 Die onlangs straalden in haar hart
 Met duizend vriendelyke vonkjes,
 Zy ziet de roosjes, welk een smart!
 Op 't minlyk mondje niet meer bloeijen,
 Maar bleek, verwelkt en ongedaan,
 Haar schoonheid, die ze in u zag groeijen,
 Gedoodverft in uw aanschyn itaan.
 Gy roept haar toe, in 't eind bewoogen
 Met al haar troostelooze rouw,
 Och! moeder! moeder! droog uwe oogen,
 Terwyl ik druij van hemeldouw:
 Zoud gy, gy bitt're traanen weenen,
 Om dat ik alle zoetheid smaak?
 Ei! dring, dring door de wolken heenen,
 Aanschouw myn eindeloos vermaak,
 Ik leef nu, buiten alle kwaalen,
 In 't eeuwig, eeuwig hemelryk,
 In 't licht onmoog'lyk af te maalen;
 Schrei dan niet langer op myn lyk,
 Maar zing met my Gods zegezangen.
 Dit trooft de Moeder in haar druk;
 Zy droogt van haare schoone wangen
 De traanen, kennende uw geluk.

K. LESCAILJE.
GRAF-

MENGELDICHTEN. 25

GRAF-SCHRIFT

Op de Ed: HEERE

JACOB ELIAS,

Raad en Oud Schepen.

Hier rust ELIAS, die met ongekreukt geweeten,
Oprechte trouw, en lof, van alle laster vry,
Het nut van 't Vaderland, en Amstels Burgery
Handhaafde, aan 't roer des Raads en 't heilig recht ge-
zeten.

Nu blinkt by God dit Licht, dat zo veel luister gaf:

Terwyl gansch Amsteldam stort traanen op zyn Graf.

K. LESCAILJE.

Overleden den
29 Juli 1692.

26 N E D E R D U I T S C H E
L Y K K L A G T

Over

Den H E E R E

PIETER BERNAGIE,

Arts, en Hoogleeraar der Geneeskunde.

Aan den H E E R E

P I E T E R N U Y T S,

Officier der Vryheid Etten, Leur en Sprundel.

HEer NUYTS, om uw geleerd Gedicht,
Grootmoedigheid en dengd verbeeven,
Gy, die Bernagie acht als een licht
Der Kunst, en waard een langer leven;
Terwyl zyn dood uw hart doorwond,
Vergun myn Zangster, in haar lyen,
Dat zy, met een besturve mond,
U haare Lykklagt toe mag wyen,
En de wive, met een droeve groet,
Van 't Y naar de Aastroom rold te moet.

Moct

Moet ik BERNAGIE zien beschrijven,
 Dat onwaarderb're leevensvuur
 Gebluscht, zo groot een Geest verscheijen,
 Zo groot een Geest, als ooit Natuur
 Gewoon is in een eeuw te geeven?
 Het lyf en de aard was haar te klein,
 Zy poogde in ruimer lucht te zweeven;
 Och! och! deeze ed'le Geest verdween!
 En kan ik noch myn adem haalen,
 Daar ik hem zie ten graave daalen?

Kom, Zanggodinnen, op uw beurt,
 Help my myn laatste pligt volbrengen
 By 't Lyk, wel waard van u betreurd:
 Wild uwe met myn traanen mengen,
 Getroffen van zo zwaar een slag.
 Zo komt de Donder aangeronnen,
 En werpt, voor 't opgaan van den dag,
 Daar alles is van schrik verwonnen,
 Een diepgewortelde Eik om veer,
 Of slaat een hooge seder neer!

Och! de Eer van Phebus grootste Zoonen,
 Ja Phebus zelf gelyk, als hy,
 Vol kunst, op doorgeleerde toonen,
 By elk uitmunte in Poëzy;
 Of daar zyn yver in 't geneezen,
 Alom geroemd, bemind, geacht,
 Een Hulp, een Toevlugt plag te weezen;
 Dien Held, die 't sterfelyk geslagt

De Dood ontrukte, en zyne plaagen,
Legt zelf nu van de Dood verlaagen.

Apollo had graag, in dit leed,
Zyn Eskulaap te hulp gekoomen,
Zo 't strenge Noodlot niet te wreed
De kracht der kruiden had benoomen;
Hy zalfd, hy koesterd 't kwynend hart
Vergeefs; en heeft zyn droevige oogen,
De weêrpyn voelende dier finart
Met eene donkre wolk omtoogen,
Om niet te aanschouwen 't oogeblik,
Dat reeds verwacht de laatste inik.

Ja, Phebus, wyk vry met uw straalen,
Verberg, verberg uw goude glans!
Uw blonde kruin, gewoon te praalen
Met een gewyde lauwerkranz,
Dek thans met Lykfympres zyn hairen;
Vervul met treurgezangen 't oor,
Nu, op de middag van zyn jaaren,
Die Guldemond, die, in uw Koor,
Liet zo veel wyze Orakels flippen,
De veege ziel zweefd op de lippen.

De maare en duist're Nacht genaakt,
Die zulk een Licht zal doen verdwynen,
Hy, schoon van Phebus rouw geraakt,
Kwam nooit Noodlottiger verschynen;
Hy voerd in zyn lievrei de Dood,

MENGELDICHTEN. 29

Die treft BERNAGIE, en stopt zyn ooren
Voor 't kermen in die bange nood:
O Nacht! och! waard gy nooit gebooren;
Bedroefde Nacht! gy zult voortaan
Nooit meêr ten rei treên met de Maan.

Maar, welk een aangenaame klaarheid,
Wat ongewoon en blinkend licht
Verschynd, in deeze duist're naarheid,
Voor 's werelds treurig aangezicht?
Het is BERNAGIE, om hoog verheeven,
Die, reeds veranderd in een Ster,
Om eeuwig na zyn dood te leeven,
Heeld 's lyders weedom noch van ver:
Men kan, uit de eed'le zwier en trekken,
't Vergode Wezen klaar ontdekken.

Doorluchte Geest, die, om uw deugd,
In ruimer lucht moogt adem haalen,
En, eindeloos, in rust en vreugd,
Van Dood en Droefheid zegepraalen,
My dunkt dat gy myn Lykklagt hoord,
En met uw licht bestraald van boven:
Blink, schoone Ziel, blink ongestoord!
Myn Zangster zal uw Gaaven looven,
En uwe gloryryke Faam
Al de aard vervullen met uw naam.

K. LESCAILJE.

Gesturven den 27 van
Slagtmaand. 1699.

Op

Op de

STICHTELYKE DICHTEN

Van

SYBRAND FEITAMA.

't **V**ermaak, dat gy uw Eeven mensch,
 Uw Huis, u zelf kund leerzaam stichten,
 O Feitama! voldoet de wensch,
 En hoop uit de arbeid van uw Dichten.
 Gy, die de prys van wel te doen,
 En wel te schryven noch kund draagen,
 Ziet dubbeld uwe tyd vergoën,
 U zelf aan God, en mensch behaagen.
 Wanneer gy met een hemelvier,
 Vol heilige yver, niet te kreuken,
 Zaait, op het veld van uw papier,
 Het vruchtbaar zaad van goude spreuken:
 En keurige ooren voerd ten dans,
 Als gy de Bronaâr aller dingen,
 Om al zyn goed, om al zyn glans,
 Op Engle toonen lof wild zingen;
 Of volgt Gods groote Harpenaar
 In 't heilzaam zoch van zyn gezangen,
 En steld de geestelyke snaar
 Van uwe Luit naar elks verlangen.

Hoe kunt gy, op uw beurt, de lof
 Der onbevleete Deugd waardeeren,
 Alle aardfche, en alle onzuivre ftof,
 Uittartende, in 't gezicht braaveeren.
 Zo voerd ge uw bock ten toon in 't licht,
 Daar 't niemands lafter hoeft te vreezen,
 Wanneer als yder, met uw Dicht,
 De tyd, waar in gy 't fchreef, zal leezen.
 De tyd, die uw Geboortedag
 Zag vier en zefstig maal herleeven,
 En eeuwig maaken zal gewag,
 Van 't geen gy hebt zo laat befchreeven.
 Dit doet de groene lauwerier
 Om uwe gryze hairen bloeijen,
 En, dag op dag, met fchoonder zwier,
 Uw onverwelkbre vaerzen vloeijen.
 Zo ftrek noch lang uw Poëzy
 Voor u, voor elk tot artfeny.

K. LESCAILJE.

Op de G E D I C H T E N

Van den H E E R

Dr. J. ANTONIDES VANDER GOES;

Na zyn overlyden by een verzaamelt
door zyn Vader

ANTONY JANSZ. VANDER GOES.

DE Goefche zwaan, alom te kennen
 Aan zyn verheev en vlugge vaart,
 Beweegt voor 't laaste borst en pennen,
 En vliegt al zingend' hemelwaart.
 Het aardryk kan niet meer omvangen
 Zyn grooten geest. dat was te klein
 Voor zyn doorluchtige gezangen,
 En luister vol bekoorlykheên.
 Hy, waard in klaarder licht te praalen,
 Blinkt aan 't gestarnte uit onzen dag.
 Maar, och! de Zangberg mist zyn stralen,
 En schud en beefd van zulk een slag.

En wie zou niet voor eeuwig klaagen?

De Maas, en 't Y hiel 't roukleed aan;
Het koor der dichteren verflaagen,
Zach niemand bly ten reije gaan.

Men sloeg de maat met fchreijende oogen,
Zo met Apolloos dubb'len zoon,
Dien duitschen Maro, was vervlogen
't Geluit van zyn vergooden toon.

Wy misten die gewyde gaaven
Van zyn vernuft, met geen gezigt,
Noch geen gedachten na te draaven.

Och ja! vergeetelheid had licht
Dien ryken fchat, wel waard te looven,
Gelyk Prometheus 't heilig vuur,
Al te onbedachtzaam durven rooven.

Wat ftond die fchaâ gantsch Neêrland duur,
In honderd eeuwen niet te boeten!

En 't zou in honderd jaar miffchien
Dat groot geluk niet weêr ontmoeten
Van zulk een Licht der kunft te zien,

Indien zyn Vader, uit ontfarmen,
Het deftig dicht, zo waard geacht,
Niet had getrokken uit haare armen,
En 't leed van zyn verlies verzacht.

Die groote Zoon, ten top verheeven,
Krygt nu, door 't vaderlyk beleid,
Ten tweedemaal het lieve leeven,
Geheiligt aan de onfterflykheid.

Die Fenixdichter is herbooren,
Hy leeft en is niet dood, ô neen!

34 N E D E R D U I T S C H E

Hy streelt noch yder 't hart door de ooren,
 Als Prins der maatlang aangebeên,
 Daar hy op vleugels van zyn dichten
 De lucht doorzweeft, en met zyn taal,
 En trant 't alle toonen zwichten,
 Ja, als een schelle nachtegaal,
 Aan velden, vlieten, bosschen, boomen
 Den beurtlang leert, en keur van stof
 Uit zyn vermaarde luit laat stroomen,
 Waar de Echo wedergalmt zyn lof.
 Of stelt hy zyn gewyde snaaren,
 Als een Arion, op de zee,
 Straks stillen winden, lucht en baaren,
 't Word alles op zyn toon gedwee;
 De zeegeôn en godeslèn danslèn,
 Bekoort van 't hemelsche muzyk,
 Op 't vlak der zilv're waterglanslèn.
 Wie ziet, wie hoort ooit zyns gelyk,
 Als hy de krygstrompet laat klinken,
 Der helden lof, in stryd op stryd,
 Doet eeuwig aan de starren blinken,
 Als een Homeer van onzen tyd?
 Hoe schaatt'ren al Neptunus zaalen,
 In 't midden van het krygsgechreeuw,
 Wanneer hy zingt het zegepraalen
 Van Hollands fieren waterleeuw!
 Steekt hy by 't licht der vredevonken
 Zyn zanglust aan, men ziet terstond
 Bellone aan band volmaakt geklonken;
 Hy fluit dat bloedig spook den mond,

En brengt gevoelen in de steenen,
 Gelyk Amphion, daar zyn Lier
 Helpt 's grooten Vondels lyk beweenen.

Met welk een kracht van heilig vier
 Kan hy die Rynzwaan evenaaren,
 Wanneer hy aan Palermoos strand
 Laat Michaël ten hemel vaaren,

Op 't dreunen van zyn Oorlogstrant!
 De geeft van Sofokles, verzezen

In zyn Trazil, voerd aan den dag
 Wat zyn verftand, alom gepreezen,
 In treurtooncelgedicht vermag.

Indien 't hem lust weêr zacht te kweelen,
 Hoe vrolyk, aangenaam en zoet

Weet zy 't verliefd gehoor te streelen,
 Te fchilderen den minnegloed,

Op Nazoos dichtspoor, met behaagen
 De bruid en bruijom hand en hand,

Op wicken van de Min gedraagen,
 Te zingen naar het ledekant!

Elk is verpligt aan zyne klanken:
 Maar wie zyn onwaardcerb'ren geeft

Grootmoedig eeren moet en danken,
 't Past u, ô Yftroom, allermeeft,

U, die zo lang uw baaren bruiffen
 Om uw geduchte Waereldftad,

En uw vermaarde wapen kruiffen
 Zich spiegelen in 't doorluchtig nat,

Uit uwe kruik in zee gedreeven,
 Uw kroon de zon in 't aanfchyn blinkt,

36 NEDERDUITSCH E

Ziet uwen roem en magt beschreeven

Door hem, met onuitwisbaare inkt,
U kroonende als monarch der vlieten;

Wil dan deeze Orpheus van ons land,
Uit louter goud, naar 't leeven gieten,

En laat zyn beeltenis uw strand
Verëeuwigen, gelyk zyn dichten,

Van waar hy, als een baak in zee,
Uw koopvaardyvloot noch zal lichten,

Door wind en stroom, van reê tot reê;
Terwyl zyn lof zal eeuwig leven

In deeze blaân, en met zyn naam

Langs zee, langs lucht en landen zweeven,

Door duizend monden van de Faam,
En duizenden geleerde tongen,

Van zyn gedicht nooit moê gezongen.

K. LESCAILJE.

Op de kunstige

GALLERIE

Van

LUD. SMIDS.

UW' heerelyke GALLERY,
 O SMIDS! gaat alle pracht te boven,
 Verdoofd de koninglyke hoven,
 Daar gy, met uwe poëzy,
 Schakeerd zo aangenaam de verven,
 En hoed de schilderkonst voor sterven.

Zo levend beeld gy alles uit
 Door uwe kunst en meesterstreeken!
 Gy leerd de stomme beelden spreken
 Met zulk een aangenaam geluid,
 Als of ze, door uw pen herbooren,
 Op nieuw weêr konden zien en hooren.

't Pinceel vermaakt alleen 't gezicht;
 Uw zangheldin streeld oor en oogen,
 En voerd, met wonderbaar vermoogen,
 De deugd der VROUWEN in het licht.
 Waar door ze zyn in top verheeven.
 Zo moet ge, als zy, onsterf'lyk leven!

K. LESCAIE JE.

Op de GEDICHTEN

Van

JOAN PLUIMER.

ZO zien we uw Poëzy, Heer Pluimer, in het licht,
 Tot glory van uw naam, en 't nederlandsch gedicht,
 Verichynen in den rang van Phebus grootste zoonen,
 En, op 't geluit van uw bekoorelyke toonen,
 De Zangberg gaan ten rei en klinken van uw lof.

Zo immer mengeldicht en keur van ryke stof
 Verdiende, om hun waardy en kunstige sieraaden,
 Aan een geschaakeld, in een reeks van goude blaaden
 Bewaard te worden voor het knaagen van de tyd,
 En aan de onsterfelykheid met eer te zyn gewyd,
 Het is uw Dicht, uw Dicht! dat op de snelle schachten
 Van onnaspoor'lyke en gelukkige gedachten
 Van de aard zich opheft, en in haar verheeven vlugt,
 Alom waar dat gy streefd, verspreid een eed'le lucht,
 En teelt een schoone Lent van onverwelkb're bloemen,
 Gemengeld onder een, elk na zyn aard te roemen,
 Op uw papiere veld, dat, als een regenboog
 Zo voeg'lyk geschakeerd, al 't Aardryk blinkt in 't oog.

Wie volgt u in uw zoch, als gy voor uit gevaaren
 Oranje baand een weg, en temd de woeste baaren,
 Gelyk Arion, tot hy op het Kryte strand
 Zyn krygsstandaarden en ontrolde Vaanen plant?
 Dan doet gy 't Schouwtooneel van zyne lof weërgalmen,
 Als gy 's Lands oorlogsmagt, gekroond met zegepalmen,
 Op Torbay toegejuicht, van duizenden ontmoet,
 Vertoond, en 's kenners oog en ooren ruim voldoed.

Maar

Maar als ge een hooger toon komt op uw dichtmaat
zetten,

Uw Zangster voerd ten dans op 't klinken der trompetten,
De Groote Wilhems moed almaal in 't bloedig veld,
Zyn overwinningen, met Yrlands Neêrslag, meld,
En zyne Daaden met uw Dicht gelyk laat hooren,
Is Maroos Heldewys op nieuw in u herbooren;
En Flakkus groote geest in uwe duitſche Lier,
Als zy, met kracht genoopt van Phebus heilig vier,
De Britſche Cezar, al de waereld omgedraagen,
In 't juichend 's Gravenhaage, op zyne zegewaagen
Verwelkomd, daar hy haar uit duizend toonen hoord,
En 't haar gelukt dat zy het Heldenoor bekoord:
Genoeg om eeuwig met zo groot een eer te pronken,
En 's vorſten Beeltenis in goud aan u geſchonken;
Daar een vergoode glans, van 't licht der Majesteit
Aſtraalende, u verplicht tot eed'le dankbaarheid.

Wie volgt u na op 't ſpoor van 's Keizers zegevaanen?
Doodvervende in 't verſchiet de Turkiſche halve Maanen,
Hun hoorens krimpene, daar gy de maat komt slaan
Der duitſche krygsklaroen, terwyl zy ondergaan
In traanen en in bloed, om nooit weêr op te ryzen,
En gy, om de oorlogsdeugd der Dappere te pryzen,
't Zy dat ze zegepraalde, of ſtierven in 't gevecht,
Hen eeuwige laauwrier, of lykſpreſſen vlecht?
Of daar het vriendenor blyft aan uw vaerzen hangen,
Terwyl gy 't dier verplicht aan uw Geboortezangen,
En, tot verwond'ring der alteelende Natuur,
Onſterfelyk herſchept hun eerſte levens uur?

Wie eevenaard uw Luit, wanneer 't haar luſt te ſpeelen,
En op een zacht muzyk een Hardersdeun te kweelen,
Daar gy Heer Hooft tot Droſt inweid; met fluit en bom
Zyn lof van 't Muider ſlot voerd 't ganſche Gooiland om;
En Roozendaal, hoe ſchoon, met noch veel ſchoonder
kleuren

Affchild'rende, van de aard ten hemel op komt beuren?

Zo munt ge ook uit, het zy ge, op Nazoos wys, en toon,
 De mintriomfen zingt van Venus en haar zoon;
 En zo bevallig, op uw tooverende snaaren,
 De Bruidegom en Bruid, en hun gezegend paaren
 Vermaard maakt, fineltende in uw liefelyke taat
 Zo wel als in hun min en minnelyk onthaal:
 Of als gy 't alles, door de gloed van Heroos oogen,
 Ontvonkt, in zulk een schat van schoonheid opgetoogen
 Waar meê zy pralende als vrouw Venus Priesterin
 Schynt Venus zelf; hier toe leend ge al het zoet der Min,
 En uit zyn wieken de bekoorelykfte veder,
 Haare en Leanders liefde uitdrukkende zo teder:
 Hoe zacht vloedt gy door zee met hem na Sestos toe,
 Gy nooit van zingen, en hy nooit van zwemmen moê,
 Noch zy van hem verheugd te streelen en te kuffchen,
 Tot dat het water komt zyn min en leeven bluffchen,
 En zy op 't lieve Lyk, verkropt van hartewee,
 Stort, als een Star, die noch na 't vallen blinkt, in zee.
 Wie zoude u volgen! wie! en niet in kracht bezwyken?
 Terwyl gy voorstreeft, en alle and're na laat kyken,
 Op eigen wieken dryft als de Agrippynsche Zwaan,
 En zo die schelle keel noch eens geluit mogt slaan,
 Het heilige gebeente op nieuw ontfangen 't leeven,
 En zien zyn ryke Geest in uw Gedichten zweeven,
 Hoe zou zyn yver, op een heerelyke wys,
 Uw Lof verëeuwigen, uw Zangheldin ten prys;
 Gy van de Nyd, die 't licht der kunst haat, zegevieren;
 Terwyl uw Poëzy, gekroond met Laauwerieren,
 De toets uitstaande van 't doordringenste gezigt,
 Tot glory van uw naam, te voorschyn komt in 't Licht.

K. LESCAIJJE.

OP DEZELVEN.

Uit het Latyn

Van den H E E R

J. V. BROEKHUISEN.

W At luister is zo schoon als uwe Poëzy?

De drie bevalligheên en al hun Lekkerny,

O PLUIMER! spannen hier voor u uw schelle snaaren;

Die snaaren! steeds gewoon, met zoet geluit, te baaren

De Grieksche geestigheên in uwe Moederspraak,

De Landgenood tot eer, de Dichters tot een baak:

Zo schoon wierd Venus, om alle oogen te bekooren,

Haar vaderlyke strand ten roem, uit zee gebooren.

Zo prachtig komt de Maan, als zy in volle kracht

Haar blinkend aanschyn toond, verschynen in de nacht.

Wie twyfelt noch die ziet uw borst en hoofd versieren

Met goude eertekenen, en eeuwige laauw'rieren.

K. LESCAILJE.

42 NEDERDUITSCH E

Op de GEDICHTEN

Van

HIERONYMUS SWEERTS,

Verzameld en uitgegeeven
door zyn zoon

KORNELIS SWEERTS.

DUs brengt de schrandre Zoon by een zyn Vaders
Dicht,

Alom waar dat men Kunst en Maatklank kend gepree-
zen,

Daar hy 't de Dood ontrukkt en houd in eeuwig weezen;

Terwyl hem yder dankt en roemd zyn Kinderpligt.

De Fenix sterve en mag zyn Jongen 't leven geeven,

De Jonge Fenix SWEERTS doet de Oude weêr herleeven.

K. LESCAILJE.

Op

Op het MUNT-KABINET

Der Roomfche
KEIZERS EN KEIZERINNEN

Van

S. SCHYNVOET,

In Vaarzen befchreeven

DOOR

ABRAHAM BÓGAERT.

Hier geeft de aloude Munt van Schynvoet ryke ftof
Aan Bógaerts dichtluft, die, fteets onvermoeid van
zinnen,

Neêrlaagen, krygstropheen, deugd, lafter, trouw en lof
Der Roomfche Keizeren en hunne Keizerinnen

Afmaald, de nyd ten trots, in zyn hoogdraavend Dicht.

Waar kwam ooit Kabinet zo fchoon, als dit, in 't licht?

K. LESCAILJE.

Op

Op de

G E D I C H T E N

van den H E E R

D^r. DAVID VAN HOOGSTRATEN.

HOOGSTRATEN, aan den reider Dicht'ren hoog
verheeven,

Munt, als een Fenix, uit in Nederlandsch Gedicht.

De groote Vondel en Antonides herleeven,

En blinken, aan het Y, in dit geleerde Licht;

Dit Licht, dat ryk van geest, van oordeel, trant en toonen,

Straalt op Parnas als een van Febus grootste Zoonen.

K. LESCAILJE.

Op de

BREDAASCHE KLIO

Van den Wel-Edelen HEER

PIETER NUYTS,

Officier der Vryheid Etten, Leur en Sprundel.

’t **G**elukt de Zangberg, om voortaan,
Heer NUYTS, het spoor van uw Gedichten
Te volgen, daar gy tred voor aan,
Als een van Neêrlandsch grootste Lichten;
Daar uw beroemde KLIO klinkt,
En met Apolloos eerkroon blinkt.

Zo zuiver een geluit te hooren,
Is de Aa en Merkstroom ongewoon,
Die sneller vloeijen als te vooren,
Trots op hun grooten Voedster Zoon,
En schynen van een godheid zwanger,
Als hun geleerden Heldenzanger.

46 N E D E R D U I T S C H E

Kon de Yfroom aan zyn ruime Boord
 Veel glooryryke Dichters kweeken;
 Breda brengt nu de zyne voort,
 Daar gy de taal van erfgebreeken
 Opheldert, en de Poëzy
 Zet nieuwe kracht en luifter by.

Hoe ziet men uwe Vaerfen vloeijen
 Voor wind, voor froom; gelyk een Zwaan,
 Die met zyn wieken, onder 't roeijen,
 De maat komt van zyn toonen flaan;
 Daar gy Breda, in top verheven,
 Schetft met onfterflyke int na 't leeven!

't Zy dat ge ontvouwd haar eerfte ftant,
 Aeloudheid, Wetten en Sieraaden,
 Hoe al 't geluk van Stad en Land
 Sproot uit Oranjes Oorlogsdaaden:
 Of eeuwig groenende Lauw'rier
 Vlegt om Vorft Willems Krygsbanier.

Gaat hy, ten fchrik der Dwinglandyë,
 Verloffen 't kwynende Albion;
 Of reift de Ryksvorftin Marye
 Daar 't licht ftraald van haar Helderzon,
 Uw KLIO leid hen door de baaren,
 By beurten, met haar goude fnaaren.

MENGELDICHTEN. 47

Zy zingt hoe schoon op 't Vorstlyk hair
De kroon blinkt van drie Koningryken:
Hoe hy de Boine, in lyfsgevaar,
Doorwaad, en 's Vyands Heir deed wyken;
Daar zyne Krygsdeugd onbepaald,
Van Yrland heerlyk zegepraald.

Hoe trouw komt zy den Held ontmoeten,
In 't juigend Neerland weêrgekeerd,
En met Triomf gedicht begroeten,
Dat hy, erkennende, waardeerd.
Word u zyn Beeld in goud geschonken,
Dat kan haar dankbaarheid ontvonken.

Dus zingt zy onvermoeid zyn Daân
In schaduw van een drietal Kroonen:
Zo zong de Mantuaansche Zwaan,
Op zyn vergoode Heldentoonen,
Voorheen Augustus Oorlogs kans,
Bescheenen van zyn goude glans.

Wie was ooit zo volmaakt bedreeven,
In Byfschrift, als haar Dichtpenfeel
De Waereldgrooten maald na 't leven,
In houding, stof en verf zo eêl,
Dat zelfs een Zeuxis konst moet zwichten,
Zo wel gelyken haar Gedichten?

48 N E D E R D U I T S C H E

Al wat hier blinkt is louter goud,
’t Geen ons uw K L I O mild komt schenken,
Dat zyne waarde en proef behoud,
Van Eeuwen, Nyd noch Roest te krenken;
Goud, daar uw ryk vernuft uit straald,
En uwe lof leefd onbepaald.

Nu blyft de dichtkunst in verlangen,
Heer N U Y T S, om eens uw Poëzy
Al tevens van uw hand te ontvangen;
Terwyl gy ’t Treurtooneel aan ’t Y,
Gelyk de Zangberg, kund verpligten;
Daar ’t alles luisterd naar uw Dichten.

K. LESCAIJJE.

Op de

ZEDE- en HARPGEZANGEN

Van den H E E R E

ABRAHAM ALEWYN,

Met Zangkunst verrykt door

DAVID PETERSEN.

Zie hier de ziel verrukt door keur van Hemelwyzeh.
Het lust Heer Alewyns vernuft, zo vlug, zo ryk
Als zaft van toon en trant, op Davids schoon muzyk,
Alom geroemt, zyn God te bidden en te pryzen.

Zo blinkt de Dicht-kunst, als een diãmant in 't goud,
't Heelal verliggende met ongewoone ftraalen.
Dus kwam zy eertvds van den Hemel nederdaalen,
Gelyk een Dogter Gods, die 't ketkgeheim ontvouwd.

Hier kan zy roffen zelfs beweegen en verzagten.
Was ooit de kunst geroemd in Bybelpoëzy,
Hier vliegt zy, hoog van de aard, alle and're ver voorby
Op Godlyk fnaarensfel, en heilige gedachten.

K. LESCAILJE.

Aan den H E E R E

ABRAHAM ALEWYN,

Zyne Zede en Harpgezangen
in 't licht geevende.

K L I N K D I C H T.

Nooit speelde uw Zangheldin op aangenaamer snaar-
ren;

Zy slaat een goude toon in onberisp'lyk Dicht,
By beurte volgende het hoog verheeven Licht
In Israël; dat Licht van 's Hemels Harpenaren.

't Aandachtige gehoor mag veilig speelenvaaren,
In godgewyde vreugd; hier word de geest gesticht,
Gevoerd, van trans tot trans, ver boven 't aardfch
gezicht,
Daar zich de Cherubyns met uwe klankken paaren.

Heer ALEWYN, wie hoord, wie ziet niet in uw Lier
Uw ryke en vlugge geest, beziel'd van hemelvier,
Tot glory van uw naam, in schoone Vruchten blœien.

Hier is dan uw Parnas het hooge Libanen,
Gods heilige Jordaan uw zuiv're hengstebron;
Waar uit zo-zacht uw Zede en Harpgezangen vloeijen.

K. LESCAILJE.

Op de

HARDERSZANGEN

Van den HEERE

ABRAHAM ALEWYN.

Die nu ten rei wil gaan en speelen,
 Verliefd op keur van maat en toon,
 In Dicht- en Kunstzang even schoon,
 Die beide ziel en zinnen streelen,
 Kan hier zich rykelyk verzaân,
 Hy treede toe, en hef slechts aan.

Leen alle, op vreugd beluft, uwe ooren,
 Daar klinkt die zuiv're Hardersluit;
 Daar voert dat liefelyk geluid,
 Zo grootfch, zo krachtig in 't beköoren,
 U, met een hoogverheven vlugt,
 'Op schelle galmen, door de lucht!

52 N E D E R D U I T S C H E

Nu daalt het zachjes met u neder,
 Al speelemeijende langs 't veld,
 Tot gy in lekk're toonen smelt,
 Daar 't al op maat vryd schel en teder,
 Hoor, hoe Sylvaan, om Galathe,
 Vernieuwt, by beurt, zyn minnewee!

Hoe luistren al de Zanggodinnen
 Na de aangenaame Veldschalmei!
 Ei! zie, zy treden meê ten rei,
 En danssen met de Harderinten;
 De Veegod Pan, in 't leutrig riet,
 Slaat zelf de maat van 't geestig lied.

Die galm rold over 't golvend spaaren
 Langs 't bruischend Haarelemmer Meer,
 En kaatst de beurtzang, keer om keer,
 Den Amstel toe, die de ed'le snaaren
 Des Dichters, in haar schoot gevoed,
 Waardeerd, en vrolyk stroomt te moët.

Gy, die in keurelyke klanken
 Verrukt en opgetoogen zyt;
 Gy, die den Goôn de Dichtkunst wydt,
 Kom, wil Heer ALEWYN bedanken,
 Dien Neêrlandsche Orpheus, wiens verstand
 Zo schoone Dichten teelde op 't land.

K. LESCAILJE.

Aan J U F F R O U W

JOANNA LOUIZE VAN ZON

Op haar eerste verjaaren

*Gebooren op Doorneburg den 16 van
Bloemaand 1688.*

K L I N K D I C H T.

ZO ziet men, op de komst van uw geboortestraalen,
De barre noordewind gebuigzaam en gedwee,
Het Zuidewindje blaast en brengt alom de Vreê,
En voerd in haar livrei een vlucht van nachtegaalen;

Die deeze blyde dag met Veldmuzyk onthaalen.
De boomen, bloemen en de kruiden, 't Veld en 't Vee
Verfrissen; DOORNEBURG gevoeld die vreugde meê,
En pronkt met uw geboorte als Koningin der daalen.

Met welk een groot geluk ontvingze u in haar schoot,
Toen 't Veldgodinnendom uw moeder bystand bood,
En haar, bezwangerd van de Zon, hielp heilzaam baaren!

Wat zegen proeft gy niet, ô driemaal zalig kind!
Daar gy, noch naauwelyks geschaapen, alles vind
Voor u geschaapen, en verheugd om uw verjaaren.

Aan J U F F R O U W

HELENA VANDER HEK VAN ZON,

Het Kinds moeder.

K L I N K D I C H T.

Wat kan u deeze dag al heil en vreugde baaren,
 Waar in het moeders oog 't licht aller dagen vind,
 Nu gy, voor de eerstemaal, uw eerste en enig Kind,
 Zo schoon, en zo volmaakt geschaapen, ziet verjaaren!

Ge erkend in haar de hoop van uw gezegend paaren,
 Beloovende u, terwyl haar morgenlicht begint,
 Een schoone middagstond, daar zy, beroemd, bemind,
 Zal uw bevalligheid en gaaven eeyenaaren.

Wat lieve lachjes schenkt ze u reeds zo mild, zo zoet,
 Daar ze aan uw blanke borst gekweekt word, en ge-
 voed,
 Als of zy op haar wys u dankte voor het leeven.

Zy toond hoe groot een geest in 't kleine lichaam
 speeld,
 Gelyk een godlyk kind, dat, van de Zon geteeld,
 Niet aardfch, maar hemelfch wil haar' aard te kennen
 geeven.

Aan den H E E R

WILLEM VAN ZON,

Den Vader.

K L I N K D I C H T.

NU 't Zonnelingetje, dat van u heeft het wezen,
Ziet haar geboortedag voor de eerstemaal verjaard,
Zo neemt op deezen dag de hemel en al de aard,
Hun deel in uwe vreugd, zo hoog in top gereezen.

Uw braave stam heeft niet de ramp der tyd te vreezen;
Zy schynt voor eeuwig in zoo schoon een Telg be-
waard,
Waar dat Natuur heeft al haar schatten voor gespaard,
Verhoopende eindeloos in haar te zyn gepreezen.

De luister van de Zon, en schoonheid van HELEEN,
Zyn zo volmaakt in haar gedommeld onder een,
Dat haare straaltjes voor den dag reeds elk bekooren.

Zo groei, zo bloei zy als een ed'le en vrucht'bre plant
Op Libanon, in glans, in jaaren en verstand,
En blinkt gelyk de Zon, waar uit zy is gebooren.

K. LESCAILJE.

56 N E D E R D U I T S C H E

O P D E E E R S T E

En gevaarlyke Overkomst

V A N

D E N K O N I N G V A N E N G E L A N D

W I L L E M D E I I I .

K L I N K D I C H T .

W At' Godheid red den Vorst, op Hollands kust, voor
stranden,
Door Ysklip, mist en zee, zelfs tegens eb en vloed,
Hoe zeer dat tegens hem de Vorst des afgronds woed,
En 's werelds vloeken op zyn leeven zaamen spanden!

God, zyner Vad'ren God, draagt zyn gezalfde op handen,
Voor welkers heilige eer hy 't zwaard zwaaid, vol van
moed,
En, voor Beschermer des Geloofs alom begroet,
Leid hy het ongeloof en dwinglandy in banden.

Zo komt die Christen Mars, met zegen, herwaarts aan.
Al de Elementen, tot zyn dienst gehoorzaam, staan,
Als of Natuur ze alleen voor hem behield in weezen.

De lucht, de zee, de wind zyn buigzaam; de Ysklip smelt
Voor zyn gezicht, de nacht zwicht voor de glans der
held,
En alle licht daald voor zyn zon, zo hoog gereezen.

Aan den H E E R

JOAN PLUIMER,

Als hem de Koning van Groot Brit-
tannien een goude Gedenkpenning
hadt geschonken.

W At Heldendichter kon 't zo wel, als u, gelukken?
Gy schryft met gouden inkt Vorst Willems oorlogs-
daan,
Verguldende zo schoon, zo groots zyn lauwerblaân,
Dat elk roemd, met uw Dicht, zyn wond're helden-
stukken.
Dies schenkt hy u, in goud, het merk van zyne gunst.
Gy maakt zyn dapperheid onsterff'lyk, hy uw kunst.

K. LESCAILJE.

58. NEDERDUITSCH E

Op de
A F B E E L D I N G E
V A N
SIMON SCHYNVOET.

DIt 's Schynvoets wezen, maar zyn schrandre geest,
bedreeven

In ed'le kunsten, doet alom zich zelve leeven

Onder de P R I N T
Van J U F F R O U W
JOANNA KOERTEN.

MEn eer dit Beeld, wiens geest en schaar kan won-
d'ren teelen,

Et Papier herscheppende in onschatb're Kunsttaafreelen.

K. LESCAILJE.

Op

Op de GEDENKPENNING

Door den Raad

V A N

A M S T E L D A M

Doen slaan in 't jaar 1696.

DE Oproerige Eölus laat al de winden los,
Ontroerd de zee. Neptuin begrimt de muitenaaren,
Zweerd hen te straffen, staande op zyne Schulp karos,
Die met drie kruiffen praald, na 't stillen van de baaren.

Dat onweer is gedaan, de ontroerde zee bedaard,
De dolle wind getemd. De zon, die scheen te daalen,
Ryft uit de zee, waar op de Ysvogel speelenvaart,
En blinkt zo schoon als ooit met zyn vergulde stralen.

K. LESCAILJE.

HER-

60 NEDERDUITSCHER
HERDERS VERJAARZANG,
D O O R
L A U R E N S B A K E ,

Heer van Wulverhorst.

G L O O R R O O S , A D E L G O N D ,

G L O O R R O O S .

W At blyder morgen kon ik hoopen ;
Als u t'ontmoeten hier ter steê ,
Die nimmer weigerde op myn beê ,
Zelfs eer het daglicht hadde onze Oosterkim beloo-
pen ,
My trouw te dienen met uw raad ,
Of te vermaaken met uw aangenaame praat ,
O Adelgond ! die my zo hartelyk bezinde ,
En die ik wederom oprechtelyk beminde .

A D E L G O N D .

Waar in hebt gy myn raad van nooden ?
O Gloroos ! my zo lief als 't licht ,
Ik hou my hoog door zulk een vraag verplicht ,
Dies zeg my waarde wat u deerd ,
En over welk een zaak gy raad van my begeerd ,
Myn dienst , myn raad werd u steets aangeboden .

G L O O R -

MENGELEDICHTEN. 61

G L O O R R O O S .

Kan het de schaamte wel gedoogen,
 Dat myne tonge melt myn finart,
 O ja, 't is vruchteloos te smooren in myn hart,
 Het geen gy reeds kont leezen uyt myne oogen.

A D E L G O N D .

Dewyl ik u getrouwe vriendschap swoer,
 Verhaal my wat u wedervoer,
 Hoewel ik haast zou gissen konnen,
 Dat Damon had uw hart verwonnen.

G L O O R R O O S .

'k Was onlangs bezig met een kraans
 Van Roos, Narcis, en Violieren
 Te vlechten, om my aan den dans,
 De blonde haarlok te verciereu,
 Maar ik had nauwlyks in de bloemen-korf getast,
 Of wierd op 't onverzienst verrast;
 In plaats van bloemen vond ik 't looze
 En 't snel gevlerkte Minnewicht,
 Zo stout op toors, op boog en schicht,
 Verschoolen in de zachte roozen:
 Het lachte spits en vals;
 Ik greep het by den hals,
 En sprak vergramd, gy zyt myn wraaklust niet
 ontwossen,
 En stak het in een glas vol sap van druyve trossen,
 En dronk het in tot lessing van myn dorst,
 En minnegloed, ontsteeken in myn borst.

ADEL

A D E L G O N D.

't Was quetsen, maar geen wonden heelen,
 Onnoosle Maagt! hoe dorst gy dat bestaan?
 Wie is zo dwaas, van stout met vuur te speelen?
 Gewis Vriendin gy waard niet wel beraan:
 Kent gy de Min niet in zyn treeten?
 Hy sluipt door 't oog en oor in 't hart.
 Geen kruid noch wondarts heelt die smart
 Als die de wond zelfs heeft gesteecken.

C L O O R R O O S.

Zo waande ik ook te vinden hulp en raad
 Door hem, de bronaar van myn quaad:
 Maar ach! wat vond ik my bedroogen,
 ô Welk en vlam quam door myn ad'ren heen ge-
 vloogen,
 Een heeten toors ontfak myn fluks het ingewand,
 In plaats van my met zyne vlerken te verkoelen,
 Voelde ik een feller brand in mynen boezem woelen,
 En ieder droppel die ik dronk,
 Veranderde in een Minne-vonk,
 O Min! beheerscher van de Gooden,
 Wie is uw toors, u boog, uw schicht ontvloeden?

A D E L G O N D.

Indien gy zyt geneegen,
 Met my, uw hals-vriendin,
 ô Gloorroos, raad te pleegen,
 Voor de kwalen van de Min,

Onthoud dees les, ze is u gegond,
 Van die het ondervond,
 Als Damon komt u in het woud ontmoeten,
 En in het jeugdig groen,
 Op 't Minnellykt begroeten,
 Met een verliefde zoen,
 Weerstreef hem zacht, en schynt wat weer te biên,
 Daar uw gezicht nu flauw en half gelooen
 Met zachter straal en tedre Minne-gloed,
 Gelyk de Zon in Tctis-schoot gedooen,
 Haar Minnaar bly ontmoet;
 En als gy de koraale tippen
 Voeld, zacht gedrukt van Damons lippen,
 Zo druktze zacht weêrom,
 Het kusje zy niet stom,
 Het zy niet koel nog droog als u uw Moeder geeft,
 Maar wel een kus die met een varsche waasem
 En een verliefden aasem,
 Dat mals koraal bedaaugt en zagjes kleeft.
 Zo mag uw ziel zig met de zync meng'len,
 En als het Veil zig om den Olm-boom streng'len,
 Met lieve lust en eindelooze vreugd,
 ô Gloorroos! ga, ga heen, besteed uw jeugd.

G L O O R R O O S .

ô Adelgond! wat geeft gy my voor raad?
 Dat ik bestaan zou 't geen een Maagd misstaat,
 Dat kan onmogelyk myn kuyssche Jeugd betaamen:
 Maar zacht, zie 'k Eelhart niet met Damon daar
 te zaamen?

64 N E D E R D U I T S C H E

Ik hoor, zyn stem klinkt luide door het woud;
 Als of de Minne-nyd was oorzaak van hun kout:
 Die kwaal kan licht een Minnaars brein ontstellen
 En zyn gemoet met yd'le zorgen quellen,
 Gewis zy zyn 't, ik zieze herwaards koomen,
 Verschuilen wy ons achter deeze boomen,
 Hun tong zal melden 't geen het hart niet bergen kan:
 Maar och! indien ik dan
 't Geen my mishagde,
 Uyt Damons mond
 Tot myn harten-leed verstond;
 En myn nieuwsgierigheid beklaagde:

A D E L G O N D.

Schept moed, gy hebt te kleinen hart;
 Uw schoonheid krachtig van vermoogen;
 Heeft Damons ziel tot min bewoogen;
 'k Verzeeker u genezing van uw smart:

T W E E D E U I T K O M S T.

E E L H A R T E N D A M O N.

E E L H A R T.

O Damon, had ik van uw vriendschap dit verwacht,
 En van een hals-vriend zulk een ontrouw ooyt gedacht,
 Dat gy myn liefste zoekt te winnen,
 En door een bloemgeschenk te buigen hare zinnen.

Wat

MENGE LDICHTEN. 65

Wat bloemetrofs draagt gy in deeze maand?
Geschikt met uwe hand,
Die ge aardig na de kunst hebt weeten te schakeeren,
Om het aan Adelgond nu Jaarig te vereeren,
Want huden, zo ik hoor, vierd d'Amstel en het Y,
Vol vreugt haar Jaar-gety.

D A M O N.

Wat Minnenyd ontroerd uw geest en zinnen,
En helptze aan 't hollen buiten spoor,
'k Weet dat myn vriend die Schoone lang verkoor:
Wie zegt dat ik die Schoone zouw beminnen.
Ei staak en matigt uw verdriet;
Wacht zulk een onbescheid van myne vriendschap
niet,
Een and're Minnares staat in myn hart geschreeven:
't Is Gloorroos, die van Damon triomfeerd,
En zyn verwonne ziel regeerd.

E E L H A R T.

Wat is de Minnienyd een kwelgeest van zig zelve?
Hoe plaagtze zig met ingebeelde schyn?
Met harteled en pyn,
Als ofze door verdriet zig zocht in 't graf te delven!
Die wreede slurpt haar eige huisheers bloed,
Dies is het best;
Dat ik die pest,
Verban uit myn gemoed.
'k Wil dan myn Adelgond gaan groeten,
Verjaaren haar met deeze krans

66 N E D E R D U I T S C H E

Van bloemen, schoon van geur en glans,
 En offeren myn hart eerbiedig aan haar voeten,
 Misschien of het geschenk van een verliefde ziel,
 Want wat zyn toch verwelkb're bloemen,
 By geur van trouwe min te roemen,
 Haar beter dan de krans geviel.

D A M O N, alleen.

Waar of myn Gloorroos haar onthoud?
 Zou zy ook in dit dichte woud
 Verschoolen zyn, om myn gezicht t'ontwyken?
 Ik zet my op dees groenen heuvel neer,
 Beschaduwd, van dien breengetopten eyken.
 Beminnelyke plaats, daar Gloorroos, my wel eer
 Zo dikmaals kwam ontmoeten;
 Tuig! tuig haar myne minnesmart,
 Die 'k haar zo ongeveinsd en zuiver draag in 't hart.
 O groote Minnegod! ik offerde aan uw voeten,
 Dees beurs met goud, van my zo lang bewaard:
 Zo 't goud een steenig hart kan smelten doen in liefde;
 Gelyk laaft Dorus zei, de Min is nu ontaard;
 Hy ziet op 't goud. Neen 't is haar schoonheid die
 my griefde,
 Die maagd, door deugd beroemd, en overal vermaard,
 Van Koridon, en Silvia gebooren,
 Laat zich door schatten nooit bekooren:
 't Zy ver van my dat ik om schatten min,
 Wat onrust zou uit zulk een bronbaar spruiten?
 Die schatten mind sluit echte liefde buiten.
 Ik wensch met hart en ziel en zin,

MENGELEDICHTEN. 67

Dat ik haar mag tot wedermin beweegen,
 ô Minnegod! vergun my deeze zeegen.

Maar hoe! wat Nymph verschuuld haar achter ginse
 boom?

By 't ruifchend beekje, dat, langs dicht bewossen
 haagen,

Zoet vloeyend speeld: ô dag der daagen!

't Is Gloorroos, met haar Speelgenoot, een stroom

Van vreugd werd over my gegooten:

Een vreugd, uit reine min gesprooten.

Verschuil u niet, ô Nympje! voor de geen,

Die door zyn dienften en gebeen

Gestadig tracht uw liefde en gonst te winnen.

Myn lief, waar zyn uw zinnen?

Dat gy u in het eenzaam Bosch vertrouwd,

Daar zich dien Satyr, zo gevreesd gestaag onthoud;

Hy loerd op u. ach wilt u Minnaar hooren,

Komt herwaards aan, myn lief, myn uitverkooren.

DAMON, EELHART, GLOORROOS,
 ADELGOND.

D A M O N:

Vriend Eelhart, hier verschuuld zy die gy zoekt;
 Ik heb myn Gloorroos met uw Adelgond ge-
 vonden.

E E L H A R T.

Hebt gy dat schoone paar verkloekt?
 Myn Adelgond, men hoord met duizent monden,
 Al juichende in het Dorp uw Jaargety verkonden,

En gy onthoud u hier in 't aangenaam geboomt.
 Laat het u goedheid niet verdrieten,
 Dat ik deze eer en vriendschap mag genieten,
 Om u, aan dees Fontein, daar 't koele waater stroomd,
 Aan Venus zoon gewyd, op heeden te verjaaren,
 Met deze krans bereid voor uwe blonde haaren.
 Maar hoe! gy schynd verstoord : myn lief ei wild
 bedaren,

't Is uit een tederheid, dat ik u deeze krans,
 Vercierd met reuk en glans;
 In deeze streck gewassen,
 Meende op u schoone hoofd te passen:
 Of is 't de schaamte, die myn Nymphje wederhoud?
 ô Gloorroos, die zy steeds als hartvriendin betroud,
 Kroond haar met deze krans,
 Wiens luister, by de glans
 Van hare schoonheid moet bezwyken;
 Op dat men Zonneklaar doe blyken,
 Dat al het schoon 't welk in de bloemen speeld,
 Verduisterd voor het schoon waar me zy de ogen
 streeld.

G L O O R R O O S.

Ik zal op u verzoek myn Speelnoot daar mee cieren,
 Op dit haar vrolyk Jaargety,
 Nu elk om 't zeerst, haar even bly
 Toejuicht, 't is Adalgond, wiens zeedige manieren
 Elks harten blaakt,
 Van die haar maar genaakt.

E E L H A R T.

O waarde krans! van my geschikt;
 Wiens kleur en geur de ziel verkwikt;
 Gy pronkte voortyds in de daalen,
 Of in een Lusthof, ed'le bloem;
 Maar hoe verheft zich nu uw Roem!
 Wat plaats, kan by uw eerplaats haalen,
 Daar gy verciert myn Adelgond haar hoofd;
 En blonde tuit die 't goud verdoofd.
 Uw teere knop, behoeft geen winter meer te vreezen,
 Beschenen van dat zuiv're licht,
 Gestraald uit haar bekoorelyk gezicht;
 Zy voerd de lieve Lentè en Zomer in haar weezen,
 Als dat aanminnig beeld uit twee schoone oogen
 lonkt,
 En al wat leeven kreeg hier koesterd en ontfonkt.

D A M O N.

Den heemel wil U lange spaaren
 Op dat men U noch dikmaals mag verjaaren

A D E L G O N D.

Bepaal den Lof die gy my geeft,
 Op dat de grootsheid op myn teer gemoet niet kleeft.

70 NEDERDUITSCH E
HERDERSZANG
TER BRUILOFTE

Van den Ed. Groot-Achtbaren HEER en MR.
KOENRAAD VAN BEUNINGEN,
OUD BURGERMEESTER EN RAAD
DER STAD AMSTERDAM,

En de Wel-Ed. Geboren' JONGKVROUW
JACOBAVICTORIA BARTOLOTTI
VAN HEUVEL.

Pariles in amoribus ambo.

NU lustig uit de borst, op Siracusers trant,
Heer KOENRAADS troufeelt, en zyn Egaas kuifchen
brand,
In eenen herderszang, naar d'oude wys, gezongen.
Men rep van Venus niet, noch Venus dert'len Jongen;
Maar van oprechte min, de vreugd van 't houwlyksbed,
Getrouwe vriendschap, en een hartstogt zonder smet.
O Amstelnimfen, die van Febus zanggeressen,
In d'eed'le poëzy, ontving uw goude lessen,
Geleid met uw gezang de Siracuser wys,
Uw Burgermeester en zyn schoone Bruid ten prys:
Terwyl de Lentezon, verzeld van 't zachte zuiden,
Het bosch met bladen siert, en 't veld met frissche kruiden,
Daar

Daar 't lustig Heuveldal, in 't vrendlyk minsaizoen,
 De twee Gelieven noodt en uitlokt in het groen.
 Wie zou Heer *Koenraad* doch een veldlied weig'ren
 kunnen,

Daar d'Eemnimf vrolyk bruifcht met kristalyne bronnen,
 En aangemoedigd door den Ryn, en Vechtervliet,
 De vreugdetoonen volgt van Veenryks herderslied;
 Een lied, 't welk Hageroos en *Ermgaard* zonder vreezen,
 En blos van schaamte mag by schuw Maagden leezen.

O Veldgodinnen, die in 't Heuveldalsche woud
 En groene dreeven, met de Bosgoôn, u onthoud,
 Gy Waternimfelyns, gedenkt noch wel de tyden,
 Hoe menig herdersknaap en woudheer *Ermgaard* vryden,
 Haar liepen achter aan, als krank en dul van min;

Terwyl zy altyd koel en even fier van zin,
 Met haar gedachten in een twyfeling bleef hangen,
 Van welken Minnaar zy de trouwring wilde ontfangen.
 't Was ook geen wonder; want haar eerste minnesinart
 Was *Koenraad*; *Koenraad* lag de jonge Maagd in 't hart;
 Terwyl zy was de lust en vreugde van zyne oogden.

Hy, die geduurig in haar glans stont opgetoogen,
 Bleef haare min getrouw, het zy hy over zee,
 Ten dieft van 't Land, vertrok uit zyn Geboortesteê.
 Hoe langzaam wende hy van *Ermgaard* zyne schredeu;
 Die *Ermgaard*! in zyn hart geduurig aangebeden.

Hoe dik wyls zach hy om, met pyn, naar 't godd'lyk licht
 Van haar zielroerend en bekoorelyk gezicht,
 't Geen hy noch nimmer kon verlaaten uit zyn zinnen.

Schoon hy geliefkooft wierd van Berg- en Stroomgo-
 dinnen,

't Zy daar de Noordstar 's nachts de volken straalt op 't
 hoofd,

Of daar een warmer lucht de vruchten rypt en stooft;
 't Zy Stroomnimf Seine hem te moet trad met verlangen,
 Of dat de blanke Teems hem om zyn hals bleef hangen,

En dobberde op haar vloën van uitgelaaten' vreugd,
 Als opgetogen door 's Mans weetenschap en deugd,
 Schoone *Ermgaard* bleef nochtans in zyn gedachten
 spelen;

Steeds wenschende, dat zy zyn minnesmart mogt heelen;
 Die *Ermgaard!* die hy schonk zyn hart, tot onderpand,
 Van zyn gevoelige en onlesb're minnebrand.

Men denk, hoe lastig moft dit afzyn *Ermgaard* weezen;
 Want trouwe min is door geen afzyn te gheeezen.

Maar, als de Maagd, in 't eind, wel eer zoo koel en kiesch,
 Door 't missen van haar vrind, bezette haar verlies,
 Sloeg zy van hartewee te deereyk aan 't quynen;

Geen hof vol bloem en ooft, geen heldre zonneshynen;
 Geen frisse klaverbeemd, geen zilv're watervliet,
 Noch Veenryks hardersfluit verlichten haar verdriet.

Dies klaagt zy troosteloos haar leed de lichte winden;
 Gy boden van de Min, gaat heen, wilt *Koenraad* vinden,
 En zeggen; *Ermgaard* zend aan *Koenraad* haare groet.

En datze queekt in 't hart een zuiv're minnegloed:
 Maar dat hy niet vertoef by *Ermgaard* weêr te komen.
 Laat hy de purp're kars dus rotten op de boomen?

De roos en eglentier staan doods en bleek van kleur;
 De bloemhof quynt, en ziet verdwynen als zyn geur.

En als de lieve Lente en 't zomer weêr is heenen,
 Het vrucht'b're herfstsaizoen met al zyn ooft verdweenen;
 Wat schiet ons over als de guure wintertyd?

Dan raakt het woud zyn blaân, de beemd zyn kruiden quyt.
 Een Godheid hoort haar klagt; en na veel sukkelingen

En zorgen, die den held, als 's Lands gezant, omringen,
 Keert *Koenraad*, ryk van lof, weêr in zyn Vaderland;
 En schenkt aan *Ermgaard* zyn beloofde trou en hand,

Zoo sleet Laërtes zoon, gellingerd op de baaren,
 Door 't weifelend geval, in stormwind en gevaaren,
 Zyns leevens beste deel, eer dat hy, na veel kruis,
 Quam zyn Penelopé, zyn lief, behoudent'huis.

MENGE D I C H T E N. 73

Dus Amstelnimfen, komt, vlecht kraanfen, vlecht
feefstoenen;

Uw Burgermeester zal verjongen en weêr groenen.
Zoo lauwer en olyfin uwe hoven wast;
Dat is het eedel loof, 't welk om zyn hairen past.
Ik zie de Bloemgodin zelf met een korf vol bloemen
Van allerhande flag, en in geen uur te noemen,
Een krans schakeeren van een ongemeene zwier,
Hier vlechtze thym en mirth met palm en violier;
De vrolyke jasmyn, doormengd met roode roozen,
Lavendel, anemoôn, narcis en tydeloozen,
En wat voor bloemen meer die geurige godin
Ooit plagt te pluiken voor de moeder van de min.
Hoe fchatert hier van vreugd een vlugt van nachtegaalen,
Die Bruidgom en Bruid met landmuzyk onthaalen,
Daar Heuveldal zyn kruin tot in de wolken fteekt,
En menig eed'le plant in zyne hoven queekt.
Nu fchaft de hof vol op van pruimen en moerellen;
Men ziet van vette room den koeien uier zwellen;
Der bye koning vliegt te veld door d'open lucht,
En zuigt den honing, naar zyn keur, uit bloem en vrucht:
Terwyl de Bruigom zuigt de honing van de tippen
Van zyn beminde Bruids bekoorelyke lippen.
Nu zuig; ik fteur u niet in Venus lekkerny,
Verkies dien welluft voor al 't merg der kruidery;
Een honing, die voor geen van Hybla hoeft te wyken.
Dan mag uw druifden prijs der muskadellen ftryken.
Dan krygt uw vruchtb're geit nooit minder dan een paar
Zoglammers, en uw koe twee kalvers in een jaar.
Maar zacht; het zonnelycht daalt reeds beneên de kim-
men,
En moê geronnen, jaagt voor uit de bleeke fchimmen;
De wildzang tiereliert, en zingt de Bruid naar bed,
Dus zwyg myn fluit, dat gy hûn welluft niet belet.

L. B. V. W.

74 NEDERDUITSCH E
OP DE BELEGERING

Van

N A A R D E N.

KOn Luidewyk, als een Veroveraar van Ryken,
In dertien dagen met de Stad Maastricht gaan stryken,
't Versterkte N A A R D E N, trots op Vrankryks krygs-
geweld,
Zwicht in drie dagen voor Oranjes Oorlogsheld;
Dus krygt de Leeuw weer ruimte, om korter af te loopen
Door deugt, 't geen Vrankryks list zoo draa met gelt kon
koopen.

L. B. V. W.

1673

LYKO-

L Y K O R I S
 H E R D E R S Z A N G.

Sikaanſe Muſen , helpt Lykoris dood beweenen.
 Myn lief , myn ſchoone zon , is met haar ligt verdweenen.
 Die eer der boſſchen en der Nimfen heeft geleest.
 Ach ! dat dat Hemels ligt niet meer haar klaarheit geeft.
 Nog die ſchoone oogen , door een eew'ge nagt geflooten !
 Nu zwygt die lieve mond , en is van verſchhooten :
 't Gebeente is krachteloos , en zonder bloed en geest
 Het droeve lighaam : Ach ! Lykoris is geweest !
 Sikaanſe Muſen , helpt Lykoris dood beweenen.
 De boomen ſterven om haar val , de boſſchen ſteenen ,
 En teeren uit van rou , de welige akker treurt ,
 Wyl ider Nimf bedrukt haar hoofd ten ſtroom uit-beurt ,
 En ſchreid , dat gy haar vloed door traanen ziet vermeerren.
 De bergen Hemel hoog , en breed van kruinen , keeren
 Hunne oogen derwaarts , en zy zuchten naar om laag :
 En de Echo antwoord uit de dalen : Ach ! beklaag
 Lykoris ! al wat leeft , Lykoris , ach ! is heenen.
 Sikaanſe Muſen , helpt Lykoris dood beweenen.
 Zelfs Pales , en de Jeugt der Herders van dat land ,
 Met wien zy meenigmaal ten rye hand aan hand
 Pleeg in haars Vaders wei blyhartig om te ſpringen ,
 Betreuren nu met my haar lydig lot , en wringen
 Hun handen deerlyk , om 't verlies van hun gespeel.
 Het domme vee neemt ook in dat verlies zyn deel.
 En laat door zyn geloei zyn bitt're kwelling hooren.
 Maar ik , elendig knecht , verlaaten , en verlooren ,
 Verhou my in 't gebergt' , daar roep ik droef en luid ,
 Ach myn Lykoris ! ach Lykoris ! ach myn bruid !
 Dog al vergeefs : zy kan my nu haar oor niet leenen.
 Sikaanſe Muſen , helpt Lykoris dood beweenen.

76 N E D E R D U I T S C H E

De Violetten hangt het hoofd van droefheid neer.
 De Lelie staat versleuft : de Roos , der bloemen eer ,
 Wort bleek : Nariïffus , die zyn leven heeft gelaten
 Uit liefde tot zig zelfs , schynt zyn gelaat te haten ,
 Waar in hy eertyds blaakte , en derft nu al zyn schoon.
 De hyafint , altyd gedagtig aan zyn hoon ,
 Vernieut , op 't zien van myn Lykoris , zyne klachten ;
 En zoekt myn hartenleet , door 't zyne te verzagten.
 En wyl ik zigt , ai myn Lykoris , 't is gedaan !
 Schryft hy nog eens ai ai op zyn gekleurde blaân.
 Sikaanse Muzen , helpt Lykoris dood beweenen.
 Aanschout de Bosschen , die wel eer zoo lustig schee-
 nen ,

Hoe naar en ak'lig zyn zy nu. Aanschout het velt ,
 Dat treurt en zwygt , met Vee en Knaapen : ach ! hier geld
 Geen vreugt meer , en het oor dat eer zoo graag bleef
 hangen.

Aan 't wild gevoogelte , en haar blyde morgenzangen :
 Hoort nu niet anders als een droeve jammerklagt
 Van Filomeel , die zucht , en in de naare nagt ,
 Op dorre takken schor en eenzaam zit te klagen ,
 En schynt haar oude vreucht voor eeuwig weg te jaagen ,
 En breekt de Boomen door haar bitter lyden 't hart.
 Zoo wyd en breed door 't Land beschreiende myn finart.

Sikaanse Muzen helpt Lykoris dood beweenen,
 En uwe droefheid met de droefheid dog vereenen
 Van vogels , bloemen , duin en daalen , veld en vee ,
 Fonteynen , vloedten , bosch en weiden , op myn-bee.
 Kom bladeloos geboomt , help my myn Lief beschreien.
 Kom eertyds zalig woud , daar zy haar ging vermeien ,
 Gy zyt haar kwyt , maar ach ! gy zyt het niet alleen.
 Ik zal u helpen in uw troosteloos geweên.

Ik , die 'er 't meest by ly , zal met myn heete traanen.
 Al hikkende den weg tot haare grafste baanen :
 En weeken haar gebeente en asche met dat nat.
 My gaat haar doot aan 't hart : Lykoris was myn schat.

MENGELEDICHTEN. 77

Ik zal ter uitvaart zelfs haar duister graf versieren
 Met zachte violet, en Maagde lauwerieren.
 En zeggen: in dit graf daar licht myn eerste min,
 Myn lust, myn leven, myn voorgdes Lykoris in.
 Sikaanse Muzen helpt Lykoris dood beweenen.
 O schoone ziel! ach myn Lykoris! kunt gy 't meenen?
 Kunt gy my, harde, zoo verlaaten? kunt gy my,
 O bloem der Maagden, zoo alleen u waarde zy
 Ontrekken? en uw lief, uw Minnaar zoo ontvlugten.
 Ik had u door die naare en duistere gehuchten,
 Door de akelige weg der schimmen heen gebracht,
 En meer als 't leven in der daat, dien dood geacht.
 Wat kan my 't leeven doch, en zonder u, vermaaken.
 Al' staat my tegen, daar ik eer naar pleeg te haaken.
 Al' t land, al' t bosch, en die afweegjes, eer zoo waard
 Aan onze Min, zyn nu afschuw'lyk, en ontaard.
 Die heuvels, die ik eer voor alles pleeg te keuren
 Zyn nu een slegte grond voor my: de zoete geuren
 Van kruid en bloemen zyn op 't land als uit 'er tyd.
 De boomen zyn hun loof, 't loof is zyn schaduw kwyt:
 Zint 's gy verliet het bosch, de velden, en de veenen.
 Sikaanse Muzen helpt Lykoris dood beweenen.
 O bosschen, beemden, en ô blyde weijen, kaal
 Geknabbelt door haar Veeen 't myn': hoe menigmaal
 Heb ik die Geitiens zien aan geene rotzen hangen.
 Hoe dikmaal, wyd en zyds met myn gezicht omvangen
 Al uw vermaak, wel diep verwondert in uw stand.
 Hoe dikmaal, wandelende in eenigheid al 't land
 Geteekent, daar zig de Rivieren omme streng'len.
 Hier pleeg ons grazend Vee zig zamen te vermeng'len,
 Hier onze harten: hier ontschoolen wy de zon
 By dit geboomte, en ik, ô aller weelden bron,
 Ontfangen in uw schoot, pleeg hier in volle lusten.
 Op eenen heuvel met vermaak by u te rusten.
 De vroege morgen heeft ons minnen vaak betrapt.
 De laater avond onze kusjes vaak beklapt.

U pleeg

78 N E D E R D U I T S C H E

U pleeg ik al den dag in myn gedicht te roemen :
 U 't voorwerp van myn Min, en van myn vreucht te
 noemen.

Met uwen naam begon, en eindigde myn lied,
 Speelde ik eens lustig uit op myn gesneden riet.
 Maar ach! hoe bitter komt myn leet die vreuigde loo-
 nen.

Ach! met hoe droevige en beklachelyke toonen
 Verveel ik nu het woud in 't ronde, en ach! hoe bang
 Vervult myn rouw de holle rotzen met haar zang.

Sikaanfe Muzen helpt Lykoris dood beweenen.
 O ongelukkig Vee wild u van bydichap speenen.
 Onnoosle Geitjes, ach! gy waard wel eer verheugt.
 Beweent nu Beesjes, ei beweent uw oude vreugt
 Uw Herderin: zy zal u nu niet meer geleiden,
 Langs beek en springende Fonteynen: niet meer weiden
 Langs groene wilgen, in het klaverryke dal,
 Nog zat gegrast, u niet meer dryven naar de stal.
 Maar Beesjes weest gerust na myn Lykoris sterven
 Zult gy hier evenwel nog ongehoed niet zwerven.
 Ik neem die zorg op my: van my zyt gy bezint,
 Om dat gy van myn lief Lykoris waard bemind.
 Ik zal u in het groen, en aan de zuiv're beeken
 Geleiden: en u zal noit gras, nog vocht ontbreken.
 Gy moogt u met myn Vee vermengen: Geitjes gaat,
 Gaat Geitjes, die nu meê in myn bescherming staat.
 Graaft, graaft vry overal, waar 't lekkerst u zal smaaken.
 Maar wacht u, deezen Berg in 't grazen aan te raaken,
 Of af te knabb'len want ik achtze voor geweid:
 Het is de plaats daar myn Lykoris onder leid.

Sikaanfe Muzen helpt Lykoris dood beweenen.
 O heil'ge heuvel! dat doch nooit onwaarde beenen
 Uw groenen top, als met eerbiedigheid betreên.
 En gy die 't heilige gebeente dekt, ô steen,
 En onder uw gewicht voor eeuwig houd begraaven
 Myns droefheids overschot, bewaart die waarde gaaven,
 Dat

Dat deel myns levens: maakt dat het voor altyt zacht
Mag rusten onder u, die lange droeve nacht.

'k Zal u om haar een weg tot eeuwige eere baanen.

'k Zal u met bloempjes, nat bedaut van myne traanen,

Bestrooijen jaar op jaar: en by dit heilig graf

Drie kransjens hangen, aan myn Hazelaare staf.

Licht brengt dat onder de aard Lykoris in gedagten,

Hoe waardig wy hier haar gedachtenis nog achten.

Dat wy haar heilige As in 's aardryks zwarte schoot

Met dit ons offer nog vereeren na haar dood.

Sikaanſe Muzen heipt Lykoris dood beweenen.

O waardige As! wel eer met zoo veel glans omscheenen,

Dat gy de ſchoonſte by ons' Harders wierd genoemd.

As, die myn hart nog na uw dood ſteets heilig noemt,

En levend by my wierd geſchat voor 't Puik der Maagden.

Die meer als iemand aan myn keurig oog behaagde.

Nu ſlechts een hand vol ſtof: een bloote naam in 't ſteen.

Myn eerſte Minne-vier, myn Lief, die ik nog klein

En teder, ongeveint myn hart heb opgedragen.

Daar ik om brande al in myn Kinderlyke dagen.

Zoo dikmaal vrend'lyk in myn armen vaſtgehecht:

O myn beloofde Bruid! wat weigert gy myn recht,

Mis ik uw trou, gy die myn jeugt in Min deed branden,

Breekt gy dus ſchielyk af zoo heil'ge liefdebanden,

En neemt zoo meê in 't graf myn vreucht, myn levens luſt.

Mag met u in dat graf, daar gy zoo vreedzaam ruſt,

Myn Min niet rulten? om myn droefheid te verdryven?

Moet, om dat ik hier blyf, myn Min meê overblyven:

Terwyl uw liefde met uw leven neemt een end.

Maar 'k mis: aan myne Min is tyd noch dood bekend.

En na myn ondergang zal deeze Min nog leven.

Dan vind ik u om laag: dan zal myn ſchim weer zweeven

Verlieft by uwe ſchim, en 's waerelds ommekeer

Zal onze ſchimmen daar niet ſcheiden immermeer.

Sikaanſe Muzen, helpt Lykoris dood beweenen.

O Zaal'ge Schim, die hier myn blydſchap doet verkleenen.

O Schim,

O Schim, van die ik eer beminde boven all',
 Die nu gaat waaren, in het Elizeefedal:
 En aan den Eridaan uw vrolyk vee gaat drenken.
 Kunt gy aan my hier in de waereld nog gedenken!
 Hebt ge uw' gedachten noch in Lethes vrye vloed
 Niet weg gedronken: zo gy myne liefde voed,
 En onze min u nog aan 't hart leid: Wild ze spaaren;
 Lykoris, en voor my uw liefde doch bewaaren.
 Daar zal een tyd zyn, dat ik Engel daar benêen
 Zal by u komen, en omhelsen als voorheen.
 En kuisse kusjes van uw lieve mond ontfangen.
 Dan zullen wy te zaam, wy schaduwen, bevangen
 Met de eerste liefde, weer herroepen 't oude vier:
 En langs dat vrolyk veld, met ongewoone zwier,
 Gaan wand'len, eensgezint, en nieuwe vlam verwekken:
 Een zuivre vlam, daar ons noit droefheid af zal trekken:
 En die noch nyd, noch tyd, noch eeuw zal bluffen uit:
 En ondertusschen, wyl ik op myn droeve fluit
 Een lykdeun, en een beek van traanen uit myn oogen
 Laat vloeijen om uw dood, neem aan met mededogen,
 Die droeve gaven, als gedachten van myn smart.
 En met die gaven, neem Lykoris ook myn hart.
 Vaar wel nu: dat met u om laag mag nederdaalen
 Myn liefde, en schoon ik treur, noch zal ik adem haalen;
 Altyd als ik aan u gedenk: ach! uwe dood
 Zal al het vee, en al de boomen klein en groot,
 Al de rivieren en uw's vaders buurt beschreijen.
 U al de Fluiten, van de Harders in de weijen,
 En dit myn droevig riet, zal, nimmer vry van rou,
 Betuigen eeuwig u, Lykoris, myne trou.

H. ANGELKOT.

1682.

Gevolgt naar het Latyn van den Heer
 P. Francius, Professor in de Grieksche
 en Latynsche welspreckentheid.

Aan

MENGELDICHTEN. 82

Aan den

EDELEN GROOTACHTBAREN

HEERE

JOAN SIX,

HEERE van WIMMENUM
EN VROUWMADE,

G E K O R E N

BURGERMEESTER

Der Stad Amsterdam, den Eersten February,
1691.

HEer SIX, wat vreugd zie ik op dezen dag gebooren;
Wat blydschap die myn hert noch nauwelyks bevat!
Nugy om uw verdienste en deugden zyt verkooren,
Tot Burgervader van uw Vaderlyke Stad.
Men kan uit elks gezicht een vol genoeg en leezen:
Het Raadhuis is met uw eerwaardigheid vereerd:
De Heil'ge Godsdienst toont zig helderder van weezen:
De droefheid van deez' tyd schynt zelfs in vreugd ver-
keerd.

F.

Maar

Maar gy, Geleertheid, hier met Goddelyke vonken,
 En held're stralen van den Hemel afgedaalt,
 Wat zullen nu uw kunn, en weetenschappen pronken!
 Terwyl uw Voester zoon op Amstels kuffen praalt.
 My dunkt ik hoor alreeds om hoog de Zanggodinnen,
 In 't aanzien van haar heer, met Goddelyk geschal,
 Een heerlyk Lofdicht op verheven toon beginnen,
 Voor u en voor uw huis, 't welk nimmer einden zal.
 Mogt Vader Tulp nu noch eens opzien, die zyn dagen
 Zo eerlyk heeft tot nut van Stad en Staat besteed:
 Hoe zou dat gryze hoofd aanschouwen met behaagen
 Dat gy, Heer SIX, nu zyn eerwaarde Plaats bekleed!
 Wel aan, myn Heer, bekleed die Plaats noch meenig-
 maalen.

Dat onder uw beflie de Stad en Burgery
 In deez' bennaude tyd haar adem mag herhaalen,
 Van droeven oorlog en van oorlogstampen vry.
 Dat gy, verzelschapt met uw wyze medeheeren,
 In uw Regeering, al de nevelen van Staat
 Moogt doen verdwynen, en in helder Licht verkeeren:
 Gelyk een dikke mist voor 't Licht der zon vergaat.
 Dat zouden Burger en den Landman doen herleeven,
 Dat was voor groot en klein een aangenaamen dag,
 Dat zou weêr nieuwe moed aan Weeuw en Wezen
 geeven.

O Hemel die dat eens in uw Regeering zag!

H. ANGELKOT-

MENGELDICHTEN. 83

VREDEZANG.

DOOR

PIETER NUYTS,

Officier der Vryheid Etten, Leur en Sprundel,

Nulla dies Pacem hanc Italis, nec foedera rumpat.

NA dat Gradivus Toorts, en de Acheronsche plaagen,
Gewoon noch maat noch paal van reden te verdraagen,
De Kriften Moogendheên te Lande dus verwoed,
Dus schrikkelyk bestormde en stelde in bloed en gloed:
Na dat zyn Krygskoets, aangesleept door wreede Wolven;
Op moord en roof verhit, vast voort rolde over Golven,
Rivier en Stroomen heên, en een beklag'lyk spoor
Van ramp en heilloosheên naliet de Waereld door,
Met zo veel Blixemvuur en yffelyk gedonder,
Dat zy, die hunne treên recht tegens ons van onder
Aanzetten, worden heel angstvallig en verschrikt,
Beducht, dat de Aardkloot werde uit zynen Naaf gewrikt:
Na dat ook al dat woên, en droevig ooreloogen,
Verderffelyk geduurt had zonder mededoogen,
Het vierde van een Eeuw met weinig tussenuit,
Kwam 't schoone Agenors (1) Kind, dat voormaals aan
de lust
Des Hemelvoogds gewyd was door de Schikgodinnen,
Gevolgd en ondersteund van twee paar Gezelinnen, Niet

F. 2

(1) Om wien Jupiter zich in een Stier veranderde,

84 N E D E R D U I T S C H E

Niet weiniger, als zy, begaaft met Schoonte en Deugd.
Ik meene Europe zelfs, doch niet als in haar jeugd
Eertyts, maar schandelyk gescleurd, gescheurd, ge-
schonden,

Gekrabd, getrapt, gegriesd, vol doodelyke wonden:
Haar Stoet, Godtvruchtigheid, vry van Geweetens-
dwang,

In wiens gezicht men speurt hoe 't hert staat in de prang;
Vrouw Pallas, uit het brein zelfs van Jupyn gesprooten,
Alomgehaat, gevloekt, verdreeven en verstoeten;
De milde Cerés en Vrouw Thetys, Zeegodin,
Verbeeldende te zaâm de Neering en 't Gewin
Te Water en te Land, gerukt, geplukt door Ruiters,
Dragonders, Plondraars, Zeeroovers en Vrybuiters,
Op alle Onmensch'lykheên en Roofkunde afgericht:
(Meêdoogenswaardige vertooning voor 't gezicht)
in zulk een wanstal wierp zy magteloos en teder
Zich voor Jupyns Altaar op 't hooge Koor ter neder,
En sprak, al zuchtende (men zag haar hertaâr slaan
Van schrik beneepen) dus den Hemelheerscher aan:
ô, Grooten Donderaar, die 't Al, 't geen is geschaapert
In Hemel en op Aard, geeft locht en aâm te raapen;
Die met Almoogenheid het Al alom beeftert,
En wiens gedachtenis zo plegtig wert gevierd
Op meenig Kerkaltaar, aanschouw met mededoogen
Die hier elendig voor uw Troon legt neêrgeboogen,
Doch niet in zulken staat, als toen uw witten Stier,
In 't ziedend bloed geraakt door 't blaakend minnevier,
Schoon midden in de vloed, de Feniceesche Landen
Verlaatende, my voerde aan de Kretenzer stranden.
Erbarm, erbarm u toch met haar, wien gy zo teêr
Geliefkooft, en uw min doen proeven hebt wel cêr.
Nu is het jamm'rens tyd; of is 't u al vergeeten,
't Geen de Nakoomeling geheugen zal en weeten
Alle Eeuwen door en door, hoe ik myn Vaders ryk,
Myn Erf, myn waarde Broêr, en Speelnoots te gelyk

MENGE LDICHTEN. 85

Uit zucht tot u verliet, en gaf my op de Baaren,
 Om, onder uw geleide, een ander te bevaaren?
 Toonde iemand u wel ooit blyk van een sterker min;
 Of moet de haat van uw verstoorde Gemaalin (2)
 My door het woeden van haar dollen Zoon, gebooren
 Tot uwer spyt en schimp, myn rust dan eeuwig stooren?
 Moet dan het heel gewelt, na mynen Naam genoemd,
 Van haar zyn voor altyt ten Viere en Zwaard gedoemd?
 Moet zy, op my te zeer verbitterd en verbolgen,
 Dan onophoudelyk my zo verwoed vervolgen?
 't Is u niet onbewuft, hoe eertyts de Oorloogslang
 In 't bloeijenste (3) Gewest wel tachtig jaaren lang,
 Bezwangerd met het Zaad der yffelyk te Spookten,
 Gewoelt heeft, en 't Altaar van Vrouw Belloon doen
 rooken -
 Van Moord, van Pulvervier en Zwaavelsmook en damp,
 Waar door my dag'lyks wierd beschooren ramp op ramp:
 Hoe Taag en Ibertstroom het met onwinb're Vlooten (4)
 Getracht heeft op de Zee den Hertaâr af te stooten,
 Als was 't met eenen slag: Hoe 't belgziek Arragon
 Het oversloonden door Kastiliaan en Don
 Met Ponjard, Roer, en Piek, Steekaaden en Rondassen;
 Door Ruiter en Krauwat in volle Lyfskuraffen
 Met Zabel, Lans en Speer, die lang een ryken oest
 Van Lyken maaiden, en 't Land lieten deerlyk woest.
 Hoe eindelyk dit baarde een waardig mededoogen
 In uw vergode ziel, zo krachtig van vermoogen,
 Dat, door uw Godspraak en den ernst van myne beê,
 't Gemyterd Munster ons verschafte een Eeuw'ge (5)
 Vreê;
 Maar, Ach! alleen in naam, en die (of 't u berouden)
 Slechts een geringen tyd met rust heeft stand gehouden, In

F 3

(2) Juno, door het aanraken van een bloem bezwangerd, baarde buiten's Mans toedoen Mars.

(3) Voorige Spaansche Ooreloogen in de Nederlanden.

(4) Ao. 1588. (5) Ao. 1648.

86 N E D E R D U I T S C H E

In wisselvalligheid met Febe lot gemeen,
 Die met eenpaarig licht nooit het Heelal bescheen.
 Hoe vaak, en kort daar na, kwam 't Ondier ons weêr
 flooren?

Wat bragt de Teems niet al voor gruwelen te voeren?
 Een Engelsche Barbaar sloeg 's wettigs Konings Hoofd
 ô, Gruuwel! van den nek, van Kroon en Troon beroofd.
 Terwyl zyn Bloedvaân woei van 't Roof kasteel te
 Doever,

Rammeide zyn Kartouw trouw'loos op Hollands oever;
 Zyn Witte Krytstrand wierd van moord en rooven rood;
 Hy schopten eer en eed, en sleepten in zyn schoot
 Der Bondgebuuren Oest, hun rykbevrachte (6) Vlooten
 Verraaderlyk, als zy een volle rust genooten.

Dat zelfde Munster, 'tgeen eêr leverden den Vreê,
 Als of 't hem leed deed, was itraks (7) weêr tot Oor-
 loog reê,

Hoewel met onbescheid. Des Britschen Konings Raaden,
 Ganfch onrechtmatig met een bitt'ren haat beladen
 Op't bloeiend Nederland, verwekten weêr een twist,
 Die niet, als met den dood des Vloodsvoogds, (8) wierd
 geflist

In 't Prinsfelyk (9) Breda, waar door wy durfde hoopen,
 Dat cenmaal zou de reeks van ramp zyn afgeloopen;
 Maar, Ach! al te vergeets, ja fcheen een grooter kwaad
 Den Grens te nad'ren van een vrygevochten Staat.

De Lelyvorst, gewoon haar in zyn opene armen
 Met gonst te ontfangen, en voor onheil te beschermen,
 Door belgzucht aangezet, ruste (10) Oorlogsmagten toe,
 Haar dreigende met Vrouw Bellonaas Geesleiroê;
 En, op dat aan zyn drijfgeenzins iet zoude ontbreken,
 Bewoog den Britschen Vorst de Bloedvlag op te steeken
 Te Water, hem ten dienft alleen en zonder reên,
 En ging te Land zyn Magt vermengen onder een

Met

(6) Ao. 1665.

(7) Ao. 1666.

(8) *Admiraal Opdam.*

(9) Ao. 1667.

(10) Ao. 1672.

MENGELEDICHTEN. 87

Met twee (11) Gemyterden, wien zulks wel't minste
pallen,

Om de oude Bondgenoot en Nabuur aan te tasten
Op't onverzienst, het geen hy pleegde zo verwoed
En spoedig, even of een opgezwole vloed,
Door Boreas gebrul gedreeven, heên ging Itryken
Met alle wederstand van Dammen en van Dyken,
En maakten 't Polderland, met al zyn Veldgewas
En 't Beemde groen, geheel tot poel en waterplas;
Tot dat het op de been in tegenweêr geraakte,
En der Bespringeren verwoede driften staakte,
En moedig dreef te rug tot glory van een Held,
Die onverschrokken heeft dien Staat geheel herstelt
In luister, als voorheên, terwyl het Oud Nimwegen,
Daar Keizer Julius Slotmuuren zyn gesteegen
Aan de oever van de Waal, die noch in volle pracht
Te zien zyn ongeschend, ter eeuwiger gedacht,
Ons gaf een (12) korte Vreê. Doch Mahometsche
Zwynen,

Met Tarters, snel ten roof, met wreede Zarazynen;
Al'tzaam geborsten uit de Byzantynsche Poort,
Steets rood geverfd en heet van Kristen bloed en moord,
Streng aangedreeven door geharrenafte Bassen,
Uit welkers Tulband schein een Vederbos te wassen,
Ontwonden hun Blazoën en schrikk'lyke Oorlogsvaân,
Bezèt met Pa'rdestaart en bleeke halve Maan:
Zy dreigden Oostenryk alleen niet te overromp'len;
Maar zelfs ook 's Keizers Troon en 't Duitfche Ryk te
domp'len,

Als in een zee van bloed; ja't was ook al volbragt,
Zo, door't meêdoogen van de Goddelyke Magt,
Niet was ter hulp verwekt den Vorst van 't vrucht'bre
Polen,

Aan wien byzonderlyk de Hemel had bevoolen

F 4

Met

(11) Keulen en Munster.

(12) Ao. 1678.

88 NEDERDUITSCH E

Met zyn Zarmatifch Heir, in aller yl gelicht
 En spoedig voortgerukt, te trekken in 't gezicht
 Van (13) Kara Mustafa, bestuurd met Janitzaren
 En Aziatische talryke Legerfchaaren,
 Om 't Ongeloovig Volk kloekmoedig op te slaan,
 En 't weenend Weenen, afgestreeën en overlaân,
 Uit haaren laafsten nood te redden en te ontzetten,
 En hunnen verd'ren loop te fuiten en beletten.
 't Welk, zo 't niet was gelukt (dank zy de zorg der
 Goôn)

Lag de Oostenrykfche Stam verftooten van den Troon;
 Der Staaten lange ry; de Keur en andere Vorften,
 Die 't Roomfche Ryksgeveirt op hunne fchoud'ren
 torften;

Tot noch toe, met veel fchat en Heldenmoed begaafd,
 Aan ketenen geboeid; aan vreemde magt verflaafd,
 En, om aan yder een den fchrik meêr op te wekken,
 Hen zouden, in de plaats van Hofzalet, verftrekken
 De Zeven Toorens ('k zeg Moordkerkers) van die Stad,
 Daar (14) Mechet deez'tyd zit en Konftantyn eêr zat.
 Nu liet dat Schrikgedrocht zyn Kemelen en Paarden,
 Verhit en afgemat, gaan drenken; en zyn Zwaarden,
 Van Kriften bloed bezwalkt, affpoelen in den Ryn
 Ter plaats daar wierd gebouwt de Stad (15) van Agrip-
 pyn.

Men zag dien ouden Stroom in 't Duitfche bloed zich
 mengen,

En Lyken, zonder tal, den Oceaan toebrengen;
 Gewyde Kerken en Altaren omgekeerd;
 Een valfchen, in de plaats des waaren Gods, geëerd;
 De milde Ceres haar Graan akkeren verwoeflen.
 Daar 't zaaijen werd belet verbied men ook het oeften:
 In Pallas fct een de glans der Wysheid uitgedoofd,
 Van fchrand're Leffen, School en Boekery beroofd: De

(13) *Primo Vizier.*
 (13) *Keulen.*

(14) *Tegenwoordigen Turkfche Keizer.*

MENGELEDICHTEN. 89

De Neering ging, te Lande en Water dus beneepen
 En op het hert getrapt, de Lenden na zich sleepen:
 Godsdienst en Weetenschap staâg haaten Krygsgerucht.
 's Lands Welvaard onder 't juk der Ooreloogen zucht.
 Was dan dat woeden en onmensch'lyk bloedvergieten
 Noch niet genoeg, om rust na wensch, eens te genieten?
 Moest, 't geen Nimwegen gaf, dan zyn zo ras gestoort,
 En 't Fransche Heir weêr voor de (16) Filipsburgsche
 Poort?

Moest myn geheel Gewest al weêr in roer en reppen,
 En 't Duitfche Ryk alom des Oor'loogs Brandklok klep-
 pen?

Ai! zie, zie Straatsburg op het schielykste verrast,
 Wiens Ryksstad voortaan niet meêr op 's Ryks Wetten
 past;

Het Heidelberger Slot en Keurmuts heel geschonden;
 Van Manheim de eenen steen op de ander niet gevon-
 den;

Hertog'lyk Lutzenburg gedwongen door geweld;
 Het Myterdraagend Luik in vier en vlam gesteld;
 Belgrado weg gerukt door Ongeloov'ge Handen;
 Slavoniën gedrukt van trotze Tullebanden;

De Velden van Fleury, Steenkerken en die Stad, (17)
 Daar Brabands eerste Prins Pipinus voormaals zat,
 Met dooden opgehoopt, als heuvelen en dyken,
 En aan Kerkhoven meêr, als Akkeren, gelyken:
 Neptuin, als hy den rug van Vader Oceaan
 Met zo veel dryvende Kasteelen ziet belaân,
 Zyn groen bemoste Pruik opsteekende uit het water,
 Verschrikt van 't Schutgeviert en 't donderend gescha-
 ter;

Den Berg van Henegou, door kragt en munitery,
 Gescheurd te schandig uit der Zeventienen ry;

F 5

De

(16) Ao. 1688.

(17) Landen, by Pipinus, eerste Hertog van Brabant, gebouwt,
 die daar na ook is genoemt geworden Pipyn van Landen, ob: Ao. 646.

90 NEDERDUITSCH E

De dwang der Zamberstroom en nieuwgebouwde (18)
Wallen

Van Koning Karel in des Vyands hand vervallen;
Het Graaff'lyk Namen met zyn hoog getoorend Slot,
't Geen der Belegeraars bestaan vaak heeft bespot,
Zo schrikk'lyk aangetast van boven en van onder
Met Boomgeveirten, met vervaar'lyk Schutgedonder,
Met opgeborsten Myn, gewrocht door Rotzen heên,
En yz're Bergen, zulks het onweêrspreekk'lyk scheen,
Dat het aan alle kant bestreên, bestormd, bevochten,
En aangegreepen wierd van Locht en Landgedrochten,
Tot schrik van Zambre en Maas, die niet als vuur en
vlam

In zynen snellen Stroom en koele Kil vernam;
Hoei van de Mytermuts van (19) Lambert afgereeten;
Diksmuide en Veurne door een vreemde Magt bezeeeten;
Het Hoff'lyk Brussel en Staatzetel van dat Land,
Daar Themis de Opperste Rechtsvierschaar wettig spant,
Die Paerel aller Steên, daar duizend Koetzen draaven,
Paleis en Kerkkryk, in haar puin en asch begraven;
Aath, 't eenig overschot van 't Henegouwsch gewest,
Gebombardeerd, bestormd, en overheard op 't leet
En deerelyk gefoolt; de Hoofdstad Barcelone,
Dat destige juweel der Katalaansche Kroone,
Belegerd en benaauwd te Water en te Land,
En na veel bloedgepleng ook eindeling vermant;
Jazelfs Amerika, myn Zutter moet ook lyden,
En voelt, om mynent wil, haar vredig Ryk bestryden.
Ik smelt in al 't verdriet, en kan niet melden 't geen
Ik in het Oost en West, en elders heb geleên.
Dus zogy nu niet wilt in dezen nood my helpen,
Gewis my zal het hert van droefheid overstelpen.
By Mars is heil noch heul: wy bidden om de Vreë;
't Geen wy verzoeken zulks verzoeken deze (20) meê.

Ai!

(18) Charleroy.

(19) Patroon van Lusk.

(20) Haar Street, hier beven genoemd.

Ai! laat uw Majesteit het eenmaal toch behaagen,
 Te helpen ons aan rust en Vrede in onze dagen.
 Jupyn, die met geduld deez' klagten had gehoord,
 Brak haare reden af, en nam aldus het woord.
 Ô, Schoone, die myn ziel ontfonkte met de straalen,
 Welke uw aanminnig oog tot in myn hert deed daalen,
 Daar (21) Minos, Eäcus en Rhadamanth van zyn
 Onwederfpreekbaare getuigen, al de pyn,
 De rampen, en het leet, dat in verloope tyden
 Van Junoos woeste Zoon, gy doorgaans moefte lyden,
 Waar over gy nu klaagt, is meefstendeel gefchiet
 Met ons gedoogen, doch geenzins om uw verdriet
 Of droefheid aan te doen. 't Kan zyn, dat Mars de
 paalen
 Van zyn bestek gemift heeft, en zyn volk liet dwaalen
 Wat verder, als 't behoorde. Als 't Zwaard is uit de
 fcheê
 Heel zelden is het ras tot wederkeeren reê.
 Het vuur des Oor'loogs is zo ftop niet te beteug'len.
 De Plonderhoop verfehafft de drift der Benden vleu-
 g'len.
 Des Krygsmans lof beftaat in 't Zwaard, niet in de Ploeg.
 Zoldaaten hebben graag wat veel, en nooit genoeg.
 't Gebruik van Schild en Speer kan 't jonge bloed
 behaagen.
 Kort om, al de overlast, die gy hebt moeten draagen,
 Treft ons wel aan het hert; maar als ik overweeg,
 Dat alles merkelyk tot uwe roem gedeeg,
 Dunkt my, dat gy meêr reên hebt om u te verblyden.
 Men krygt den grootften lof eerst na wat pynn'lyk
 lyden.
 Men wift van Rome niet, was Troje niet befchreid;
 De Waap'nen gaven haar veel Schat en Achtbaarheid.
 't Lof van Penelope reez uit Ulyffes dwaalen.
 De pennen groote daân den Nazaat ftaâg verhaalen.

Wat

(21) Drie Zonen by Jupiter by Europe verwekt.

92 N E D E R D U I T S C H E

Wat baarden 't woeden aan het bloeijsfte Gewest,
 Na tachtig jaaren, niet al Glory op het lef?
 Tot welken Moogendheid is dat niet opgesteigerd?
 Haar woord van Eernaam nooit van Vrije meêr ge-
 weigert;

Haar Zeevoogd heeft verftrooit de dreigende (22) Oor-
 loogsvloot,

En 't (23) Zilver van Peru gefleept in haaren fchoot;
 Het word geliefkooft van des Waerelds grootfte Vorften,
 Die met genegenheid na haare vrindfchap dorften.

De Myter Prinffen, die het poogden leet te doen,
 Door prikk'len aangezet, verkeeren al hun woên
 In vrindfchap en verdrag, 't geen groote vreugde baar-
 den,

En koomen het te hulp met Koorftaf en met Zwaarden.
 't Is waar, de Lelyvorft, door gloryzucht genoopt,
 Heeft een en anderwerf haar Wallen wel gefloopt;
 Haar Steden weggerukt, en Slooten afgedwongen;
 Maar door een fterker hand zyn hem die weêr ont-
 wrongen,

Ten deele door Geweld, ten deele door verdrag;
 En Brussel vond de ramp en 't leet, daar in het lag,
 Met overwicht van wraak kloekmoediglyk gewrooken,
 Als 't ziet den puin en afch, het rooken en het fmooken
 Van Kalis, Diepen, van Sint Malo, en de (24) Mond
 Der Koninglyke Zein, tot in het hert gewond,
 En dien geduchten Vorft, voorheen eens yders vree-
 zen,

Nu weder tot de Vrede al meê genegen weezen.
 De Teems verheugt zich, nu een Vorft haar Troon
 bezit,

Die niet, als Godsvrucht, Deugd, en Vreê heeft tot
 zyn wit;

Die

(22) Ao. 1688.

(23) Door den Admiraal Piet Hein Ao. 1629.

(24) Havre de Grâce.

MENGELEDICHTEN. 93

Die in eendragtigheid de Brit en Nederlanden
 Staag schaak'len zal te zaâm met Gordiâansche banden.
 Het Ottomans Gespuis, gehaat by Mensch en God,
 Is niet alleen weërom gestuwd tot in het kot;
 Maar 'k heb (25) Zobiesky zelfs myn Blikzemsflits ge-

geeven,
 Den donder aan Loraine, en zy daar meê gedreeven
 Den Hoofd Vizier, verschrikt voor Kruitenvuur en
 vlam,

Te rug, veel spoediger, als toen hy eerst daar kwam
 Met al zyn woesten Hoop van Spahys, Janitzaren,
 Arnouten, Muzelmans, snelrydende Tartaren,
 Verlaatende zyn Tent en Toestel, tot zyn kop
 Verwarden in het naauw van eenen zyden Strop.
 Waar door niet Weenen slechts, en Oost en Duitfche
 Ryken

Beveiligd weder zyn; maar Leopold ging stryken
 Met heel Hungaryen en Landstreek aan den Drau,
 Tot daar de Donau word belooopen van de Zau.
 Wat praald nu meenig Held in uw Gewest met luister,
 Wiens Naam zoude anderzins gebleeven zyn in 't dui-

ster?
 Wat al Trofeen zyn in uw Landen niet behaald,
 Van daar het Zonlicht ryst tot daar het nederdaalt?
 Uw Roem en Glory word de Waereld door gepreezen.
 Gy zyt van alle Vier de beste en uitgelezen.
 U is de Heerlykheid, de Sierlykheid, de Pracht,
 't Gezag, de Majesteit, de Wysheid, en de Magt.
 Wat uw drie (26) Zusteren van Goude en Zilv're Schat-

ten,
 Van Paer'len en Gesteente in hunne schoot bevatten,
 Is alles u ten dienst, en word u toegevoert
 Met Vlooten, onversaagd, hoe zeer Neptuin zich
 roert.

Maar

(25) Johan Zobiesky 3. Kon. v. Polen;
 (26) Asia, Afrika en Amerika.

Maar nademaal gy ſchynt dus tot de Vreë geneegen,
 En u, om haar genot, nu toont zo zeer verleegen,
 Wel aan, 'k zal u voldoen (zo ſprak hy en voer voort)
 Doch 'k moet u, tot uw nut, toevoegen eerſt een woord,
 Dat naamenlyk, als Mars zal hebben in de ſchede
 Verzegelt Zwaard en Dolk, en u een volle Vrede
 Weërom gebeuren, gy niet buitenspoorig rent:
 Zie, dat gy de overvloed u niet te zeer gewent;
 Dat gy de onheilen en de kwaalen, die by tyden
 Van lange Vrede vaak inſluipen, moogt vermyden.
 De Weelde en ſnoode Luſt vernielen vaak meêr Volk
 In Vrede, als in de Kryg Bellonaas woende Dolk.
 Door de al te grooten ſchat verdertelen de Zeden.
 In achtelooze ruſt verderven Land en Steden.
 Zardanapalus wierd door overdaad een Beest.
 By vuige Ledigheid verwyft de Krygsman 't meeſt.
 De Pracht en Gulzigheid zyn een onfeilbaar teken,
 Dat een Geweſt gaat krank aan duizende gebreken.
 Laat u door Welluſt nooit bekooren tot het geen
 Werd van berouw gevolgt. 't Is ſchandelyk, dat een,
 Die van zyn vyand heeft de zeege weg gedraagen,
 Zich door Onmaatigheid verheerd vind en verſlaagen
 Vertrouw u nooit te zeer op Voorspoed en Geluk.
 Voorzichtigheids gebrek baart wiſſe ramp en druk.
 Draag toch die voorzorg, dat de zeer verdeelde Ryken
 En Staaten uws Geweſts niet van malkander wyken;
 Dat die door Grenskrakkeel, of haatelyker Twiſt,
 Niet werden onderling weërom van een geſplift.
 Laat Naauwgezetheid u toch nimmermeêr beſtieren.
 Wil aan de Kwiftzucht nooit te veel den teugel vieren
 Dank, naaſt den Goden, uw behoudenis en ruſt
 Aan 't drie kroondraagend Hoofd der Britenlandſche
 Kuſt;
 Waardeer dien dierb'ren Schat, als 't Heil aan u ge-
 zonden,
 't Geen voorts noch heelen zal uwe overige wonden; Van

MEN GELD ICHTEN. 95

Van zyn belangen u toch nimmermeer ontruk ;
 Hy zal u hoeden van 't ondraagelyke juk
 (Dus stemden het de Goôn, en wie kan 't anders keeren)
 Van Alleenheersching en een onbepaald regeeren.
 Aanschouw den Mogendheên, veréend in 't Zevental,
 Als Stylen die uw Staat beschutten voor den val,
 Gewoon, om al wat lyd te steunen en te schraagen,
 En huane Schar voor 't recht der Bondgenoot te waa-
 gen:

Gerechtigheid en de Eer der Goôn alom betracht.
 Door Oifren en Gebeên de Hemel word verzacht.
 Zo doende zult gy troost en rust in ramp en lyden
 Verkrygen, naar uw wensch, in volgende Eeuw en ty-
 den.

Aldus sprak 't Hoog Gezag, en riep voort Majas
 Zoon,

Die hem gestaag voor Bô te dienen is gewoon.
 Ga, zegt hy, waardig Kind, wiens vlugt niet is te
 teuglen;

Gesp aan den Hoed en Voet straks uw vergulde Vleug-
 len;

Neem vaardig uw met Slang en Wiek versierden Staf,
 En vlieg 't onmeetlyk Rond van Aarde en Hemel af;
 Vervoeg u na den God der woedende Oor'loogs Schaa-
 ren;

Wil hem het hoog besluit der Hemelliên verklaren;
 Beveel hem, dat hy doe Trom en Trompet geluid
 Straks zwygen, wyl zyn Rol is afgespeelt en uit.
 Ga, ga; bezoek, als 't Hooft der Hemelsche Ge-
 zanten;

Door alle de bewoonde en onbewoonde Kantén
 Des Waerelds, waar de Vreê (de Vreê, Gods oudste
 Kind)

Verschuuld, of in wat hoek zy zich althans bevind;
 Zeg haar, dat zy terstont zich weder moet vertoonen,
 En by myn waarde Europe in haar Gewest gaan woonen
 In

96 N E D E R D U I T S C H E

In een volmaakte rust ; dat Mars is aan den band
Gelegt, en 't Veldgeschrei en 't Moordgerucht van kant.

(27) Cyllenius, alreede ontfteeken van verlangen
Om uit te voeren 't hoog bevel, by hem ontfangen,
Bereid zich vaardiglyk, en hecht aan Heil en Hoed
De Wieken, en aanvaard zyn Slangeroë met moed.
Aldus, ter reis geruft, doorklieft hy Locht en Wolken,
Zweeft negen Ronden door, en krygt in 't oog de Vol-

ken,
Die op den Aardkloot, staåg bezwalpt van de Oceaan,
Beneden Zon en Maan hun aanzigt opwaarts slaan
Na 't Blaauw Turkoische Dak, vol van ontelb're Lich-

ten,
Waar voor de glaiffen van alle and're fakk'len zwich-

ten.
Tot nu toe streefden hy den snellen Wind voorby,
En volgden zynen streek, van alle hinder vry.
Maar hier, als of hy scheen vermoëid van 't vlugtig ren-

nen,
Gestremd, zwaaide om en om, en, dryvende op zyn
Pennen

Vast heen en weder, zoekt hy held're Zonneschyn
Waar hy zal stryken neër, tot dat het Kristallyn
Destweehoornigen Ryns; de sterkbeschanfte Schelde,
Die met de Demer, Dyl, en Neeth veel Dyken velde;
De slibberige Maas, beloopen van de bron
Der fiere Zamber, die den krommen Piëton
Meê sleept, en nederwaarts gezwoilen en gewassen
Door de overvloeiende Mehaines vruchtb're Plassen;
De tragen Iberstroom; de Lelyryken Zein;
De Teems, driewerfgekroond; de Myterlyke Main;
De trotzen (28) Donau, die den Nyl niet wykt, de
Nekker

En milde Moezel, die zyn Druivenvocht, zo lekker

(27) *Mercurius.*

(28) *Cedere Danubius se tibi, Nile, negat. Ov. 4 de Pons.*

MENGELEDICHTEN. 97

En aangenaam ons zend, dat ons verkwikt en voed,
Zich opdoen in zyn oog; doch t'zaamen food van
bloed,

En opgelleigerd door het zweeten en de traanen
Der afgematte en lang gemartelde Onderdaanen.
Hier zag hy Mars verwoed, bebloed, bezwalkt, be-
zweet

Van Helliche Raazerny en dulle driften heet;
In zyne blikken schein een felle vlam te branden;
Zyn Kruihair fleeg om hoog; hy knarsten op zyn tan-
den;

Zyn linker Vuist een Toorts, zyn rechter zwaaide een
Zwaard

Wel glinst'rend, maar niet min heel bloedig en geschaard,
Zyn Harrenas, wel eêr door (29) Mulciber geklonken,
Was vuil bemorst van stof, van brein en merg uit
schonken;

Zyn voet betrapte een Berg van versgevelde doôn,
Wat hem genaakte, viel: niet ver van daar Belloon,
In woede en raazerny niet minder, al haar Broeder;
Elk yverden om stryd wie schynen zou verwoeder;
Haar hoofd bedekte een Helm, beklommen van een
Draak;

Haar oogen, nacht noch dag bekröopen van de vaak,
Volmoordzucht, schooten uit een schitt'rend vuur van
verre,

Gelyk het Licht van een by nacht vervloogen Sterre;
Met de een' hand dreef ze een speer, met de and're een
geeffel-zweep,

Van twee paar peezen vol van angels, die fel neep;
Tot de enklaauwstond haar voet in bloedig slijk en
modder;

Haar tabbard zwierde met wanordentlyk geflodder,
Tot walgens toe bespat; wat zy bereiken kon
Wierd straks verzonden na het gloeiend Flegeton.

G

(29) *Vulcanus.*

Aldus

98 N E D E R D U I T S C H E

Aldus was elk van hen vast bezig met verwoesten,
Met moorden, met verflaan, met doode lyken te
oesten.

De Hemelsche Heraut, die zulks van verre al zag,
En hoe het gansche Land gepropt vol dooden lag,
Stond stokkityf, als koud ys, maar eindelyk bedaarden,
En sprak met luider stem vrymoedig: Steek uw zwaar-
den

En dolken in de scheê, 't word van om hoog geboôn,
Gy Dochter van Jupyn, en Junoos wieede Zoon;
't is lang genoeg gewoed, gehouwen en gekorven,
Gehold, gedold, gemoord, en Land en lui bedorven.
In plaats van al 't geweld der kraakende musket;
Der moedigende trom; der hitzende trompet;
Der berisende granaat; der dond'rende kartouwen,
Die niet als yzer, lood, en vier en vonken spouwen
Uichun metaale keel, dat Aarde en Hemel beefd;
Dat de Afgrond loeid van schrik, en zidderd al wat
leefd,

Zal ik de lieve Vrede in afgeleegen hoeken,
Waar zy verschuilen mag, met yver op gaan zoeken,
En brengen haar voor 't licht, en voeren haar ten
troon,

Van waar de waereld zal ontfangen haar geboôn;
Maar gy in tegendeel zult in het naare duister
Van Ethnaas Bergspelonk, belaân met boei en kluiſter,
Verſlyten uwen tyd, en nimmer voor den dag
Verſchynen, als door laſt van 't Opperſte gezag:
Pyrakmon, Steropes en Brontes zullen waaken,
Dat niemand ooit beſta vermetel u te ſlaaken:
Een and're Cerberus, die ſtaadig huilt en blaſt,
Zal uwe Voorwacht zyn. Zo werde uw woên geſtraft!
Dus ſprak de Hemelbô, wiens volmagt, als tweeledig,
Nu was maar half volbragt, en ging mitsdien zich ſnedig
Vervaardigen, om aan te ſtaan den tweeden togt.
Hy heft zich weêr om hoog en ſteigt ter halver locht,

Gelyk

MENGELEDICHTEN. 99

Gelyk een Bruidegom, die, driftig van verlangen,
 Zyn zeer geliefde Bruid van over zee te ontfangen
 Heeft, zich begeeft op een verheven duin aan 't strand,
 Of op een hooge klip, daar 's nachts de vierboet
 brand,

Op dat hy zyn gezicht mag breeder laten weiden;
 En het lustgreetig oog te wyder zich verspreiden,
 Om te eerder op te doen de lang verwachte kiel
 En 't uitgespannen doek, dat hem zyn tweede ziel
 Valt aanvoerde over 't meir; met haare Bloedver-
 wanten:

Zo doet ook Majas Zoon, en went naar alle kanten
 Zyn naauwbespieg'lende oog, dan herrewaarts, dan
 gins;

Maar vint haar die hy zoekt met zo veel drift geenzins.
 Hy giert, hy zwiert, hy zwaait, en draait zich heên en
 weder,

Onzeker, waar hy zich begeeven zal ter neder.
 Dan stelt hy zynen streek recht na het kruidige Oost,
 Daar Febus heet gestraal den Indiäanen root;

Dan zweeft hy rechtshands om na 't overzoele Zuijen;
 Gewoon met zachter aâm de stuursche Noorder buijen
 Teleenigen; dan weêr na 't zomerblaazend West,
 't Geen met zyn vrucht'bre vocht den beemd en ak-
 k'ren mest;

En eindeling na 't groen en kruidveraielend Noorden,
 Dat met zyn bulderen het veldgewas komt moorden.
 Hier bleef hy hangen, zo het schein, als in beraad

En twyffelmoedig, wat hem voorts te volgen staat.
 Thans streeft hy voort tot daar 's graanryken Weiffels
 plassen

En golven van de Zund de fiere Belt doen wassen,
 Door 't Finn' en Bothnisch meir gevoed, en houd daar
 stal,

Onkundig, waar hy noch de Vreênymf vinden zal.

Tot hy op 't lef in 't oog kreeg 't hooge Slot en Wal-
len,

Daar een ontaarde (30) Bruid zo verre was vervallen,
Dat zy, ô snoode daad! haar Vorst en Bruidegom
Op de eerste trouwnacht kon moorddaadig brengen om,
En zyn gekroonde kop, verward in strop en strikken,
Aan eenen ouden boom ophangen en doen stikken;
Verkrygende zyn graf ter plaats, alwaar gebouwt
Wierd namaals Hof en Stad op paalwerk en op hout,
Gegroeid en afgekapt in naare Noordsche bossen,
Van welke onmensch'lykheid hem niemand kon ver-
lossen;

Wiens velling wierd (31) Stokholm in 't Noordsch ge-
west genoemd,

En, als 't hoofd van het Zweedsche en Gotsche Ryk
geroemt.

Hy zweefde driemaal om en om de kop're daken,
En, ziende nergens 't vuur van Ooreloog daar blaaken,
Of Krygsgerucht in 't oor hem klinkken, zeeh hier neer,
Daar hy 't al vreedzaam vond. Het nachtlucht was in
keer,

En al ter halver baan. De Slaapgod, aangetoogen
Op traage raderen, hadde al 'er menschen oogen
Met duist're nevelen belooken, en in rust
Gebragt, al ronkende genoopt door sluimerluft.

Zo

(30) *Schiakwia*, Dochter van Frotho, Vorst der Finnen, trouwde met Angius, Koning van Zweden, heeft haaren Bruidegom, in de Haven van Stokzund aangekomen, en onder eenen boom de Tent opgeslaagen zynde, den eersten nacht aan den zelven ophangen, en ontvlucht met haar stoet. Des morgens aldus gevonden zynde, wierd hy aldaar begraven, daar namaals de Stad Stokholm is gebouwt geworden. Zie Puffend: op 't 40 blad.

(31) Door Birger, Koning van Zweden in 't jaar 1263. Zie al daar op 't 80 blad.

MENGELEDICHTEN. 101

Zo was het ook ten Hoof, en zelfs in 's Vorstens kamer,
Het geen zyn aankomst en zyn toegang hielp bekwaamer:

Hy naderden al zacht des Konings ledekant,
Daar hy op 't zwaanendons, door Morfeus zoet vermand,

Gestrekt lag, 't geen de zorg en daglast doet verdwynen,

Gezonken diep in slaap, omschaaduwde met gordynen,

En sprak, na dat hy hadde ontdekt, dat in dit Ryk

De Goddelyke Vreë genoomen had haar wyk,
Geliefkooft en gevierd by Ed'le en Burgerfchaaren;

En dat men had voor haar daar Kerken en Altaren,
Geslicht, in stilligheid den sluimerenden Vorst,

In dezer voegen toe; ô Karel! die nu torst

Op uw gelauwerd hoofd den rykslast van drie kroonen

Der ftrydb're Volken, die recht over 't Zuiden woenen;

ô Paerel van 't beroemd Gustavische geslacht,

Dat Zweeden zo veel roem, en ramp aan Duitschland bragt,

Als 't Deenen, Ruffen, Pool en Oostenryk kon dwingen

Door zynen kop'ren arm, en fcherpverstaalde klinggen;

Die door uw dapperheid en onkreukbaaren moed

By (32) Lunden, daar uw Zwaard, bemorft met 's Vyands bloed,

Zo grooten slagting wrocht, de rampen en elenden

Gelukkig eindigde, en aan Zweeden, Gothen, Wenden

G 3

Den

(32) In 's Jaar 1676. den 4 van Wintermaand.

Den Vrede hebt gebaart, dien het noch heden smaakt :
 (Op 't woord van Lunden scheen het, dat hy wierde
 ontwaakt,

En keerden zich eens om met hooger toon van ronken,
 Gelyk of hy van nieuws zyn driften voelde ontfonken ;
 Doch 's Hemels Tolk voer voort) heeft niet des Oor'-
 loogs pest

Zo veele jaaren lang in 't Oosten, 't Zuiden, 't West
 Geknaagt, geplaagt het Volk der Europeefche Ryken,
 En 't Noorden het gelukt die heilloosheên te ontwy-
 ken?

Zyn uwe Grenzen niet van moord en roof verſchoont
 Gebleeven? Heeft de Vreê niet in uw ſchoot gewoont?

En zult gy langer zien geduldig, onbewoogen,
 Dat uwe Buuren, vaak tot uwe hulp getoogen,
 Van dat verdervend kwaad dus worden afgeflooft,
 En zy voor eeuwig van gewenfchte ruft berooft?

Op, op; 't Is meer als tyd. Beveel uw Hofgezanten
 By al de Vorſten weêr den Vrede voort te planten ;
 Beneerſtig u daar toe krachtdaadig en met vlyt ;

Herdenk, hoe gy met ruft zo lang gezegend zyt ;
 't Is pligt den Naaften in hun rampen te onderſchraa-
 gen ;

Geen Vrind kan vroolyk zyn daar mede Vrinden klaa-
 gen.

De Bondgenootſchap eifcht bondbuurelyken laſt.

Zyn Broêr te laaten in gevaar, geen Broeder palt.

De Lotgemeenſchap is den Trouwen aanbevoelen.

Waar medely ontbreekt gaat Liefde in droefheid doolen.

Op, op; Herſtel met ernſt de Vreêgodin ten Troon
 Europe door en door; 't word van Jupyn geboôn.

Door zynen laſt deede ik de krygſgeruchten ſluiten ;

Mars in de boeijen ſlaan, en Janus Tempel ſluiten,

Op dat deez' Waereldſtrek de Vreêbazuin alom

Mogt hooren weêr in plaats van donderbus en trom.

MENGE LDICHTEN. 103

Uit had hy, en verdween. Diïan begon te duiken,
 En Vrouw Aurore met haar Zafferaane pruiken
 Kwam schein'ren door het blaauw van 't Morgenbaa-
 rende Oost.

De Vorst, die nu genoeg zyn dagzorg had verpoost
 Op 't purp're Ledekant, ontwaakende in zyn Kamer,
 Een lieffelyken geur vernam, welke aangenaamer,
 Als Floraas dierb're dragt in Tempe, of op Hymet,
 Te spreijen is gewoon, vervulde 't Slaapzalet.
 En even op dien tyd, dat Febus aan de kimmern
 Van Thetys afscheid nam, en aanving op te klimmen
 Verliet hy spoedig ook, gelyk de God des Zons,
 Zyn waarde (33) Ulrika met 't rustvoedend Zwaanendons.

Hy voelde, weër hersteld van 't sluimeren en 't ronken,
 Een Goddelyke drift in zyn gemoed ontsonken,
 Om in der yl met vlyt te voeren uit het geen
 Merkuur hem had belast. Hy roept terstont by een
 De Zuilen van zyn Ryk en aldertrouwste Raaden,
 En opent hen 't bevel, waar meê hy ging beladen,
 Bereits ontworpen in zyn Vreê geneegen borst.
 Elk prees den zorg der Goôn en 't opzet van den
 Vorst,

Dies vaardigd hy straks af Gezanten op Gezanten
 Aan al de Vorsten, die vast tegen een zich kanten,
 En bood haar rustig aan een eer'lyk Vreêverbond
 Door zyn bemiddeling. Elk een verleent terstont,
 Zo tot de rust geneigd en na verdrag begeerig,
 Als van het woeden wars en menschenmoord afkeerig.
 Gemakkelyk het oor, en haalt de Vreêgodin,
 Die hen wierd toegevoert, met groote blydschap in.
 Maar, ach! een droeve maar van uit het yzig Noorden,
 Der Moogendheden vreugd zeer onverwacht verstoorden.
 den.

G 4

Het

(33) *Ulrika Eleonora van Denemarken, Gemalinne des Zweedschen Konings, Karel de elfde.*

Het onvermyd'lyk Lot, 't geen zonder onderscheid
 Elk een te wachten staat, de Zweedsche Majesteit
 Trof op het onvoorzienst, tot treurstof aller Vroomen;
 Doch wierd 't begonnen werk straks weêr ter hand ge-
 noomen

In 's jongen Karels naam en yv'rig voortgezet.
 De wil des Vaders strekt den Zoon de hoogste wet.
 Men brengt in allen ernst de strydelingen t'zaamen.
 De trouwe Midd'laar, om iets heilzaams te beraamen,
 Spaart arbeid, zorg, noch vlyt, met zulken vrucht in
 't kort,

Dat het gewenscht Verdrag van Vreê getroffen wort.

Europe, dus gered uit Mavors seile klaauwen,
 Ontluikt, gelyk een Roos in de uchtentstond, na 't
 flaauwen

Door 's middags heet gestraal: De Godsvrucht, on-
 verfloort,

In Kerk en Koor bazuint het onfeilbaare Woord:
 Minerve, voortgebragt van uit spelonk en hoolen,
 Word door Apollo weêr herstelt ter hooger Schoolen:
 Vrouw Ceres insgelyks, door Triptoleem, op 't Veld,
 En Thetys door Neptuin weêrom geruft gestelt.
 Terwyl dan zich 't al neigt ten Heilstand als voorleden,
 Zo gaat men zwaard en dolk tot zeiffens weêr ver-
 smeeden.

Beluft, om met hun sneê te maaijen 't beemdegras,
 Of eenen vollen oest van terwe en graangewas.
 Men ziet de vaand'len, t'zaam gevouwen en voorts
 praalen,

In plaats van in het Veld, in Kerken en op Zaalén.
 Het Paerd verkieft den Ploeg voor Zadels, styf van
 Goud.

De Landman yverig zyn woesten Akker bouwt,
 En Melkerbuur vervult nu weder, als voorheenén,
 Zyn blanken emmer met den room uit volle speenen.

De Koopman, lang geplaagd door roovery, gerust
Stuurt zyn vollaaden kiel winstgreetig van de kust.

De Vreemdeling voltrekt zyn dagreis vry en veilig.

Men houd de zekerheid der wegen voortaan heilig.

Geen plondergierig volk ontmaait den Boer zyn oest.

Het glint'rend harnas staat te buit voor stof en roest.

Het donderend metaal vergooten werd tot klokken,

Om 't dankverpligte Volk ten Tempelwaarts te lok-
ken.

De Heirbyl wil te Bos. De Lont, in plaats van Myn',

Zend Vierpyl na de Locht. De Pekton Zonneschyn

la laten avond baart. 't Trompet deunt Vreugdegal-
men,

Gemengd met Holpyp en Schalmei. Thans vlecht men
palmen

En ranken van Olyf, in plaats van Lauwerblaân.

De Stedemaagd vangt met Veldnimfen Reijen aan,

En huppelen verblyd. De Wynfonteynen leeken,

En spoelen af het nat der zilte traanebeeken.

De Vad'ren, door den last der zorgen afgesloofd,

Verheugen zich in 't heil, 't geen hun de Vreë belooft.

De Bondgenooten zien van de Eendragt nu de vruchten,

Geleerd, hoe trouw verdrag 't Geweld en List doet
vlugten.

De Vogel van Jupyn, gevlerkt, geklaauwd, gebekt,

Met alles wat hy door zyn vleugelen bedekt,

Verjeugt, en schud verheugd zyn vederen en wicken,

En grypt en nypt en griest den Aardstiran der grieken.

't Grootmoedige Madrid betuigt zich wel voldaan.

Verzekerd vindende zyn Erf en Katalaan.

De Roos en Distelbloem verspreijen nieuwe geuren;

De Harpsnaar slaat nu toon van vreugde, niet van
treuren,

Beschaaduwde en beschut door het Oranje Loof.

De Lely, langen tyd ongeurig en als doof,

Krygt aangenaamer glans en lieffelyker reuken,
 Gezuiverd, en hersteld van smetten en van kreuken.
 De Leeuw, van woeden en verslinden weêr bedaard,
 Word mak en vrindelyk, en streelt, en kwispelstaart,
 En dankt zyn welstand aan Oranjens moed en degen,
 Terwyl de Staatsplaag zucht mer eigen last verleegeen.

Kort om, elk buigt zich voor het Vrede Altaar ter
 neêr,

Wy, met den dankb'ren Staat, voor aller Heeren HEER:
 En wenschen, dat deez' Vreê den Moogendheên mag
 strekken

Voor Zeelen, Zenuwen, metale Muur en Hekken;
 En in 't byzonder aan ons Neêrland tot besluit,
 Vreê zy daar duurzaam in, en Oor'loog altyt

U I T.

*Ista Dies bataVIS feLIX festIVAque, nam pax,
 reLLuXIit terrIs.*

M. DLL. LXXXVVIIIIIII.

WII bataVieren ongeMeen
 VerheugD zlln, WIIL ons Vreê VersCheen.

M. DC. LVVVVVVVVVIIIIIII.

1697.

NEER.

MENGELDICHTEN. 107

NEERLANDS WELKOMST

Aan zyn

BRITANNISCHE

MAJESTEIT.

MDCXCVIII.

Aan den

WELEDELEN GESTRENGEN HEER

Hr. en Mr.

WILHELM VAN SCHUILENBURG,

Heer van *Dukkenburg*, Raad, Reken-
meester en Geheimschryver van zyn

MAJESTEIT;

Hoog Heemraad van *Delfland*, enz. enz.

Carmine fit vivax Virtus, expersque sepulcri.

BEroemde Raadsman, die gestaâg met Trouw en Yver
Het Vorst'lyk Erfgoed zo zorgvuldiglyk bestiert,
Misnoeg u toch geenzins dat zo geringen Schryver
Het voorhoofd van zyn Dicht met uwen Naam ver-
siert.

't Ge-

't Geschiede uit eerezucht noch om met dien glans te
praalen;

Nooit wies de waan van myn Lierzangeres zo hoog.
Alleenig is haar bede ootmoedig, dat de straalen
Van zyne MAJESTEITS allergenadigst Oog
Haar, onder uw gelei met gonst beſchynen moogen,
En die Doorluchtigſten MONARCH daar by ver-
ſtaan,

Hoe zeer wy zyn in Liefde en Eerbied opgetoogen,
Die ons doen ſterven zal zyn trouwſten Onderdaan.
Men vind in 't hart des Volks, en in der Dicht'ren blaären
Der Prinſſen prachtigſte Praalboogen en Altaaren.

*Tu modo rumpe moras, portasque intrare patentes
At propera —*

Welkom, welkom aan myn ſtranden,
Britſche Alcides; Grootſte Vorſt;
Haagſche Mars, die 't heil der Landen
Met uw dapp're ſchouders torſt.
Welkom, welkom in myn Staaten,
WILHELM, Zoon van Hendriks Zoon,
Op wiens Zorg myn Onderzaaten
't Veilig ruſten zyn gewoon.
Voormaals plagt ik u te groeten,
Als een Wapengod, in 't Staal
Van het Hoofd tot aan de Voeten,
Onder 't dond'ren van 't Metaal;
Onder 't blikz'men van 't Zalpeter,
En 't geſnor van Lood en ſchroot,

MENGELDICHTEN. 109

Daar Bellones woede heeter
Blaakte, als Heklaas zwavelschoot.
Blyder kan ik u bejeg'nen
Aan de boorden van myn Kuff,
Nu gy ons met Vreê hielpt zeeg'nen,
En herstelde weêr in rust.
In de plaats van met Lauw'rieren,
Zal ik uw Heldhaftig hoofd
Met de Olyfkrans nu versieren.
Vreê geen Dapperheid verdooft.
Zo deed Romens Borgerbende,
Als de Vreêvorst Numa had
't Heilloos woên gebragt ten ende,
En tot Pais hun nieuwe Stad:
Als Augustus had den Drempel
(Door zyn nooit gewraakt Gebod)
Van God Janus Vredetempel
Sluiten doen door 't Vredeslot:
Als hy had den Krygsgedrochten
Tand en Klaauwen-uitgerukt,
En den Staat weêr vrygevochten
Van al 't geen haar had gedrukt.
Schel deê lang de Faam bazuinen
Uwe Daaden overal;
Over Golven; over Duinen;
Over Bergen; over Dal:
Lang genoeg hebt gy die Stormen
Aangevoert en afgeweert;
Wal in Molshoop doen hervormen;
Muur ten Puinberg omgekeert;

110 NEDERDUITSCHÉ

Steile Rotzen overklommen;
 't Heir geboden met een wenk;
 Snelle stroomen doorgezwommen:
 'k Schrik, als 'k om de Boyne denk:
 'k Zie die Vlietnymf, noch bezweeken;
 Zich verbergen in haar Vloed,
 Wyl haar Oever wierd bestreeken
 Met uw dierbaar Heldenbloed.
 Mynen Maas en Ystroom moeten
 't Haar verwyten, nimmer moê,
 En die roek'loosheid doen boeten;
 Zelfs de Tecms stemt hen zulks toe:
 Dank; ja driemaal dank, beweezen
 Zy den Heerscher van 't Heel-al,
 Die deez' wond weêr heeft geneezen:
 Hemel! Keer een zwaarder val.
 Kom, myn Held; myn Ingebooren;
 Kom, myn grooten Voedsterling:
 Hier word u geen ramp beschooren:
 Sinon wet hier Dolk, noch Kling:
 Myne Vad'ren, Staatspilaaren,
 Met hun Raaden, vroed en wys;
 Achtbaar in getal en jaaren;
 Koen in 't doen; in 't zorgen grys,
 Staan gereed, met opene Armen,
 U te omhelzen, als die Hand,
 Die, naast God, hen kwam beschermen;
 Toen zy wierden aangerand:
 Myne Borgers, met verlangen
 Na uw tegenwoordigheid,

Wach-

MENGELEDICHTEN. III

Wachten op om u te ontfangen,
 Zo tot Trouw, als Dienft bereid;
 Koning Wilhelms * Hof en Zaaen
 Zyn te zaamen afgericht,
 Koning WILHELM weêr te onthaalen,
 Wien zy eeuwig zyn verpligt:
 Uw Oud Erfgoed, nooit vervallen
 Van haar Trouw, daar † Witger deed
 Bouwen fterkte en hooge Wallen,
 † Geen de * Breede Aa nooit vergeet,
 Daar zy komt den † Merktroom lekken,
 En zich dompelt in dien Vloed,
 Ziet men Hoofd en Halzen rekken
 Om u, met een heeten gloed
 Van genegenheid, te ontmoeten,
 Als het voormaals altyd plag,
 En u, haar Landsheer, te groeten,
 Vol van Liefde en van Ontzag.
 Kom, myn Noordfter aller Helden;
 Zon, daar 's Waerelds oog op ftaart;
 Open ftaan myn Boffen, Velden,
 Klingen, Weftland, lang vermaard
 Door bekwaamheid tot het jaagen,
 En door overvloed van Wild:

Laat

* Door Wilhelm de 2. Graaf van Holland en Roomsche Koning
 A0. 1249. gebouwt.

† De 7. Graaf van Stryen, die A0. 888. Breda tot een Stad
 gemaakt en omwâld heeft.

† Twee Rivieren, binnen de Stad in een loopende.

Laat het u nu weêr behaagen;

't Heeft vaak uwe drift gestilt:

Wil uw Jagtluft wyder weiden,

En op grof Gediert gaan los?

Heel de Veluw, met haar Heiden;

't Woest Hoogzoerdens Woud en Bos;

Zeist, het Loo, Zoestdyk en Dieren

Zullen Hinden, Herten, Zwyn,

Wien geen Hond of Speerspits vieren;

Schaffen uit hun breê Woestyn.

Vryer adem kan men loozen,

Daar men 't steêgewoel vermyd;

Troon en Staatzorg best verpoozen,

Rustende op een Veldtapyt.

Nu gy Vrouw Bellone in bocijen,

En de woedende Oorloogs God,

Die in 't moorden plag te groeijen,

Hebt doen kluisteren in slot;

Door uw Staal en Zabels sneede

Trotschen Hoogmoed neêrgevelt;

En den Goddelyken Vrede

Weder op den Troon gestelt,

Is het billyk te vermaaken

't Afgepynigde gemoed,

Om zich weer tot grooter zaaken

Te bekwaamen; en den Hoed

Van de dierbevochten Vryheid,

Zo voor Kerk, als Staats bestier;

Te verdedigen in blyheid,

Na der Oude Vad'ren zwier,

MENGELEDICHTEN. 113

Oorlog voert men om den Vrede.
 Vrede wenscht men om de Rust.

Rust vergeeten doet voorlede
 Rampen, en wekt nieuwe lust,
 Om te teelen en te zaaijen

't Leedig en verwoeste Land,
 En gewenschte Vrucht te maaijen,
 Begnadigd door Gods hand:

Om, in groene Beemd of Weiden,
 Vet te graazen Os en Koê;

Die, om met den Krans te leiden,
 Deze, op dat ons 't Zuivel voê:

Om een nieuwe Zee te peilen,
 Die men niet wist waar ze lag;

En een vreemd Land op te zeilen,
 Onder een ORANJË Vlag:

Om in 't Oost met den Japander;
 In 't West by den Peruään,

Te verruilen 't een voor 't ander,
 En om Goud te markt te gaan:

Om, in heete Zuider Hoeken,
 Mauritaan en Arabier,

Met hun Paerelschat, te zoeken,
 En dien Oest te sleepen hier:

Om in 't koude en yzig Noorden,
 Met den Worplicht en 't Harpoen,

Zee Gedrochten te vermoorden,
 Wyl hun Smout het Land moet voên:

Om wat nader in de Netten,
 Op uw Brittenlandsche Kust,

114 NEDERDUITSCH E

Te doen werren en bezetten

Haringfchaaren, Neêrlands luft.

Deze, en duizend Zeegeningen,

Schaft gy ons, ô Vredig Vorft.

Is 't dan wonder, dat wy zingen

Welkom WILHELM, uit de borft?

God, de Heilbron der Genade,

Zeegene al uw doen met lof;

Hoede uw leeven; trekke u fpade

t'Hemwaarts, in zyn Zaalig Hof.

P. Nuyts,

Officier der Vryheid Etten,

Leur en Sprundel.

VREUG.

VREUGDEZANG,

Over de Wederkomst

D E S

Wel-Ed. Gestrengen HEERS,

Hr. en Mr.

MARINUS VAN VRYBERGEN,

*Raadsheer in den Oppersten Raade en Leenbave
van Brabant; Raad en Rekenmeester van
zyne Majesteits Heerlyke Erfgoederen, en
deszelfs Afgezondene in Vrankryk*
MDCXCIX.

OP, op, myn Zangheldin; laat keel en orgel-
klanken

Doorgalmen 't Raadpaleis; ontfang den Hofge-
gezent

Van uit het Lelyryk; help hem op 't hoogste danken,
En lei hem, vol van roem, weêr tot in 't Vaderland.

— *Tandem bona causa triumphat.*

GEweld, verhit of roof en plond'ren,

Als uitgelaaten en verwoed,

Terwyl het Mars alom zag dond'ren,

En stellen 't Land in bloed en gloed,

116 N E D E R D U I T S C H E

Had zich, boosaardig en vermetel
 Op 't bloote zwaard, doch ongeblind,
 Geplaatst in Vrouw Afréas Zetel,
 Tot schrik van al wat deugd bemind;
 Gerechtigheid, met dart'le voeten,
 Getrapt op lendenen en hert;
 Haar Schaal (wie zal de schade boeten!)
 En Evenaar geheel verwert.

Vrouw Themis was met Eedgenooten,
 En al wat Billykheid beschermd,
 Met smaad, ter Rechizaal uitgestooten.
 Wie leefd 'er, die zich niet erbermd!

De Vroomen waaren al verbannen,
 En zworven deer'lyk in elend.

De Vierschaar krielden van Tierannen.
 De Deugd was nauw'lyks meêr bekend.

By 't slaan en 't klinken der trompetten:

By 't brommen van de legertrom,
 Zo zweegen doorgaans alle Wetten;

De Rechtörakels bleeven stom.

De Arglistigheid, sneêg om te vinden

Schynredenen en valsch vernis,

Kon 't Oog der waereld heel verblinden,

En 't Recht verwerren, als een klis.

De Gierigheid, gewoon te vatten

Holgraatig na eens anders goed,

Staâg staroogde op der vroomen schatten.

De Gouddorst maakt den mensch verwoed.

De Nyd, met afgeteerde schink'len,

Verrimpelde aangezigt, vol druk,

MENGELEDICHTEN. 117

Beschouwde, door twee holle wink'len,
 Afgonstig 's naastens spoed en luk.
 De Heerschezucht, lydende geen paalen,
 Of medemakker in 't gebied,
 Liet nergens Nabuur adem haalen,
 Voor 'Tieranny 's Lands Welvaard vlied.
 De Wraaklust, vinnig en verbolgen,
 Die dag en nacht onrustig woeld,
 Schiep staag vermaak in 't wreed vervolgen.
 't Beledigen het Wreekvuur koeld.
 Deez' koos 't Geweld voor zyne Raaden,
 En spandé daar de Vierfchaar meé.
 Wat wrocht het niet al euveldaaden!
 Toomlooze magt baard wee op wee.
 't Ontnam den Eig'naar, buiten reden,
 Zyn overoud geërfde Goed,
 Inkomsten, Landen, Heerlykheden,
 En wees die toe, met koelen moed,
 Aan Vreemden, na zyn welbehaagen.
 Hoe buitenspoorig hold een Ros,
 Als 't zich voeld van gebit ontslaagen,
 Toomteugelen en Bredels los!
 Zo veel moete en Wetverbuigen
 Wierd ondergaan, om Bloedverwant
 Voor 't heilloos Pleithof te overtuigen,
 En hem te ontrekken Erf en Land.
 Wat baaten Bulle en Perkementen,
 Vooroud'ren, of Vriends laatste wil,
 Beschreeven in hun Testamenten,
 Erfmaakingen, of Codicil?

118 N E D E R D U I T S C H E

't Geweld doet alles overweegen.

Het beste Recht is aan de zy
Van hem, die voerd den langsten Degen.

De zwakste raakt meest in de ly.

Maar 't moest in 't eind den Goôn verdrieten :

Jupyn beriep den Hemelraad,
Zo wy niet in der yl toeschieten,
En stuiten in 't begin dit kwaad,
't Geen zich op Aarde gaat verspreijen,
Zo sprak hy, en voer voort, gewis,
Men ziet der Neeven rei beschreijen

Den Tyd, die noch voor handen is :

't Geweld is uit zyn staale boeijen,
Waar mcê het lang gekluisterd lag,
Ontsprongen, en wil gaan besnoeijen
Vergoode Aftreâs Rechtsgezach.

Zy is uit ons Geslacht gebooren :

Onze achtbaarheid gedoogd het niet,
Dat zy aldus zou gaan verlooren.

Waar 't Recht verdrukt word, groeid verdriet.
Den Sterksten moet men meest beteug'len :

Een Brand, die sineuld, word lichtst gesmoord;
Maar berst zy uit, zo krygt zy vleug'len,
En vliegt door alle daken voort.

Maar heeft alreê 't Geweld begeeven.

De Vrede is weêr ten troon geleid;
Die alles doet op nieuw herleeven.

Waar zy haar vruchtbaare adem spreid,
Dus floot het Hooggezach zyn reden,

Als aanstonts al het Godendom

Eenpaarig stemde, dat men heden
 Afré herstelle wederom;
 't Geweld in zynen kerker fluite;
 Zyn boei en banden wel verzie;
 's Gewaanden Rechters driften stuite;
 En hunnen voortgang fcherp verbié.
 Maar Iris schoot daar tuffchen beiden,
 Zy vroeg, waar haald men zulk een Man,
 Die 't hollend Paard aan teugel leiden,
 En met gebit bedwingen kan?
 Hier op rees Pallas, onbezwteken,
 En vong, door haar Orakelmond,
 Aldus aan overluid te fpreeken
 Een taal, die yder een verftond:
 Hoe! zou men zo myn achting krenken,
 My aandoen zulken bitt'ren hoon?
 Zou iemand immer durven denken,
 Zei zy, met een verheven toon,
 Of zich verbeelden, dat de drempel,
 Vergaaderplaats, en 't hoog geftoelt
 Van myn gevierde Koor en Tempel
 Niet meér van Voedfterzoons kriöelt?
 Dat Rechts- en andere Geleerdheid,
 Welfpreekenheid, Taalkonde, en voort
 Het Borgerftuur heel in verkerdheid
 Veranderd is, en legt gefmoord?
 Braak, Momus Bande, uw laft'rend meenen:
 Myn (1) Lettertemp'len aan den Ryn
 Niet wyken voor het oude Atheenen,

H 4

(1) 't Geen

(1) Leiden en Utrecht.

120 N E D E R D U I T S C H E

(1) 't Geen Rome leerde ondeugend zyn.
 Neen, neen, ik heb noch Letterhelden,
 Fabritiën, Katonen, en
 Noch Ciceroos, wel waard te melden
 In volgende Eeuwen door de pen.
 Onvruchtbaar waaren zo de dagen
 Geenzins, schoon Mars fel heeft gewoed,
 Of Holland mag zyn roem noch draagen
 Op Borsten, die 't heeft opgevoed.
 De Raaden, en de Hooge Hoven
 Van Hollands Lustpaleis, den Haag,
 Ervaar'ne Mannen ons belooven,
 In oeff'ning bezig, alle daag.
 Ik heb uit deze alleen gekoozen
 Een, dien ik dobbel Raadsheer vond;
 Wien vlociden welbespraaktheids Roozen
 En Wetörakels uit den mond;
 Gewoon op Pelion te wand'len,
 En zaaken van het grootst gewigt
 Wys en voorzichtig te behand'len;
 Die nooit voor Ulpianen zwicht;
 Die 't Staatgeheim en Burgerwetten
 Nauwkeuriglyk doorkroop alom,
 En door geen Schynrecht zich verzetten
 Lict, of verleegen bleef en stom.
 Een Heer in 't beste van zyn dagen
 Gesteege tot volmaaktheids lof;

Een

(1) *Non possum ferre Quirites Græcam Urbem* Juv. Sat. 3. *Græ-
 jas mirari nescius Artes.* id. Sat. 11. *Qua Duce (Scil. Græcia)
 nostri etiam deliberavere Latini Paleng: Perverfos Græcia mores
 intulit in Latium.*

MEN GELD ICHTEN. 121

Een Heer, na yder eens behaagen;
 By Borger wel gewild, en 't Hof:
 Een Heer, wiens roem de Nyd kan tergen;
 Wiens byzyn overtreft zyn faam:
 't Pronkbeeld des Stams der **VRYEBERGEN**,
 Aan Aarde en Hemel aangenaam.
 Zo ras Jupyn dien Naamklank hoorden,
 Zei hy, myn Dochter, 'k ben vernoegd,
 Schoon gy van 't Zuiden zocht na 't Noorden,
 Geen, wien dien Lastbrief beter voegd.
 Zulks stemden ook de Hemellieden,
 En kreeg vrouw Majas Zoon den last
 Dien Heer den Optogt te gebieden,
 Die straks op die beveelen past,
 Voldaan, dat zich de Goôn betrouwen
 Op zyn bekwaamheên en beleid.
 Op vaste Zuilen kan men bouwen
 Gewelfgeveirten, ongeheid,
 De Zeine, Hoofdrivier der Stroomen,
 Bevochtigende wyngaardplant,
 Graanvelden, beemden, met de zoomen
 Der oude Gallen, en hun Land,
 Verneemende, dat aan kwam spoeijen
 Deez' Raadzuil, als één fiere Blom,
 Ging sneller, als voorheenen, vlocijen,
 Om hem te heeten wellekom.
 De Nieuwe Brug meêr te kriöelen
 Van Adel scheen, en Borgery,
 Zelfs Groote (1) Hendrik vreugd te voelen, Als

(1) Het Beeld van Koning Hendrik de IV. staande op de Nieuwe Brug, tot Parys.

Als hem deez' Raadsteun reed voorby.
 Lovys, het Lelyscepter draagen
 Gewoon, en, als een Atlas Nek,
 Het Fransche Ryksgeveirt te schraagen,
 Had naauw'lyks 't schielyke vertrek
 En 't spoedig naderen vernoomen
 Van dezen Achtb'ren Hofgezant,
 Of deed hem straks ten Hove koomen;
 (Nieuwsgierigheid verwekte ook brand)
 Ontfing hem minnelyk, en hoorden
 Zyn zaak en vooritel met geduld,
 Dien hy in sierelyke woorden,
 Met kracht van redenen gezult,
 Taalkondig en vryborstig voerden.
 Hy toonden, hoe 't ontoomd Geweld
 Afreës Rechtspraak deer'lyk snoerden,
 En haar hadde uit haar Stoel geveld:
 Hoe zeer die Koning was bedroogen
 Voorheen, en listig omgeleid;
 Hoe hem een schynschoon floers voor de oogen
 Gedraaid was door de Arglistigheid;
 Hoe Nyd en Gouddorst, aangeptannen
 Met Wraak en Heerschzuchts groote magt;
 Onwettig hadden, als Tierannen,
 Gewoed, en schandig 't Recht verkracht:
 Hoe hy van die Geweldenaaren
 Zich kwam met klaar en waar bescheid,
 Vervat in wettig Schrift en Blaären,
 Beroepen tot die Majesteit.
 Verwonderd stonde en opgetoogen

MENGELEDICHTEN. 123

Het hoogste Fransche Troongezach,
 En scheen tot in de ziel bewoogen,
 Geraakt door Themis Donderslag.
 Grootmoedigheid, in 't eind, dryft boven,
 De Vorst, door Billykheid gepord,
 Aanstonts vergoeding doet belooven
 Van 't geen, waar in men was verkort.
 Het neigd zich alles na de reden:
 Men weerd al wat finaakt na Geweld.
 Daar Billykheid ten Troon gaat treden,
 Word ook Gerechtigheid hersteld;
 Al 't Wangedrocht geheel verdreeven,
 En vast gekluisterd aan een Kaak.
 Zo scheidt Astré weêr een nieuw leeven!
 Zo zegepraald een goede zaak!
 Zo kan een Tong de Herten kneeden,
 Die, hooningzoet en welbespraakt,
 En op den wetsteen van de reden
 Gesleepen, wyze woorden slaakt!
 Geluk, ô Eer der Hofgezanten,
 Die, als een moedig Letterheld,
 U tegen het Geweld gingt kanten,
 En hebt de Onreden neêrgeveld.
 Breda, staâg roemende uwe deugden,
 Was eêr verblyd, als 't u genoot,
 En toond zich nu niet min vol vreugden,
 U weêr ontfangende in haar schoot.
 De Baronnie, en al de Leden
 Van dat aanzien'lyk Landjuweel,
 Spat uit in duizend vrolykheden,

124 N E D E R D U I T S C H E

En neemt in uwen welstand deel.
 Het Mast, en Lies, en andre Bossen,
 Van Toppen, als een bruinen Duin,
 Of Wolk, hun schors van vreugde ontmosfen,
 En heffen, als verjeugd, hun kruin.
 De Merk en Aa, en mind're Vlieten
 Met Stroom Najaden, nu verblyd
 Langs Keen en Laaken spoedig schieten
 Tot daar de Dintel hen verwyd,
 Om tyding van uw komst te brengen
 Aan 't Schie, de Vliet en Vyverzwaan,
 En hunne vreugde in een te mengen,
 Of vrolyk zaâm ten rei te gaan.
 De Goude (1) Staatleuw, tusschen Pylen
 Op 't zwarte Schild, zo ver ontzien
 Eêrtyts, komt vreugdig te uwaarts ylen,
 Om u zyn vriendfchap aan te biên.
 Aard, Hemel, Velden, Boomen, Stroomen,
 Geleerd, en Ongeleerd, kortom,
 Elk heet u, ziende u weêrgekoomen,
 Beroemde Raadsheer, wellekom,

STak, Zanggeres, uw toon; en wil u drift bepaalen,
 Gy toonde uw yver, schoon niet na verdiensten
 van
 Een Heer, wiens grooten lof gy geenzins af kund
 maalen,
 Noch al de Helikon, naar eifch, volprijzen kan.

(1) *Het Wapen van Brabant.*

Pr. NUYTS.

Op

Op Juffr. I D A.

O Ida, zwart van haar en oogen, blank van leeden,
En witter dan de sneeuw van geenen voet vertreed-
den:

O Ida, naam bemint by Venus en haar zoon;
Gy die by Idaas kruin in schoonheid spant de kroon.

O Ida, schoone nimf, die schoonheids pryz zoud win-
nen

Van Ida's koningin, de schoonste der godinnen:

O Ida, pronkjuweel der juffren aan het Y;

De liefde des Godins van Ida, en van my:

Het zy gy uwe naam van Krete, of van de landen
Van Frigien ontleent, of Cyprus groene stranden:

Hoewel voegt u de naam van Ida? Ida was

Een berg in Frigien, en Krete, omheint van gras,

En vee, en wateren, en schaduwryke boomen:

Een stad in Cyprus; en een Hooft omtrent die stroom-
men:

Al plaatsen toegewyd de moeder van de min:

Al plaatsen eer bewoont by Idaas koningin.

Zy woonde in Cyprus bosch, bekrans't met mirteblaâ-
ren;

Zy woonde in Cyprus stad; zy woonde aan Cyprus
baaren.

Op't hoog Idalium bragt zy den jongen knaap,

Haar Neef Ascanius, en wiegde hem in slaap.

In't vlak Idalium zag zy Adonis jaagen,

Gezeeten op haar berg, en voelde minnevlaagen.

126 N E D E R D U I T S C H E

Op Ide, en op Idee stoft Krete, wyd en zyd,
 Een land aan Jupiter en Venus toegewyd.
 Het hooft steekt Ida op in 't midden van de daalen:
 Op Ida ziet men eerst de morgenzonnestraalen.
 Op Idaas toppunt ryft de gulde morgenter,
 En spreit den held'ren dag den volken toe van ver.
 De berreg Ida schaft den mensche kruideryen,
 Den geit niet onbekent in Kretaas woestyen.
 Dictamnum, eigen aan die plaats, dat edel kruid,
 Dictamnum by den Griek genaamt, op Ida spruit.
 Dit kruid gaf Venus, op den zelfden berg geleezen,
 Eneas haaren zoon, en heeft haar zoon geneezen.
 't Was Ida die de roem aan 't omgelege land
 Van Troyen, en haar naam eerst over heeft geplant.
 Het land van Frigien, de groene en zachte zooden
 Van Ida waaren eer de herreberg der Goden.
 De moeder van de Goën, de gryze Cybele
 Heeft tot haar heiligdom verkooren deeze stee.
 Jupyn nam Ganymeed van deeze plaats, in 't krie-
 ken
 Des dageraads, om hoog, op zyne vlugge wicken.
 Hy daalde meenigmaal op Idaas heuv'len neer,
 Daar Juno koefterde haar broeder en haar heer.
 In Idaas schaduwten zat Venus, toen zy streelde
 Den prins Anchifes, en haar zoon Eneas teelde.
 Hier gaf haar Priams zoon den appel, dien hy nu,
 Indien hy leevend waar, ô Ida, gaf aan u.
 O Paris, die weleer het streelen, kussen, vleyen
 Van uw Oenoen genoot, in Idaas groene weyen,
 Niet zo gelukkig is myn min, en Ida niet
 Aan my zo gonnig als aan u, by Xantus vliet.
 O Ida, schooner dan daar Ida op kan roemen,
 Wie Idaas koningin de schoonste zelf zou noemen:
 Kom herwaarts, schoone, zit hier neder in het gras,
 En weest my, zoete nimf, dat zy Anchifes was.

MENGELDICHTEN. 127

Gy lykt van weezen haar , gelyk haar ook van zee-
den,

En wilt met my in min uw jonge tyd besteeden.

Wat ichroomt gy? uwe naam, d'Idaliſche Godin,

Die u zo heeft bezint, vermaanen u tot min.

Vrouw Venus mint u meer , dan Idaas dubb'le heu-
velen,

Dan Idaas ſtad, en boſch, en daar Adoon moeft ſneue-
velen.

Zy haat , in plaats van u , haar bergen , ſchoon en
hoog,

Verlaat Idalium, en woont nu in uw oog.

De Minnegoodjes zyn geleeget in uw oogen.

Hier is hun fakkelligt: hier ſpannen zy hun boogen.

Twee zonnen ryzen uit uw oogen, vol vangloet;

Gelyk de gulde zon uit Tethys vlooden doet.

Voorwaar geen morgenſtar , wanneer zy komt geree-
zen

Van Idaas hoogen top, kan heerlyker weezen ,

Noch geeven zulk een glans, en Goddelyker ligt,

Dan ſtraalen komt uit uw bekoorlyk aangezigt.

En eeven als deez' berg de mind're bergen eeren,

Moet al het jufferſchap naar u haar oogen keeren.

Vaart wel, Idaliſche boſſchaadſien, en gy

Obergen: beeter boſch en berg ſchaft Ida my.

Vergun my, Ida, in die vlakke te verluſten:

Vergun my, Ida, op die heuvelen te ruſten.

Dan zal ik my met regt inbeelden een Jupyn,

Een zoon van Capys, of van Cyniras te zyn.

Dan zal ik hier ter plaatſe een nieuwe Paris weezen,

En geeven u de prys, die Venus kreeg voor deezen.

Dan wekt in my geen nyd, die eer by Idaas bron

Verwekte Ceres min, de blonde Jafion:

Noch die de zilvre maan tot liefde kon beweegen,

En ſinolt in haaren arm, op Latmos neergezeegen.

Komt

128 N E D E R D U I T S C H E

Komt gy maar, schoone nimf, aanzien'lyke Godin,
En gun my uwe hulp, en gun my uwe min.

't Dictamaum dat men ziet op Idaas heuv'len groeijen
Heeft minder kracht, als 't geen dat uit uw mond komt
vloeijen.

Vrouw Venus quetst my, en de pylen van haar zoon.

Een flits hangt in de zy, die my zal end'lyk doon.

Ruk uit de Schichten, die myn zwakke ziel verman-
den.

Ik weet zy vollegen terstont uw zuiv're handen.

Geen ander middel voor myn quelling is, dan deez',

Dat, die my heeft gewont, my wederom geneez'.

Wel aan dan, zoete nimf, gy die my kunt geneezen,
Genees my dan, en wilt Achilles volgster weezen.

Gy kunt my quetsen, gy geneezen, kom, ei kom,

Genees my, Ida, en bemin my wederom.

P. FRANCIUS.

OP DE GEDICHTEN

Van den

Hoogdravenden en Geeftryken Poët

JOANNES ANTONIDES

VANDER GOES,

Na zyn dood, door zyn vader, by een vergadert.

ZO is die Geest, zo braaf, zo eël, zo groot,
Antonides, de prins der dicht'ren doot!
Dat helder licht van Neêrlant, uitgeschenen;
En, als een rook, uit ons gezicht verdweenen.

O neen; ik mis: hy ryst ter grafzerke uit.
En leeft op nieuws, gelyk een groene spruit,
Of Fenix, uit zyn eigen asch geboren,
En laat zich weêt, gelyk voorhenen, horen.

Daar zie ik hem: daar komt, daar komt hy aan,
Gelyk een schoone en witgepluimde zwaan
Door menigte van dorpen en van steden,
Den Rynstroom af, komt zakken na beneden.

Daar dryft hy op zyn wieken door de lucht;
 Daar vaart hy voort, en neemt een hooger vlucht,
 En, zonder lang te dralen, of te marren,
 Vliegt hemelwaarts, en zet het na de starren.

Daar keert hy weêr te rug, daar ftrykt hy weêr,
 En zet zich op den boort des Amftels neêr,
 En tart door zang en liefelyke toonen
 De zwanen, die Mæanders boort bewonen.

Verlekkert op het goddelyk geluit,
 Steekt de Amftelnimf het hoofd ter biezen uit,
 En blyft met onverzadelyk verlangen
 Aan 's Dichters mond en gulde lippen hangen:

Het zy hy zingt van Venus en haar zoon,
 En kroont de bruit met eene myrtelkroon;
 Het zy hy treurt met treurigen en droeven,
 En trooft de geen die hulp en trooft behoeven.

Het zy hy voert op 't koninglyk toncel
 Tmzil, de bron van Sinaas lankrakkeel,
 Met al de magt der hollende Tartaren
 Den vorst Zunchin in zyne kroon gevaren:

Het zy hy bluft d'ontstekene oorlogsbrant,
 En legt Belloon, dat ongedierte, aan bant,
 En lokt de Vreê, daar 't oorlog voor moet zwichten,
 Ten hemel uit, door zyne toverdichten:

MENGELEDICHTEN. 131

Het zy hy draaft en steigert na de Zon,
Op 't vliegend paard van Prins Bellerophon,
En reift in 't kort door alle 's wereldds oorden,
Na Ooft en West, na Zuiden en na Noorden:

Of zich begeeft in 't diepft van 't Zeegevegt,
Daar Vloot aan Vloot en boort aan boort gehegt
Den anderen doen zinken, branden, rooken,
Dat d'aarde beeft en al de golven koken.

My dunkt, ik hoor van ver het naar geluit,
En vang den klank die op de duinen ftuit.
My dunkt, ik zie in 't midden van de baaren,
Die in den grond, en die ten hemel yaren.

Bedrieg ik my, of zie en hoor ik wel?
Ik hoor en zie het bloedig oorlogfpel,
Het droef gefchrei van mannen en van vrouwen,
Den blixem en den donder der kartouwen.

Daar ginder zie ik 't onweêr komen aan,
Daar hoor ik een afgryfelyke Orkaan,
En alle vier de winden los gebroken
De zee op 't felst bespringen en bestoken.

Als 't hem gelieft, is al de zee ontroert,
En hemelhoog tot aan 't gestarnt geyoert:
Als 't hem gelieft, is 't onweêr aan 't bedaaren,
De Noordewind ter kerker ingevaren.

Dat is naar eifch de dingen afgemaalt,
 Dat is liet hart ten boezem uitgehaalt,
 Dat is Natuur gefchildert na het leven,
 Dat is de konft ten hoogften top geheven :

Dat heet, door zang de ftenen , grof en zwaar,
 Te leiden en te ftap'len op elkaâr;
 Dat heet, het vee en wilde beeftten temmen;
 Dat heet, de zee en woefte golven kemmen.

Zo zong weleer, met ongehoorden zwier,
 Arion op zyn goddelyke lier,
 En ftreedde 't oor, en kittelde de zinnen
 Der lang op hem verliêfde Meereminnen.

Zo zong weleer, op 's vaders gulden toon,
 Kalliopes en Phœbus groote zoon,
 In 't midden van de dieren en de boomen,
 Op Strymons rand, en Hebrus groene zoomen.

Zo zong weleer de ftichter van de ftad,
 Die Kadmus naam, Amphions muutren, had,
 En deed het volk, ja fteenen zelf, vergaren
 Op de eerfte klank der koninglyke fnaaren.

Zo zong by ons, op geenen mind'ren trant,
 De Goefche zwaan, berucht door Nederland,
 Die ieder met zyn zangen kon bekoren,
 En gaf de zee, het bofch, de fteenen ooren.

MENGEKDICHTEN. 133

Wat is het Land aan 't heerelyk gedicht
 Des braven mans, wat is het Y verplicht,
 Dat voor geen Teems, geen Seine, of Taag te stryken,
 Geen wateren in glory hoeft te wyken?

Zyn zoeten zang had Amstels burgery
 Maar eens gehoord; zyn naam, gelyk als hy,
 Was doot, en in vergetelheid gekomen,
 Had 's Vaders zorg dit Werk niet ondernomen.

Hy die hem eerst het lieve leven gaf,
 Doet na zyn dood hem ryzen uit het graf,
 En geeft op nieuws, het geen hy had gegeven,
 Ten twedemaal zyn Zoon het lieve leven.

Hy zamelt en vergadert, hier en daar,
 De kostelyke scherven by malkaâr;
 Hy schift en scheid de stukken en papiëren,
 En vlecht zyn zoon noit dorrende laurieren.

Dus zag men eer zyn Zoons verstroide leên,
 Van klepperen en raderen vertreên,
 Op 't eenzaam strand, by 't barnen van de baaren,
 Den Vader van Hippolytus vergaren.

Dus rukte Apol zyn Zoon uit 's moeders schoot,
 En trok hem uit de klaauwen van de dood,
 Hy schonk hem 't licht, en deed hem roem behalen,
 Van daar hy ryft tot daar hy weer gaat dalen.

Gy leeft dan ook, door 's Vaders nyv're hand,
 O Goezenaar, o roem van Nederland,
 En krygt van hem, voor 't geen gy hebt verloren,
 Een beter gift dan hy u gaf te voren.

Het leven dat u nu te leven staat,
 Van eed'ler aart, van heerelyker draad,
 Dat Phoebus zoons zich na hun dood beloven,
 Kan niemand u, noch tyd, noch dood, ontroven.

Zoo ver het Y den volk'ren is bekend,
 En door het zout zyn steven keert en wend,
 Zal uwe faam, met Amstels schatten groeien,
 En meer en meer, in alle landen, bloeien.

Uw groote geeft, wien 't lichaam viel te klein,
 In ruimer lucht, in beter lucht, getreên,
 Zweeft nu op geen vergankelyke schachten,
 En rent door 't blauw op enkele gedachten.

Leef lang, leef lang, tot Y en Amstels eer,
 Men zette u by den grooten Vondel neêr,
 En laate u beide, in 't midden onzer vlieten,
 Een beeld, gelyk het Rotterdamsê, gieten.

Of is u dit niet eers genoeg gedaan,
 Men doe de Goesche en Agrippynse Zwaan,
 In geenen deel, by die 'er staat te lyken,
 Benvyens hem, aan onzen hemel pryken.

MENGELDICHTEN. 135

Zoo kan de Lier, die aan uw zy zal staan,
Somwyle noch met u ten reie gaan;
Het bly gestarnte, aan 's hemels hooge tranfen,
Op 't zoet muzyk van uwe snaaren dansen.

Zo zie u aan de reiziger op zee,
En zegge: Wat is 't wonder dat die twee
Aan 't blauw gewelf, als starren, staan te pronken,
Die hier op aard, gelyk twee zonnen, blonken?

P. FRANCIUS.

Aan

JOHAN PLUIMER,

Zyne Gedichten in 't licht gevende.

DE Poëzy, veel kostelyker schat,
 Dan Crassus of Lucullus oit bezat,
 Is 't leeven en de ziel der Wetenschappen,
 Waar door men stygt op Glorys hooge trappen.

Die kunst, door kunst, noch arbeid, nooit be-
 haalt,
 En regelreht ten Hemel afgedaalt,
 Blinkt op dit blad; en breekt het naare duister
 Door haaren glans en goddelyke luister.

Heer Pluimer, die de geeft van Poëzy
 In vollen maat bezit, en doet het Y,
 En Amstel, op 't geluid van uwe snaaren,
 In Amstels stad, van wederzyds, vergaaren:

Dank

MENGELDICHTEN. 137

Dank hebb' Trompet , dank hebbe uw Fluit,
en Lier,

Wiens aardige, wiens lodderige zwier
Dringt door het oor, en kittelt hart en zinnen,
En leert het Vee, en leert de Vog'len minnen.

Indien uw geest aan deeze kunst alleen
Had willen, of had kunnen, zich besteên,
Wie zou voor u de vlag niet moeten stryken?
Voor wien zoud gy der beste digt'ren wyken?

Noch is uw Boek by elk geacht, geëert,
Al hebt gy noch Latyn noch Grieks geleert;
't Is enkele Natuur, het schoonst' van allen,
Dat uit uw pen is op 't papier gevallen.

P. FRANCIUS.

Op de

NEDERLANDSCHE DICHTKUNST

van den H E E R

DAVID VAN HOOGST RATEN,

Der Medicinen Doctor, en Conrector der
Latynsche Schole t'Amsterdam.

Zyt driemaal welkom aan het Y,
 O lang gewenste Poëzy,
 Geschreven met vergulde schachten,
 HOOGST RATENS edele gedachten,
 In zuivre taal, met lossen zwier,
 Hier afgemaalt op dit papier.
 Bedriegt myn oog my onder 't lezen?
 Of is Antonides verrezen?

Hy

MENGELEDICHTEN. 139

Hy is 't: Ik ken hem aan zyn trant.
Dit zyn de trekken van zyn hand.
Hy leeft op nieuws in deze blaren,
Tot roem der Amsterdammaren.
Bakhuizen trof zyn lichchaams leeft:
HOOGSTRATEN, zyn verstand, en geeft,
HOOGSTRATEN, die uit dubble talen
Weet dubblen lof en eer te halen,
Zet ons zyn Duitsche Dichtkomst by,
Vol zoetigheid en lekkerny.
Strak zult gy hem op vlugger pennen
De Roomsche dichters na zien rennen,
En volgen 't spoor, de maat, en styl,
Van Naso, Flakkus, en Virgyl.

P. FRANCIUS.

TER

140 NEDERDUITSCH E

TER BRUILOFTE

Van M O N S^R,

SERVAAS GRYSPEER,

Aan J U F F^R.

CATARINA LOOT,

*Door den Huwelyksband vereenigt den
24 van Oogstmaand 1683.*

ONlangs, op een vroege morgen,
Vry van geest, en buiten zorgen,
Zag ik, hoe de schoone dag,
Met een aangename lach,
Vee en Menschen quam ontmoeten,
En 't geboomte vrolyk groeten.
Dat gezicht had strak myn hart
Heel in haare glans verward.
'k Stond verrukt en opgetoogen,
Als ik schielyk voor myn oogen

Dacht

MEN GELD ICHTEN. 141

Dacht een Jongetje ter vlucht
 Te zien daalen uit de lucht;
 Blank, en poezelig van leden,
 Pier, doch vol bevallykheden,
 't Haar dat langs zyn fchoudren waait,
 Had de zon met goud bezaait:
 'k Kon hem; en begon te vreezen;
 Want ik fprak hem vaak voor deezen;
 En ik dacht, dit 's weer om my:
 Maar hy vloog myn Huis voorby.
 En, na driemaal heen en weder
 Zich te keeren, ftreek hy neder,
 En hy fchoot naaft mynent in:
 Strak was 't Huis vervult met min.
 't Vuur floeg voort door al de muuren.
 Niemant kon van hitte duuren.
 En, van de een en de and're kant
 Stont fchier al de buurt in brand.
 Doch het bleek wel, dat zyn woelen
 Maar alleenlyk fcheen te doelen
 Op het hart van CATARYN;
 Dat moft in zyn banden zyn.
 Hy had, om hier toe te komen,
 GRYSPEER reeds in de arm genomen;
 Hem dat fchoone beeld getoont
 Daar zoo lieven hart in woont:
 En hem 't minnen flechts geboden,
 Want hy had geen pyl van noden,
 Wyl hy uit het oog van LOOT
 Met haar eigen pylen fchoot.

Pylen, die gescherpt met lonken,
 En gefmeed met minnevonken,
 Hem, in liefde nooit verward,
 Drongen door het oog in 't hart.
GRYSPEER, nu zoo fel aan 't blaaken,
 Wist haast in haar gunst te raaken:
 Want, wie vreeft veel tegenstand,
 Die de min heeft op zyn hand.
 Nu dan Bruigom, al uw loopen,
 Al u wenschen, al uw hoopen,
 Al uw vryen is gedaan:
 En die storm is doorgegaan.
 Hebt gy wat om haar verdraagen,
 Wilt u dat niet eens beklagen,
 Met een oogenblikje vreugd
 Heelt gy al uw ongeneugt.
 Denk eens, wat gy hebt te wachten,
 Blyde dagen, lekk're nachten,
 Tedere armpjes om uw hals,
 Kusjes, zo verliest als mals.
 Zie, ai zie eens in haar oogen
 Of ik u wel heb bedroogen:
 Zie, haar armpjes zyn al ree,
 En haar lieve lipjes mee.
 Bruidje, heb ik het geraden,
 'k Bid u, toon het met uw daaden:
 Wys ons eens, met wat een lust
 Dat een Bruid haar Bruigom kust.
 Zoo, Gelieven: dat 's van harten.
 Dat is om de Jeugt te tarten,

MENGELDICHTEN. 143

Om, gelyk als gy gaat voor,
U te volgen op het spoor.
Laat uw overige dagen
U gedurig zoo behaagen.
Leef zoo vrolyk met malkaâr
Of het altyd Bruiloft waar.
Toon ons binnen korte jaaren
Zulke vruchten van uw paaren,
Daar de Waereld uit verftaat
Dat ge uw Ouders gangen gaat.

H. ANGELKOT.

TER

144 N E D E R D U I T S C H E

T E R B R U I L O F T E

V a n M O N S^R.

D I R K D E W O L F,

E n J U F F^E.

A N N A M U I S S A R T.

Door den Huwelyksband vereenigt den
27. van Zomermaand, 1684.

DE aangenaame Lentetyd
Maakt door nieuwe zonnestraalen
Al het aardryk weêr verblyd:
Doet de Waereld adem haalen:
Nood de beesjes weêr te veld:
Dringt de bloempjes, in de hoven,
Met een liefclyk geweld
Uit haars moeders schoot naar boven:

Lokt

Lukt de Lecuwerikken uit:
 Leert die, met de Nachtegaalen,
 Door een Goddelyk geluid
 Aan Natuur haar kost betaalen:
 Geeft aan alles nieuwe vreugd:
 Leert de Min zelfs andre vonden,
 Om de harten van de jeugd
 Met meer voordeel te doorwonden:
 Gy, die licht van deeze Min
 Nooit te vooren hebt geweeten,
 Die zo, na uw koele zin,
 Dus lang hebt uw tyd gesleeten,
 Zeg eens, zedige MUISSART;
 Zo gy 't anders durft belyden,
 Quam hy toen niet in uw hart?
 Was 't niet in die puik der tyden,
 Dat hy toeleidde, om uw ziel
 Door de Liefde te overreeden?
 En uw vryheid overviel;
 Door uw Bruidegoms gebeden?
 Was 't niet op die zelve stond;
 Dat ge u, na veel tegenstreeven,
 Voelde door zyn kracht gewond;
 En dat gy het op most geeven?
 Dat u WOLF tot wedergâ,
 Door zyn liefde heeft bewogen?
 Was het zo? zeg noch eens ja.
 Ja, zy antwoord met haar oogena:

Wel, die Lente is nu voorby:
 Daar de Liefjes min in zaaijen,
 Om daar na vernoecht en bly,
 Vruchten van die min te maaijen.
 Deze vruchten zyn al 't zoet
 Dat van 't Huwlyk af komt daalen:
 't Welk gy beide in overvloet
 Uit een vollen hof zult haalen;
 Want de Zomer van uw min
 Neemt in deze Zomerdagen
 Met uw Trouwdag haar begin.
 Plukt dan naar uw welbehaagen,
 Dat gewenste Huwlyks ooft:
 't Welk de Lente u door haar bloemen
 Zoo milddaadig had beloofd;
 En gy zult het morgen roemen.
 Morgen zult gy aan de jeugd,
 Door uw vrolykheid betuigen,
 Dat voor Liefdes zomervreugd,
 Liefdes Lentevreugd moet buigen.
 Maar wat of ik uw gemoed
 Van te vooren aan mag randen?
 'k Doe u, door dat kitlend zoet,
 Allebei maar watertanden.
 Gaat; daar u de Min verbeid:
 Daar hy u, van weelde en lusjes,
 Heeft een Bruiloftsbed gespreid;
 Opgeciersd met duizent kusjes.

MENGELDICHTEN. 147

Gaat; eer dat de dageraad;
Uit haar rustkoets opgekomen;
U verwyt, dat gy te laat
Uwe vreugd hebt waargenomen.
Gaat: Ik wensch dat deugd en trouw
Altyd mogen by u blyven.
Dat de Liefde, naberouw
Leer en twist, mag van u dryven;
Dit zal zyn, als hart en oog
Eeuwig starren naar om hoog.

H: ANGELKOT.

Aan S I L V I A.

HEb ik dan, Silvia, voor al myn loopen,
 Voor al myn lyden, en myn ongenuegt,
 Voor myn oprechte deugt,
 Geen eenige vergelding meer te hoopen?

Is dit het loon van myn verdrietig wachten?
 Dat ik van u niet eene blyde dag
 Myn leven zien en mag,
 Voor zoo veel droeve en kommerlyke nachten?

Is dit de gunst die uw bekoorlyke oogen
 My overlang al scheenen toe te staan?
 Dan ben ik wel verraân,
 En schandig door dat tooverlicht bedroogen.

'k Heb dan op die bedriegelyke lonken,
 Tot myner schade, al veel te licht betrouwt,
 En al te los gebouwt.
 Want nu is al myn hoop te grond gezonken.

Gy most quansuis na 's broeders wetten hooren:
 Maar minde gy, waarom dan in de min
 Gevolgt eens anders zin?
 Zeg, wrede: was uw ziel niet vry gebooren?

MENGELDICHTEN. 149

Om uwe min, heb ik zo lange jaaren
Myn jeugt bewaart, in kommer, en verdriet.

Zoud gy, om myne, niet
Een maand vyf zes, uw eerste trouw bewaaren?

Maar, valse vrouw, ik merk wel wat u deerde.

Geen vrindeplicht maakte u voor my zo bang,
Noch uwes broeders dwang.

Maar geldzucht was 't, die u deez boosheid leerde.

't Was geldzucht, die u perste, om aan te kleeven

Een man, by elk zo nors en trots vermaart.

Zo moejelyk van aart.

Daar gy cerlang voor schrikken zult, en beeven.

Dan zult gy zien, wie dat gy hebt verkooren.

Hoe deerlyk gy u zelve hebt verzint.

En wat een trouwe vrind

Gy om een hand vol schatten hebt verlooren.

Vaar wel dan, Silvia, ik laat u loopen.

En ik verzet met lust myn ongeneugt.

Want myn oprechte deugt

Wou uwe min wel winnen, maar niet koopen.

H. ANGELKOT.

A M I N T A S

Aan

L A U R A .

Moet my myn noodlot dan bederven
 Myn Laura, om uw min?
 En moet ik onvermydlyk sterven?
 Zo zeg my uwe zin.
 Wat voor een eind heb ik te vreezen
 Uw strenge min ten zoen?
 Zal 't blydschap of zal 't droefheid weezen
 Die my de dood moet doen?
 Dan komt gy my uw mond aanbieden,
 Van zelfs, en doet myn bloed
 Van wellust in myn ad'ren zieden,
 Door 't onbegryplyk zoet.
 En geeft my, door die lust bewoogen,
 De Liefde heel ten buit.
 En trekt, door uw bekoorlyke oogen,
 Myn ziel ten lichame uit.
 Maar, 't is geen ogenblik geleden,
 Of dikmaal is de lust
 Van al die eerste vryndlykheden
 Weer t'eenemaal gebluft.

Dan is 't u schier geheel vergeeten,
 Myn lief, dat ik u ken.
 Ja gy schynt nauwlyks eens te weeten,
 Dat ik Amintas ben.
 Hoe zal dit gaan? wat kan ik denken
 Van zulk een dubbelheid?
 Nu schynt gy my verliest te wenken,
 En tot myn lust bereid;
 Dan schynt gy my weer heel te ontblooten
 Van al die vreugt, ô finart!
 En my voor eeuwig te verstoeten
 Uit dat genegen hart.
 Uw min schynt my myn ziel te ontrooven,
 Door uitgelaate vreugt.
 Uw hart myn geesten te verdooven,
 Door enkele ongeneugt.
 Moet ik het leven dan verliezen:
 Ai quelt my langer niet,
 Myn lief: wilt een van beide kiezen:
 Of wellust, of verdriet.

H. ANGELKOT.

Aan D O R I L E A.

DOrilea, uwe zeden,
 En uw lieve aantrelykheden,
 Zo aanminnelyk gepaart
 By uw openhartige aart,
 Kunnen my myn hart zo roeren,
 En myn geesten zo vervoeren,
 Dat ik schier elk oogenblik
 In die lekkernyen stik.
 's Morgens weet gy nieuwe kunsjes,
 's Avonts weder andre gunsjes,
 Waar mee gy myn hygend hart
 Heel in uwe min verwacht.
 't Schynt, daar andre stadig klaagen
 Over haare minneplaagen,
 Dat ik stadig over 't zoet
 Van uw liefde klagen moet,
 Want in plaats van my te helpen,
 Komt gy my steeds overstelpen,

Vergt myn heete min u iet,
 Weigeren en kunt gy niet.
 Beenen, die zoo grooten weelde,
 Zonder dat zy ooit verveelde,
 Draagen kunnen in de min,
 Daar zyn sterke krachten in.
 Andre mogen in haar lyen
 Om het lieve jawoort vryen:
 Maar 'k geloof het hielp my veel,
 Zcid' gy eens het tegendeel.
 Wilt gy dan uw minnaar sparen:
 En zyn liefde lang bewaaren:
 Matig uwe zoetigheên,
 Schoone, en zeg doch cenmaal, neen.

H. ANGELKOT.

P A X

O P T I M A R E R U M.

W At staat, of welke maatschappy,
 Kan trouwer zyn verbonden,
 Als die de Vree heeft op haar zy,
 En 't recht houd ongeschonden?
 Daar eendracht heerst, daar liefde bloeid;
 Door welke gulde wetten
 De vrindschap daaglyks vaster groeid,
 En noit is om te zetten?
 Daar ider spreekt uit eene mond,
 En daar, met vast vertrouwen,
 De een, uit eên ongeveinsde grond,
 Op de andere mag bouwen?
 Daar altyd d'eerste plaats bekleên
 Verstand en deugd en oordeel?
 Daar ider ziet op algemeen,
 En niet op eigen voordeel?
 Daar niemand op zig zelve staat:
 Maar daar een ieglyk eerder
 Op 't heilzaam oordeel zig verlaat
 Van wyzer of van meerder?

MENGELDICHTEN. 155

Doch gaat het anders in een land,
Of onder maatschappyen;
Dan springt men ligtlyk uit de band,
Waar door 't gemeen moet lyen.
Daar tweedragt eens de voet in zet,
Staat in 't gemeen te duchten
Voor 't schenden van bestier en wet,
En deereyker vruchten.
Haar volgen list en quade raad,
Die famen zig verbinden
Met eigen liefde, en eigenbaat,
Om alles te verflinden.
Dan is 'er geen gegeeve woord,
Of geen verbond zo heilig,
Dat haare razerny niet stoort:
Noch geene vrindschap veilig.
Dan schopt men 't recht uit zyn gebied.
Dan wanklen steên en staaten.
Dan durft zig de eene broeder niet
Op de andere verlaaten.
Wat deugden zyn 'er nu zo waard,
Voor staaten en voor menschen:
Of wie zou nutter iets op aard
Als Vrede en eendracht wenschen!

H. ANGELKOT.

OP

OP DE BESCHRYVING

Van den

HORTUS MEDICUS.

HOe weelig gaat myn oog in Amstels kruïdhof weiden!

Wat Godheid zal my hier op 't rechte pad geleiden!

Wat kruïdbeminnaar die myn gangen zoo bepaalt,

Dat myn gezicht in die verscheidentheid niet dwaalt!

Dit doet heer Commelyn: die, door die Godlykheden,

Wien over al 't geboomte en kruïden hier beneden

Het opperste gezag van boven is vereert,

Was in die eed'le kunst zo grondig doorgeleert.

Die komt hier in zyn boek, als van de dood verzezen,

Om zelve een Leidsman in zyn oude hof te weezen;

En doet me in order zien, al wat 'er weelig groeit,

Al wat 'er kunstig knopt, al wat 'er sierlyk bloeit:

Al wat 'er vreemts begint het hoeft uit de aard te stee-

ken:

Al 't zeldzaam dat hier kunst en vlyt tracht op te quee-

ken:

Ja alles wat ooit raar van kenners wierd geacht,

Uit alle deelen van de Waerelt hier gebragt.

Nu hoeft 'er niemand meer zyn Vaderland te derven,

En over berg en dal om vreemt gewas te zwerven:

MENGE LDICHTEN. 157

Elk vind in dezen hof op 't keurigste by een,
Daar hy om reizen zou door alle landen heen.
Zy, in wier hoven wy wel eer, als opgetoogen,
Ver buiten Nederland, verlustigden onze oogen,
In dubb'le bloemen, daar natuur en kunst in speelt,
In nieuwe planten, op uitheemse grond geteelt,
Staan nu verbaast; als zy ons kruidhof hier beschou-
wen,

En durven nauwelyks haar eigen oog betrouwen,
Dat kunst en vlyt zo veel in korten tyd vermag:
En icker ziet 'er dat hy nooit te vooren zag:
En wenst met my, dat door de voorzorg van de Heeren,
De Vroede en Maarseeven, dien Lof steeds mag ver-
meeren,

Dat wat uit oost of west ooit vreemts of heilzaams quam,
Zy altyd eerst, en eelst, te vinden te Amsterdam.
En dat de tuin, gelyk de stad, mag eeuwig bloejen:
In vruchtbaarheid en in vermaardeit jaarlyks groejen:
Dan blyft met haar vermaard de naam van Commelyn,
Zo lang 'er boomen, kruid, en bloem, en vruchten zyn.

H. ANGELKOT.

Op de GEDICHTEN

V A N

J. P L U I M E R.

Beminnars van Parnas, die voorgeeft of de straal en
Der Dichtkunst schynen met haar glans aan 't Y te
daalen;

Spreekt gy nu niet te vroeg? voert gy geen zachter taal,
Wanneer gy op ziet gaan deez nieuwe zonnestraal?
Heer Pluimer, die door moeite en vlyt, met groote
schreeden,

Al van zyn jeugt begon den Zangberg op te treden,

Maakt hier de Waereld door bekend; hoe hy geruft

Nu boven op den top zyn Luit slaat naa zyn luit:

Van daar doet hy die, dan om harten te bekooren;

Dan geestig aartig op een blyde bruiloft hooren:

En leent, om vrolyker te sieren zyn gedicht,

Uit Venus lonken haar bekoorelykste licht.

Of roemt hy Rozendaal, dat pronkpriëel der hoven,

Dan wil hy ons met al zyn kunst graag doen gelooven;

Dat haar gezichten, Veld, en Boom, en Bloem sieraan;

En eelheid, en natuur, zyn dicht te boven gaan.

Maar hooger gaat hy, als hy Wilhem van Oranje,

Dien held voert over Zee ten troon van Groot Britanje:

En in dat magtige gebied, Princes Mary

Met een driebubble kroon doet pryken aan zyn zy.

Dan speelt hy, dat zyn toon klinkt uit de Nederlanden

Door Lucht en wolken heen, langs al de Britsche strah-

den.

En dat zyn naam in 't hart der kenners hier behoud

Die Prys van Eer, die hem de Koning schenkt van goud.

H. ANGELKOT.

Aan

Aan den H E E R E

DAVID VAN HOOGSTRATEN,

Op zyne Overzetting van

F E D R U S.

Wanneer een dichter, aangedreven
 Door heilge drift, en eigen lust,
 Het vuur der Ouden doet herleven,
 Als 't schynt door laauheid uitgebluft:
 Dan werd het bloed op nieuws ontsteken:
 Dan komt de zon met kracht weêr bly
 Door dikke nevels heen te breeken:
 Dan groeit en bloeit de Poëzy.
 Zoo baant gy door uw heldre dichten,
 HOOGSTRATEN, ons een weg van ver,
 Om Neêrland in de kunst te stichten,
 Gelyk een nieuwe morgenstar,
 Een star, die vuur geeft uit haar stralen,
 Daar al de Nederlandse jeugt
 Haar licht ten vollen af kan halen,
 Van kunst, van wetenschap, en deugt.

Dien

Dien weg wilt gy ons nu volmaaken,
 En hier betoonen, met wat kracht
 Kunstminnaars, die in yver blaaken,
 De kunsten hebben in hun magt.
 Gy doet ons Fedrus Neêrlands zingen,
 Dat elk verwondert op dien klank,
 Ja zelfs zyn landgenoten, dringen,
 En yvrig luïstren naar zyn zangk.
 Gy doet den Amstel fierlyk hooren,
 Hoe hy den Tyber in zyn dicht
 Stelt geestig spelende te vooren
 Het nut der burgren, en hun plicht:
 Die toon zou veelen niet gelukken.
 Die kunst is noch niet recht gemeen,
 Zich klaar in alles uit te drukken.
 Dat is het werk van u alleen.

H. ANGELKOT:

MENGELDICHTEN. 161

OP DE AFBEELDING

Van den H E E R E

JOAN VAN BROEKHUIZEN,

Geschildert door

LUDOLF BAKHUIZEN.

LUdolf, gy toont hier aan den Hopman uw vermo-
gen.

Men ziet zyn heldenmoed in 't hart door 't vier der oogen!

Maar hoe die moed in dat manhaftig wezen speelt,

Hoe kunstig gy geweer, en helm, en pluim verbeeld:

Apol moest met zyn Geest u van om hoog bestralen,

Zo gy den Dichter in BROEKHUIZEN af woud
maalen.

H. ANGELKOT.

L

TER

TER GEDACHTENISSE

van den HEERE

JOAN VAN BROEKHUIZEN.

DAt groote licht, die heldre star op aarde,
Wien niemand recht kon schatten na zyn waarde,
Dat licht, daar elk zyn fakkel aan ontstak,
In welkers geeft nooit hemels vuur ontbrak,
Is eindelyk voor ons gezicht verdweenen:
Die klaare zon der Dichtkunst uitgescheenen.
Daar legt hy nu, die elk met raad en daad,
In taal, in kunst, in oordeel quam te baat:
En welkers hand, alom zo kloek ter wapen,
Gelyk zyn geeft, tot wysheid was geschaapen;
Die eerlyk 't geen hy doen moest heeft verricht;
En nooit bezweek, daar 't aanquam op zyn plicht.
Nu is myn vrind ten hemel opgevaaren,
Met onze vrindschap van voor vyftig jaaren:

MENGELEDICHTEN. 163

Een vrindschap die nooit weerzin heeft gevoelt,
Door tegenspoet noch afzyn ooit verkoelt.
Wie zal voortaan, op Helikon gezeten,
Voor Latium de maat slaan der Poëten?
Wie houd zo zacht als hy den minnetoon?
Wie zingt voortaan de helden op den troon?
Vertrouwd op moed, geleertheid, of op krachten,
Op dichtkunst, hoe verheeven van gedachten;
BROEKHUIZEN legt: die onverbreekbare wet
Word noch door kunst, noch krachten omgezet.
Wel aan, myn vriend, leef dan voor eeuwig boven;
Terwyl wy hier beneên uw deugden looven.
Uw groote naam zal duuren zonder end,
Zo lang op aard de Dichtkunst blyft bekend.

H. ANGELKOT.

C O R I D O N,

H E R D E R S Z A N G.

Komt Zanggodinnen, die wel eertyts pleegt te woonen

In 't nedrig woud, komt, leert my nu myn plicht be-
toonen:

Wyl elk van u zig meê wel eer vermaken kon

In 't vrolyk byzyn van den herder Coridon.

Die Coridon, die eerste en grootte van de knaapen,

Die Maarfeven in 't rond vervulde met zyn schaapen,

Die hy des avonds pleeg te drenken in de Vecht;

Hebt gy gemist: doch nu komt alles weer te recht.

Komt u met my nu, met de bloemen, en de boomen,

En met de beemden, daar de Vecht voorby komt (troo-
men,

Met al de Nimphen van het weelig Blyendaal,

Van 't Zuid en 't Noorderhof, vervreugden dezemaal,

Terwyl gy Coridon nu weer gezont ziet leeven.

De vreugde had zig van de weiden afgegeeven

Met Coridon; want al het vee dat was berooft

Van haaren herder, en de herders van haar hoofd.

De schaapjes, die zoo graag in 't frisse klaver weiden,

Die scheenen zig uit rouw van 't klaver afte scheiden.

Men zag niet eene geit meer hippelen in 't gras:

En 't scheen of alles ziek met haaren Herder was.

't Land

MENGELDICHTEN. 165

't Land was gevoelyk, en almee met rouw bevāngen.
De triffe bloemen lieten 't hooft van droefheid hangen.

De boomen wierden dor, en haare kruinen kaal;
En 't eertyts blyde gras wierd op de velden vaal:
Want 't wierd alleenlyk maar bevogtigt van de traanen
Der herderinnen, en der herders, die de laanen,
En ieder buurt rondom 't vermaaklyk Maarfeveen,
Vervulden al den dag met jammerlyk geweene.
Maar 't wierd in al dien tyd van boven niet begooten.
De Hemel zelve was, na 't schein, al meê geflooten,
En opgekropt van rouw. de vogels in de lucht
Vervolgden droeviger en traager haare vlucht.
En zōo de Nachtegaal, en Leeuwrik al eens queelden,
't Was slechts, om met haar zang haar droefheid uittebeelden.

Quam Galathea van haar koejen uit de wei:
Of Mopius savonts met zyn laarsen uit de klei,
Men hoorde Mopius nooit zyn oude velddeun zingen,

Men zag nooit Galathé met zulken lust meer springen,

Gelyk zy meenigmaal wel quamen te gelyk,
De een van het melken af, en de ander van den dyk.
Amintas klaagde, wie zal met zyn zang onze ooren
Zoo zoet meer streelen, als dien harder gaat verlooren?

Dien harder, die zo vaak met een verliefde tong,
Om Amarillis min de zon naar bed toe zong.
Het schein zig alles aan zyn droefheid te verbinden.
Daar was geen blydschap zelf op Blyenberg te vinden.
De Schoonderbuurt beweend' hem met een droeve klank;
En 't morgenbos schreeuwde ook myn Coridon is krank.

Terwyle de Echo droef uit Neerbeek opgekoomen,
Haar met een flauwer stem na klaagde door de boomen,

En, schoon dat klaagen duurt geheele nachten lank,
Al even droevig volgt, myn Coridon is krank.

Ja Amarillis zelf, die wreede, die voor deezen,
Op hem, en ieder een, pleeg even straf te weezen,
Scheen nu noch eens bedroeft te denken aan zyn trouw:
'k Zag 't uit haar oogen, schoon zy dat ontveinzen
wou.

Ik zag 't, en dacht, och of dit Coridon mogt weten!
Licht zou hy hier zyn finert een weinig door vergeeten:
Licht dat hy in die maar wel zyn gezondheid von,
Wanneer hy hoorde dat zy deernis hebben kon.

In die gedachten quam Dametas my te vooren.

Dametas, welker fluit hem dikmaal kon bekooren:
En dien hy, nevens my, zo menigmaal een dronk
Der varsgemolke melk van zyne geitjes schonk.

My dacht ik zag van ver de blydschap in zyn oogen:
En doe hy nader quam, vond ik my niet bedroogen;
Myn vriend, zei hy, waar is uw nieuwgesneden riet?
Kom aan, haal uit, en zing met my een vrolyk liet,
Want Coridon is uit zyn ziekbed opgereezen.

Op dat geluid kreeg al het land een ander weezen.

Men zag in 't vee, en op het veld, een nieuwe jeugt.

De geitjes sprongen schier tot in de lucht van vreugt.

De harders konden meê haar blydschap niet betoomen.

De vreugde klonk door al de bossen en de boomen.

De bloemen staken 't hoeft om hoog, en 't welig
kruid,

Zo ver men zag in 't rond, sproot voor onze oogen
uit.

De Hemel toond zyn vreugd met frisse dauw van boven:
En met dien dauw dronk al het land, en al de hoo-
ven,

In't aanzien van den dag, en van de blyde zon,
 Op de gezondheid van den harder Coridon:
 Wyl duizent leeuwrikken, en duizent nachtegaalen,
 Haar best deên, om die vreugt noch hooger op te haalen;

Wanneer zy, een voor een, of altemaal gelyk,
 Dat feest vereerden met haar aangenaam muzyk.
 Men zag nu Mopfus noch Amintas niet meer treuren:
 En Galathea maakte een krans van blyde kleuren;
 En bad om bloempjes, aan de geestige Amaril;
 Doch Amaril is schuw, en weet niet of zy wil.
 De Schoonderhuurt was heel in reppen en in roeren.
 Al waar gy quaamt daar was het jongspel by de boeren.
 Toen was'er niet een dier noch niet een vogel stom:
 En toen kreeg Blydenberg haar eigen naam weerom.
 Komt Zanggodinnen, komt dit vrolyk feest meê vieren:

Hangt aan de wilgen op uw Luiten en uw Lieren:
 Wyl elk van u zig meê wel eer vermaaken kon
 In't vroolyk byzyn van den Herder Coridon.

H. ANGELKOT.

F A Ë T O N,

HERDERSZANG.

ALs Coridon in 't laatst van deeze herrefftdagen
 Gereeden was naar 't landt, om goede zorg te dragen,
 Dat paarden, koeijen, en het verdre kleyne vee,
 Gebracht wierde op den stal, en in de winter stee;
 Om bergen, vol gepropt met rykgeladen aaren,
 En al de vruchten, die de bouwman kost vergaren,
 Te laten dorfchen, en het nytgeslagen graan,
 Gezift, en schoon gemaakt, in schuuren op te slaan:
 Kwam Tyrzis zynen vriend, van overlang gebeden,
 Bezoeken, om te zien, hoe wy den tyd belteeden
 In deeze onze eenzaamheid; of 't boomryk Maarffe-
 veen

Verdiende, dit verblyf, voor dat der grootste steên,
 Te kiezen; of 't vermaak van met de jonge knapen,
 Aan d'oever van de Vecht, de schoongewolde fchapen
 Te drenken, grooter is, dan datmen, in 't gewoel
 Van steedsche moey'lykheên, de zorgen staat ten doel:
 En of het tydverdryf der Herdren in deez' weyden,
 Die, als zy's avonds 't vee weer naar de koy geleyden,
 Vergadren in de buurt, die d'Eykelaan bepaalt,
 Daar elk op zyne beurt 't gezelschap heufch onthaalt;
 En daar, wyl yder zich vermaakt met speelen, zingen,
 Met herders kouten, en eens in den boght te springen,

MENGELEDICHTEN. 169

De rug en lenden van een schoone jonge geÿt
 Op kolen wordt gerooft, en naar de kuint bereydt,
 De gasten voorgezet, die zonder plechtigheden
 Gezeten aan den disch, en vrolyk wel te vreden
 Ontlast van alle zorg en droeve kammernis,
 Den wyn en Appeldrank, in zuyvreschalen, frisch
 En bruyfchend, dat het schuymt, ten boorden vol ge-
 schonken,

Elkaar toe drinken, dat de harten doet ontvonken
 Met ongeveynsde vreugde, en hupsche broederschap;
 Ter tydt en wylen dat het klappermans geklap
 De vrienden waarschuwt dat het tydt is van vertrek-
 ken,

Dies elk naar huys gaat, om geen opspraak te verwek-
 ken:

Of, zeg ik, dit vermaak en herders tyd verdryf,
 En't Buyten leeven, zo als ik het hier beschryf,
 Kan haalen by de kunst der Amsterdamsche spelen,
 By deftigheid en pracht van hunne Treur-Tooneelen,
 By galteryen, daar al wat de wellust denkt
 In overvloedt verschynt, en daarmen 't beste schenkt
 Van't geene dat de Ryn en Moezel kunnen geven:
 Kwam Tyrzis eynd'lyk, door nieuwsgierigheid gedre-
 ven,

Dit onderzoeken, die, als ik hem had gebragt
 By Damon, die wel eer met schepen, ryk bevracht,
 Den aardkloot meer dan eens hadt om en om geva-
 ren,

En nu de weyden hadt gekozen voor de baren;
 En by Menalkas, die in 't oorlog opgevoed
 Het friste van zyn jeugd, het beste van zyn bloed
 Gespild had in den dienst der Landen, nu ervaren
 In 't bouwen van den hof, en vruchten te vergaren;
 Bekende, dat hy noyt geen schooner oort en zag,
 Dat beter aan de Vecht of cierelyker lag,

En dat ik reden had, als myne bezigheden
 Op hielden, hier het ampt van herder te bekleeden.
 Als ik dus doende was, met Tyrzis overal
 Te leyden, dan in deeze, en dan in geene stal
 Der Herdren; vroeg hy my om eens naar stad te ryden.
 Ik staa't hem willig toe; dies gaan we met ons beyden
 Kort na de maaltydt, met myn Chaise en weeldrig
 paardt

Ons geven op den weg: ik val niet heel vervaard
 Op kar of wagen, maar ik moest hem echter vragen
 Tot myn gerustheid, of hy't mennem durfde wagen,
 En of hy, naar de kunst, het ryden zich veritontd.
 Het antwoordt dat was Ja; en't geen hy onderwondt
 Was weynig; want hy had onlangs, zeyd' hy, gele-
 den

Twec paarden, voor een kar gespannen, zelfgereden.
 Hy wel gemoed, en ik my achtend wel bewaard
 Met mynen voerman, spoen bly geestig stedewaart;
 En om den tydt op weg te korten door ons kallen
 Verhaalde Tyrzis my een reeks van ongevallen,
 Die hy geduurende zyn tydt hadt uyt gestaan;
 Wat zware smakken hy zyn leven hadt gedaan;
 Hoe dikwils dat hy hadt geholt met koets of wagen;
 Hoe dikwils dat hy was by duyster omgeslagen;
 En komende in de stad, was't dat hy dus besloot:
 'k Geloof, myn Coridon, dat ik geen andre dood
 Zal sterven, en het lot my zeker heeft beschooren
 In koets of wagen noch elendig eens te smooren.
 Dit was'er nauwlyks uyt, ô droevig ongeluk!
 De Chaise die slaat om, het paardt dat door den ruk
 Van't vallen was verbaast, springt voort als uytgelaten,
 En vliegt, met Chaise en al, als wild langs merkt en
 straten,

Verbryzelt alles, wyl zyn bleek besturven vracht
 Naar arm en beenen voelt, en om't geval noch lacht,
 Door

MENGELDICHTEN. 171

Door dien dat niemand cenig letfel had gekregen,
Dat hem bekommerde. de Voerman heel verlegen
Hadt wel de meefte noodt, vermits hy onder viel.
Nadat men hier den bak en 't kuffen, gins een wiel,
En elders al de reft gelukkig hadt gevonden,
En Tyrzis, die wat bloedde, een weynig was verbon-
den,
Heeft hy zyn zaken in de ftadt voorts afgedaan,
Verpligt om nevens my te voet weerom te gaan.
't Wierdt donker, eer dat wy ons herders dorp genaak-
ten,
Zo dat wy, onbekend en ftil, daar door geraakten,
Want hadt men my gezien met mynen Faëton,
Men hadt hem niet beweendt, gelyk den zoon der
Zon,
Maar lelyk uytgelacht; die, windrig en vermetel,
Als een Automedon, zich zelve in myn zetel
Gezet hadt, daar hy door een anderen Jupyn
Is uytgeklonken, om weer Faëton te zyn.

8. Novemb. 1685.

172 NEDERDUITSCH
KLINKDICHTEN.

HEDENDAAGSCHE ORFEUS.

I.

Verliefde Mopfus zat, in 't midden van den nacht,
By heldren maanefchyn voor Fillis deur te zingen.
Doe open, Fillis lief! 'k ben een der lievelingen
Van Febus, dieme, als een van zyne zoonen, acht.

Doe open, zoete maagd! ô oorzaak van myn klagt!
Ozeilsteen van myn hart, dat zich niet kan bedwingen!
Doe open of myn' min zal 't al aan stukken dringen.
Zo woelt zy in myn lyf, zo groot is haare kracht.

Zyn' Fillis hoorde hem, en greep een hand vol steenen,
En smeet dien braaven knaap, dien held, schier arm en
beenen

In stukken, tot een loon van zyn verliefd gezangk.

O heerlyk wonder werk! wat is my wedervaaren!

Riep Mopfus: wat geluk! myn Zanggodin, heb dank.
De steenen danſſen op 't geluid van myne ſnaaren.

*Zie de Latynſche Gedichten van den Heere van
Zuulichem; Epigr. Lib. I. p. 80.*

DANS

DANS VAN FILLIS.

II.

W At vlugheid! welk een zwier! goon! wat bevalligheden!

Met welk een' snelheid zweeft myn' Fillis langs den grond,

Wanneer zy, op't geluid der snaaren, in het rond
Of danst, of opwaarts springt, met raffe en friffche leden!

Was Jupiter wel eer met Venus konst te vreden,

Toen zy op 't Godenmaal gedanst hadt; schoon de mond

Van Momus haar den lof benydt, dien elk haar gont,
Hy waar't, zo hy myn lief gezien hadt, met meer reden.

Zelf Momus, die niets ziet, of 't fchynt hem onvolwrocht,

Hadt hy myn' Fillis dans gezien en onderzocht,
Hy hadt geroepen: Noit zag ik iets aangenaamer.

En mooglyk dat zyn' ziei, gelyk de myne, hadt

Met Fillis, danffende, gevloogen langs de kamer,

Toen zy den grond naauw fcheen te raaken, daarze op tradt.

N A E E N Z I E K T E V A N F I L L I S .

I I I .

MYn' schoone is weer hersteld , na langen tyd te
kwynen ,

Na heete koorts op koorts te hebben uitgestaan .

Wat heeft zy niet geleên ! Ô goon ! zaagt gy dit aan ,
En voeldetge in uw hart geen meely met haar' pynen ?

Maar eindelyk zien wy haar' ziekte gantsch verdwynen :

Wy lagchen weder , en ons vreezen is gedaan .

Waar zytge , o Gratiën ! waar zytge heen gegaan ,
Sints wy dat helder licht niet meerder zagen schynen ?

Keert weder ! gy vindt uw' verblyfplaats weer bereid .

O Roozen , keert weer op haar kaakjes ; en verspreidt
Uw schoonen gloed weer op haar afgepyngd weezen !

Maar gy , Cupido , bron en oorzaak van myn' smert !
Keer , keer niet weder in haar oog , daar gy voor deezen
Gewoond hebt , maar neem thans uw' woonplaats in
haar hart !

KRACH-

KRACHTELOOS DREIGEMENT.

IV.

't **G**estole beetje smaakt ons dikwils aangenaamer,
 Dan iets, dat ons van zelf komt vliegen in den mond.
 't Scheen dat Cupido my begunstigde, en ik vond
 Een vryen toegang in myn' Fillis huis en kamer.

De deur stondt open. 'k had noch breekgeweer noch
 hamer

Van nooden. ik trad toe. myn' Fillis, op de spond
 Vast slaapende, dacht niet, dat ik toen by haar stond.
 Ach! mompelde ik, wat plaats, wat tyd was oit be-
 kwaamer!

Eerst kuste ik haare hand; daarna haar mondje. goôn!
 Wat sterfeling verliest zich niet in al dit schoon!
 Nu waszy in myn' magt, die my wel eer verachtte.

Maar ach! myn lief ontwaakte, en sprak: Om deeze
 daad,
 Hafnoode! hebt gy niets te wachten dan myn haat.
 Ik storf van rouw, zo 'k niet gezien had, datze lachte.

REDE-

176 NEDERDUITSCH E
REDELYK VERZOEK.

V.

GY, die twee maalen nu al vyf en dertig jaaren
Na uw geboorte dag kunt tellen; zult gy met
Een' maagd van negentien, of minder, gaan naar bed?
En, voor uw' dood, noch eens met zulk een meisje
paaren?

Maar, wilme uw inzicht en gedachten eens verklaaren:
Zeg my; zyn't kinderen, waar op gy zyt gezet?
Of trouwtge een' warme maagd, op dat zy u belet
Door kou, des winters, voor uw tyd naar 't graf te
vaaren?

Voor 't laatste; ik staa't u toe: uw overleg is goed.
Zy zal, wanneer gy trilt van koude, door haar gloed
Uwe oude en dorre leên weer koestren en verwarmen.

Maar, als zy zelve dan verkoud is door uw' kou,
Zo staa haar toe, dat zy zich legge in Damons armen;
Die weer een nieuwen gloed zal brengen in uw' vrouw.

MID-

MIDDELMAATIGE LIEFDE.

VI.

ALS ik het byzyn van de ſchoone Lizimene
 Geniet, is myne ziel verrukt, en gansch verheugd.
 Zy zelve ſchynt geraakt te zyn door myne vreugd,
 Als ik haar zonder ſchroom ontdekke, 't geen ik meene.

Wanneer zy menigmaal ziet dat ik zuchte en weene,
 Dan pryft zy myne min; dan ſpreekt zy van myn
 deugd.

Maar, als ik zeg, dat zy moeft trouwen in haar' jeugd,
 Dan roept zy uit: waar voert uw ydle waan u heene?

Wat lot is 't myne, goon! zo maaktze in eenen dag,
 Dat ik wel tienmaal treur, en weder tienmaal lach;
 En ieder uur verkeert myn hoopen weer in vreezen.

Wat wondre Liefde is dit, die ik in u aanschouw?
 Gy mint te weinig, om my ganschlyk te geneezen.
 Gy mint te veel, om my te ſterven doen van rouw.

*Uit het Franſch van den Heere Des Marais:
 Poef, Choifies, Tom. I. p. 156.*

BEDRIEGELYKE LIEFDE.

VII.

G Y durft u, zegt gy, op myn' Liefde niet vertrouwen,

Hoe dikwils ik u die verklaard hebbe en gemeld.

Gy zaagt de zuiverheid dier Liefde, en haar geweld,
Myn' schoone, zo uw oog myn harte kon aanschouwen.

'k Zwoer u myn' trouw; en heb tot noch myn woord gehouwen.

Hoe menigmaal gehoond; hoe menigmaal beknelde
Van wanhoop in de ziel; hoe menigmaal ontsteld;
Ik kwam u steeds op nieuw die Liefde weer ontvouwen.

Maar ach! ik zie, 't is al vergeefs, wat dat ik doe.
Ik werd van vraagen, gy van weigeren, noit moe.
Gy lachte, als gy my zaagt met traanen in myne oogen.

'k Prys uw' voorzigtigheid, myn' schoone vyandin!
Dat gy u nimmer dorft vertrouwen op myn' min:
Zy was bedrieglyk; want zy heeft my zelf bedroogen.

K U S J E.

VIII.

VErmaaklyk tydverdryf! Ô wellust noit volpreezen!
 Als ik, myn' tweede ziel! uw' lipjes met myn mond
 Mag drukken; als gy, met een lachje, myne wond
 En uitgestaane smart, verzoet en wilt geneezen!

Wanneer ik, in dien staat, myne armen zonder vreezen
 Mag slingren om uw hals; wanneer gy my vergont
 Gerust te doen, het geen ik beevende eerst bestond,
 En 'k myn' gelukstar zag zo hoog in top gereezen!

Vaar voort, myn lief! vaar voort, en stook dit vuur
 steeds aan!

't Zal zonder uwe vreugde en wellust niet vergaan.
 Helaas! ik voel een zuchtje uit mynen boezem glippen.

Verwondert ge u, dat ik, in dit vermaak, noch zucht?
 Lief! 't was myn' zieltje, dat zyn kerker mede ont-
 vlucht,
 Om met het uw' zich te vereenen op uw' lippen.

K U S J E.

IX.

NA zwaaren storm op storm te hebben uit gestaan,
Verheugt een zeeman zich op 't zien der Zonne stralen.
Een vruchtbaare oogst kan aan den landman ruim be-
taalen

Al't ongemak, dat hem de winter heeft gedaan.

Naveele, in 't sryden, aan zyn' zy te zien verflaan,
Is't aangenaam, met de overwinninge te praalen.
Wat kan 'er by een dronk, die niet gestoord wordt,
haalen,

Als 't hart, door bange dorst, op 't punt is van vergaan?

Mengt al dit zoet by een, en watge meer kunt denken,
O goôn! doch wilt het my, 't zou smaakloos zyn,
niet schenken.

De vreugd van myne ziel streeft al dees vreugd voorby.

Gevoel en kennis scheinne, in deeze vreugd, te ont-
glippen.

Is't wonder? Fillis drukte, aanminnig, lagchend, bly,
Met haar koraalen mond twee kusjes op myn' lippen.

GROOT

GROOT GEBREK.

X.

IEts is 'er, dat my steeds belet heeft te verwerven,
't Geen ik zo langen tyd bekommerd heb gezocht.

Liefs wederliefde wordt door Liefde alleen gekocht.

Ja: maar heur haat alleen doet ons 't genot niet derven.

*Zou 't gunst van vrienden zyn? Die schildren met veel
verven,*

En maaken dikwils zwart, dat wit is in den aard.

Een deugdzaam leeven maakt zich overal vermaard.

De Deugd ziet ook op aard haar' hoop wel eens verflerven.

Een voorspraak hadt u licht gestrekt tot vreugden nut.

Een voorspraak, ik beken 't, is geen geringe stut:

Maar goud, dat zuiver is, behoefde noit vergulden.

Wat deert u dan? wat is 't, dat uw genoegens stuit?

My deert, dat ik niet heb. *Ik bid, dat gy u nit.*

Eens uit de Lotery maar honderd duizend gulden.

BEDE AAN DE WESTEWINDJES.

XI.

O Westewindjes! die, met een verliefden mond,
De schoonste Nimfjes kust en streelt: want haar ver-
mogen,

Zo't waar is, houdt u zelfs zeer dikwils opgetoogen;
Doet, doet voor my iets, dat myn' hand noch noit
bestondt!

Ontdekt dien lieven hals, zo schoon, zo blank, zo
rond,

Dien lieven boezem, in het einde eens voor myne oogen,
Hebt dank: het nydig kleed wordt reeds, naar 'k zie,
bewoogen,

En geeft my in de ziel by de oude een' nieuwe wond.

Wat lieffelyk gezigt! goôn! wat bevalligheden!

O Westewindjes! vindtge in deeze koele leden
Slechts 't minste vonkje; blaast, ai blaast het verder aan!

Kan dus myn' Liefde haar, by uwe hulp, verwinnen;
Ik zal u toestaan, haar te kussen en te minnen:

Maar verder dan een kus moest uwe min niet gaan.

SCHILDERY VAN FILLIS.

XII.

GY, die dan eindelyk myn' Fillis schildten gaat,
 Verbeeld, als gy haar mond zult tekenen, twee randen
 Van leevendig koraal, waardoor 't ivoor der tanden
 Zich lagchend zien laat, in een netgeschikten staat.

Vertoon iets goddelyks in 't minnelyk gelaat;
 Maal in haar' handen 't schoon van Cytheréaas handen;
 Haar oog zy glinstrende, als de schoonste dageraad,
 En doe de harten van de aanschouwers zelfs ontbranden.

De roos en lelie voor haar' kaaken, geeft Natuur:
 Doch maal haar boezem niet, tenzyge sneeuw met
 vuur
 Kunt mengen. maar gewis zal hier uw' kunst bezwyken.

Zoge echter roem wacht van dees arbeid; maal ons dan
 Een beeld, daar Momus zelf niets in berispen kan.
 Al wat berisplyk is, kan Fillis niet gelyken.

BILLYKE VOORWAARDE.

XIII.

IK vond Clorinde, met Menalkas, opgetoogen
 In 't boschje, dat zo vaak iets minlyks is vertrouwd.
 Ik hoorde, door het groen, hun vlelend onderhoud,
 En zag een weerzyds vuur uitblinken uit hunne oogen.

 'k Vond Fillis kort daar na: haar, die het zoet vermogen
 Der Liefde is onbekend, als is zy oud noch koud.
 Ik zei haar, hoe 'k die twee geliefjes had aanschouwd,
 En zag, nieuwsgierigheid hadt haare ziel bewoogen.

 Wat zei hy? (vraagde zy) wat antwoord gafze hem?
 Spreek, zo gy waarelyk zo duidelyk hun stem
 Beluisterd, en den grond ontdekt hebt van hun zinnen.

 Wat vergtge, ô Fillis, my, die nimmer in dien staat
 Geweest ben? maar wilt gyme, als ik u doe, beminnen,
 Ik zal 't u leevendig vertoonen met de daad.

MISLUKT VOORNEEMEN.

XIV.

HOe nu? waant Fillis, dat men alles moet verdraagen?

My noit een gunstig woord te geeven? schicht op schicht

Van haat te schieten uit dat schoon, doch wreed, gezigt?
En noit te toonen, dat myn' vlyt haar kan behaagen?

Neen, Titir, neen: ik moetme in 't eind van haar be-
klaagen.

Een' min, zo zuiver als de myne; die niet zwicht

Voor tyd noch ongemak, dunkt my dat haar verpligt,

Een weinig meerder naar myn' vreugd of rouw te vraa-
gen.

't Verveeltme, zulk een' Liefde in myne borst te voen.

En heeft zy my niet, ik heb haar ook niet van doen.

³k Wil, van dit uur af aan, voor eeuwig haar vergeeten.

Zo sprak ik. Fillis kwam. Wat lieffelyk gelaat!

Wat minnelyk gezigt! goôn! laatze nimmer weeten,

Dat haar myn ongeduld dorst dreigen met myn haat!

VERLIEFDE WENSCH.

XV.

GAa, geurig Roosje, gaa, daar u de Liefde noopt.
 Bezoek myne Engelin. zy zal u vol verlangen
 (Ik ken haar heufchen aard) en vriendelyk ontvangen,
 En geeven u een' plaats, daar menig hart op hoopt.

Gy zyt by tyds geplukt, en van uw steel gefloopt.
 Leer Fillis ook, dat zy de roosjes van haar' wangen
 Laat plukken van een mond die haar niet hard zal pran-
 gen,
 In't schoonste van hun bloei. en eer de tyd verloopt.

Maar weet, haar' schoonheid zal uw' schoonheid doen
 verdwynen.
 Die blos, die frisheid van uw blad, zal ras verdwynen,
 Alsze u zal plaatsfen op haar boezem, tot sieraad.

Zou u de vrees des doods daarvan wel wederhouwen?
 Te sterven op de borst van een' der schoonste vrouwen!
 Hoe menig minnaar wenscht te sterven in dien staat!

KUSJE.

K U S J E.

XVI.

'k **E**lſchte u zes kusjes af: gy hebze my gegeeven.
 Noch zes; gy gaaftze my. toen vraagde ik 'er om tien;
 Gy lachte eens, lieve maagd; en deedt my lagchend
 zien
 Dat gy niet magtig waart myn' wenschen te weer-
 ſtreeven.

Maar myn begeeren is noch daarby niet gebleeven.
 Hoe meer vermaak en vreugd ik van uw' gunſt genoot,
 Hoe myn' begeerte meer ontvonkt wierdt en vergroot.
 Nu wensch ik zonder einde aan uwen hals te kleeven.

Wy kuffen mond aan mond; wy leggen hart by hart.
 Ik deel in uwe vreugde; ik deel in uwe ſmert.
 Wy zyn den ganſchen dag vereenigd met elkandren.

Myn zieltje mengt zich met het uwe, in dit gewoel.
 Maar zag ik 't uwe en 't myne in ééne ziel verandren;
 Zo vreesde ik voor geen pyn, die 'k ſcheidend nu ge-
 voel.

BIONS LYKZANGH

O P A D O N I S.

'k **B**Efchrei Adoon. Adoon is dood, de fchoone
Adoon.

Met my befchreyen hem de kleine minnegoon.

't En luft u, Venus, niet op purper' bed te pronken;

In treurgewaed uw luft en jeughe zy verzonken:

Krabt vry uw tedre borft in rou zoo raeu, zoo groot,

En klaeght aen ieder een, De fchoone Adoon is dood.

'k Beklaegh Adoon, en hoor de minnegoodjes klae-
gen.

Ach, ach Adoon, gy leght in 't woefte woud ver-
flaegen,

Verbeeten 't witte vel van witte Swynetand,

En Venus voeld uw pyn in hart en ingewand.

Het zwarte bloed beklad zyn hagelblauke leden;

De ftervende oogen, van een lange nacht beftreedten,

Befwyken; 't roosje van zyn lippen heeft gedaen,

En neemt de kusjes meê die daer geworteld ftaen

Ach koude kusjes, doch die Venus niet zou miffen

Om 't alleruiterfte van haer geheimeniffen.

Te lighten luft haer 't onverzettelyk verdriet

Met zoete zoentjes: maer Adoon en voelt ze niet.

'k Be-

MENGELDICHTEN. 189

'k Beschrei Adoon, en zal al 't bos tot schreyen
nooden.

Adoon beschreyen ook de kleine Minnegoden.

Een diepe een diepe wond zyn zaghte dyen smart:

Maer noch veel dieper wond voed Venus in haer hart.

By 't bleeke lighaem treurt de jaght der trouwe hon-
den,

En Berghgodinnen met de vleghten losgebonden.

Dione barvoets, betraend, ontdaen, onthuld,

Met rou de velden en met rou de bossen vuld.

Haer heiligh bloed besprenght de braem en bitse doo-
ren.

De bruine schaduw en de duistere dalen hooren

Met welk een ongeduld zy zoekt haer lieve Adoon.

Maer ach het knaepelyn, het knaepelyn, zoo schoon,

Zoo minlyk, dat in lust en vreughde plaght te swem-
men,

Swemt in zyn bloed; dat vast op buik en borst gaet
stremmen,

En 't blanke vel met roeft van etterkorst bekleed.

Schreit, Minnewighjes, schreit; klaegh, Venus, klaegh
uw leed.

Haer man heeft Venus en haer schoonheid t'saem ver-
looren.

Schoon was ze boven maet, zoo langh haar uitver-
kooren

Zoo langh haer schat noch leefde: als hy zyn oogen sloot
Was haer bekoorlykheid en al haer schoonte dood.

Ach, ach Adoon. om u beweeght het woud zyn lippen:

Ach, roept het steil geberght: ach, ach Adoon, de
klippen.

De bronnen swellen van hun traenen op die toon:

In onmaght leght de stroom; en hikt, ach, ach Adoon.

Hun wit verliezen, daer zy plaghten op te roemen,

En stikken in hun rou de roodbekreete bloemen:

Wyl

190 N E D E R D U I T S C H E

Wyl Venus troosteloos, met jammerlyk gehuil,
De steden galmen doed, en bergh, en bos, en kuil.

Wien moelt van traenen 't oogh, van rou het hart niet
scheuren?

Wie moelt niet Venus min en wreede wond betreuren?

Ach Venus, ach, Adoon leght dood voor uwe schoot,

En Echo kryt u nae, De schoone Adoon leght dood.

Als de Godinne zagh het woeden ongenadigh

Der felle tanden, en het laeuwe bloed moordaedigh

Geplenght, daer haere min van leven lach berooid;

Aen 't handen wringen doe, aen 't plondren van haer
hoofd.

Ach, zeyde, wagt, Adoon, dat ik my gae verpynen
Te lymen voor het laetst uw lipjes aen de mynen.

Wagt, allerzoetste Adoon: en, is 't noch in uw
maght,

Omhels my, kus my doch: wagt, allerzoetste, wagt.

Ontwaek een weinig, myn verlangen, en doed open

Uw ooghjes, van een nacht, een yzre nacht, be-
kroopen;

Zoo langh ten minsten als 't uw mondje niet verveeld.

Uw laetste kusje, en ziel, die in dat kusje speeld,

Zal 't flaeuwe leven in myn tedre borst doen zinken:

U zal ik en uw min met groote teugen drinken;

En in 't verlaeten hart, dat dierbaere gewelf,

Uw kusjes, o myn schat, bewaeren als u zelf.

Wat vlucht gy van me, en gaet in onbescheene dalen,

In dalen yffelyk, by bleeke schimmen dwaelen?

Elendige ik, die hier in overschot van tyd

(Dank heb onsterfelykheid) myn leed en leven slyt!

Maer gy, o Proserpyn, ofelste der Godinnen,
Vermaek u met den roof van myn rampzaligh min-
nen.

Veel swakker is myn vlam dan uw gehaete roe.

Wat schoon, wat lieflyk is, het komt u alles toe.

Myn

MENGELEDICHTEN. 191

Myn hartzeer, myn Adoon geeft stof tot eeuwig weenen.

Is dan met u myn min gelyk een droom verdweenen,

Myn zoonen kraghteloos gedompeld in hun rou,

Myn riem verlooren, en Dione weduw-vrou?

Wat luste u, schoone knaep, op spoorelooze bergen

Dat borstelige Swyn, dat gruwlyk Swyn te tergen.

Zoo klaeghd de moeder, zoo haer zoontje hunne nood.

Ach Venus, Venus ach, de schoone Adoon is dood.

't Meewaerige oogelyn betaeld uit open' kraenen

Den stroom van 't wellend bloed met even zoo veel traenen.

De Bloemgodin herschept die kostelykè vloed

In mankop, en in roos, haer traenen, en zyn bloed.

Wy treuren om Adoon. Adoon is, laes, verscheyen.

Laet af in 't woeste woud uw wellust te beschreyen,

O droeve Moeder van de droeve Minnegoôn:

Hy rust, uw lieve man, hy rust op uwe troon,

Op 't zaghte ledekant, met d'oogen toegeloken,

Als of een zaghter slaep zyn matte leên quam strooken.

De Dood en deeld niet diep in zyne schoonheids eer.

Gaet vlyd u by hem neêr, Dione: vlyd u neêr,

In reik van goude draên, dat duble vreughd zagh raepen,

Zoo vaek het zagh Adoon in uwe boutjes slaepen.

Bestrooy de kamer met het prillt van Floræes roem.

Met hem bleef Flora dood: hy was der bloemen bloem.

Voor balssem dienen hem zyns moeders droeve droppen:

Veel eelder was zyn geur dan alle balssem koppen.

Wegh bloemen, balssem wegh: uw luister is vergaen.

Ik zie om 't purper bed een drangh van Goodjes staen,

Van Minne goodjes, die hun blonde lokjes plukken,

En wraeken 't kruifde goud. Dees breekt zyn boogh aen

stukken,

Die sleept zyn pylen en zyn koker door het zand;

Die maekt de broosjes los; een ander stookt de brand,

(Om

(Om 't bloed te zuiveren) en doet het water inerken;
Een lugtig windeke maekt deze met zyn vlerken.

Om hunne moeder is begaen de kleine drom:
Roodooghde rouwe maekt de lieve wighjes stom.

Men zinght geen Hymen meer. zyn toortfen voor de
tempel

Doofd Hymen, en vertrap zyn kranfen op de drempel.

Wee huppelde op hun tongh, en anders niet als wee:
Wee om Adoon, en wee om u, o Himence.

Bevallikheên hun moed tot bitter treuren vlyen,

En ſchreyen beurt om beurt, Adoon is, laes, verſcheyen.

Het deerd der ſchikgodes, zy pooght met kragtigh lied
Hem weêr te haelen; maer Adoon en hoort haer niet.

De negenduble poel verbied hem 't wederkeeren,
En ſtreng Brimo wil haer lietde niet ontbeeren.

Maer gy, o Venus, toom uw volle krop, en ſpaer
Detraenen; deeze rou verwaght u jaer op jaer.

J. V. BROEKHUIZEN.

I. BRIEF van het I. BOEK

V A N

H O R A T I U S.

Aan M E C E N A S.

MEcenas, in wiens lof myn' zangnimf eerst ging
weiden,

Wiens lof zy melden zal, als zy 'er uit zal scheiden!

Wat roept gy my, in wien de zoete hoop van rust,

Die gy my zelve gaaft, het vuur reeds heeft geblufcht,

Weer in het ftrydperk, na 't vermindren myner
krachten?

Myn' jeugd verkeerde; en met myn' jeugd, ook myn'
gedachten.

Vejaan, die nu den muur, aan Herkules gewyd,

Met zyne wapenen verfierde, rust, en flyt

Zyn dagen ftill op't land, om 't volk niet meer, in 't
midden

Van duizend kykeren, om oorelofte bidden.

Dat zelfde staat ook my te doen, die daaglyks hoor

Een' ftem, die reis op reis my fluijftert in het oor;

Ontflaabytyds het paard, dat oud wordt; eer het moede,

En ftijf, en ademloos, 's volks spot en fchimpluft voede.

Ik neem myn afcheid dan van dichten en van ſpel;
En vraag, wat billijk is, wat voegelyk en wel.

Dit's nu myn tydverdryf: dit kan me alleen vermaaken.

Ik weeg, en overweeg; en gader dus veel zaaken
Van onwaardeerbren prys, waaruit ik, nu of dan,
Of deeze of geene, tot verkwikking, neemen kan.

Maar vraagt gy, onder wat gezindheid ik mag hooren?

Zo weet, dat ik myn' trouw aan niemand heb ge-
zwooren:

Dat ik, naardat de wind my zachtkens leide, of jaag',
My overal, gelyk een keurig galf, gedraag.

Nu, als een ſtreng trauwant van zeden, deugd en
pligten,

Maak ik myn werk, van elk in 't zyne te onderrichten,
Beſtraffende alles, wat niet nut is voor 't gemeen.

Somtyds, zelfs eer ik 't weet, dryf ik weer elders
heen,

Daar Ariſtippus my vermaant, deeze aardſche dingen
Naar my, niet my naar hen te ſchikken en te wringen.

De dag verveelt den geen, die werken moet: de nacht
Den geenen, die vergeefs naar zyne vryſter wacht:

De jaaren rollen traag in 's jongelingen oogen,

Die 't moederlyk gezag, ſchoon hard, noch moet ge-
doogen:

Noch traager rolt de tyd, noch meer verveelt hy my,
Als ik myn' hoop, en goed voorneemen, van ter zy

Gedwardsboomd zie, en my in dat te doen verhinderd,
Het geen der grooten en der kleinen zorg vermindert,

Indien 't gedaan wordt; maar, geſlagen in den wind,
Gedyt tot onheil, en van vader, en van kind.

Nu reſt'er, dat ik my, naar deeze gronden, tevens

En ſtiere, en trooſte, in al 't weervaaren deezes leevens.
Schoon niet uw oog zo ſcherp, als dat van Lynceus,

ziet,

Daarom ontzegt gy het uw' hulp en byſtand niet

Als

MENGELDICHTEN. 195

Als 't bytand noodig heeft: al kunt gy noit in krachten
 Zo sterk als Glykon zyn, gy zult daarom niet wachten
 Uw' leên te koelstren, als zy krimpen van de jicht.
 Gy kunt wel vordren, schoon gy 't eind met uw gezigt
 Noch niet bereiken kunt. Voelt gy uwe ingewanden
 Van eene elendige begeerte en geldzucht branden?
 Weet, dat een ernstig woord, uit eenen wyzen mond;
 Die kwaal verdryven kan, en maaken u gezond.
 Is 't eerzucht, die u kwelt? gaa, zet u om te leezen
 In eenig leerzaam boek: dat kan die drift geneezen.
 Geen mensch, hoe onbeschaafd, hoe woest hy zy van
 aard,
 't Zy luiheid, nyd, of wraak; 't zy wyn, of wellust;
 waard
 Te doemen, hem beheersch; die, zo hy slechts zyne
 ooren
 Voor ongeveinsden raad ontsluiten wil, en hooren,
 Gansch onbek waam zou zyn tot deugd of beterschap.
 Deugd is, geene ondeugd doen: en de allerhoogste trap
 Van wysheid, dat men zich van zotheid weet te wacht-
 ten.
 Ziet gy niet zelf, met wat inspanninge van krachten
 Gy dees twee zaken zoekt te myden; Weinig goed,
 En, 't Weigren van een ampt? alsof uw bang gemoed
 Geen grooter rampen hadt te vreezen in dit leeven.
 Gy Koopman, durft u op de woeste zee begeeven,
 En ziet noch scherpe klip noch vuur noch water aan,
 Alleen om de armoe, daar uw' ziel voor vrees, te
 ontgaan:
 Maar, als een wyzer u zoekt uit het hoofd te praaten
 Die dingen, die u niet of weinig kunnen baaten,
 En die u evenwel verblinden door den schyn,
 Dan dunkt u 't luistren slechts ondraagelyk te zyn.
 Wat dorpkomediant, gewoon den plompen boeren
 Door zyn opsnijden en gezwets het hart te roeren,

Zal weigren in de stad het juichend handgeklap
 Van beter kennen te erlangen; als de trap,
 Waarlangs hy tot dien top van glorie op kan flygen,
 Hem aangewezen wordt, en hy dien kan verkrygen?
 Het, zilver is min waard, dan 't goud? 't goud, min dan
 deugd.

*O Burgers, burgers! zoekt vooreerst naar geld! gy meugt
 Daarna, hebt gy den lust om eens aan haar te denken,
 Een nurtje daags aan deugd, en haar' gedachtenis, schenken.*
 Zo luidt de zedeles, die Janus door de stad
 Aan oude en jonge leert, die ieder vroeg bevat;
 En die de koopliën, tuk op winst, zo graag ontvangen,
 Dat dagelyks de Beurs weergalmt van zulke zangen.
 Wees dapper, zoet ter taal, wellevend, trouw: 'tis
 goed.

Men pryft zulks. maar zytge arm? vaarwel dan. want
 wat doet

De Deugd toch voordeels, zo de flikkerende schyven
 Haar, machtloos uit zich zelf, niet sluiten nochte
 styven?

Doch anders leeren ons de kinders op de straat.

Die 't best doet, zeggen zy, zal Koning weezen Laat,
 Laat dit uw borstweer zyn, daar 't al op sluit; Een'
 kennis

Van'eige deugd, en geen' bewustheid eenger schennis.

Ik bid u, zeg my eens, wat beter is; de wet

Van Roscius, die elk naar 't geld op waarde zet,

Of 't simpel deuntje van de kindren, tot belooning
 Hem, die wel doet, den naam vereerende van Koning?

Da' simpel deuntje, dat voorheen in volle kracht
 Van Kurien en van Kamillen is betracht?

Hy, die u leert, om zo veel gelds byeen te haalen
 (Geld, zeg ik; eerelyk, zo 't eerlyk niet kan faalen;

Doch anders, zo gy best zult kunnen; 't zy slechts geld)

Datge in den Schouwburg, by de Ridderen geteld, Het

MENGEKDICHTEN. 197

Het werk van Pupius, wiens treurtoon alle vrouwen
 En kinders schreien doet, moogt van naby beschouwen:
 Leert, vraag ik, zulk een man u beter, dan de geen
 Die u den weg toont, en, door drang van goede reën,
 Bekwaam maakt, om 't geval, wat u ook moog ge-
 schieden,

Te treden op den nek, en stout het hoofd te bieden?
 Indien my 't Roomfche volk vraagt, waarom ik niet
 meé,

Die dagelyks met hun een' zelfde straat betreë,
 Een zelfde vonnis vel met hun van alle zaaken?
 Waarom ik vliede dat, het geen hun kan vermaaken,
 En doe, 't geen hun mishagt? zo antwoord ik hun
 weer,

Gelyk de fchrandre Vos den zieken Leeuw weleer:

*Omdat de voeten, in het zand gedrukt, my leeren,
 Dat veelen naar u gaan, geen van u weder keeren.*

't Is een vervaarlyk beest, met hoofden zonder tal;

En 'k weet niet, waar ik 't eerst aantasten moet of zal.

Dees knevelt d'armen man met pachten en met tollèn.

Die zoekt door giften, of vertellingjes van grollen,

Gefmeek, gevlei, gezucht, en kunstjes zonder end

Zyn naam te prenten in 't gedwongen testament

Van kinderlooze weeuw, of gryfaard, nu elendig.

Dees woekert zonder fchaamt, doch doet het zeer be-

hendig.

Maar neem, als 't is, dat elk byzonder menfche wordt

Door een' byzondre drift en neiging aangepord;

Zulks is natuurelyk: maar, blyven zelfde menfchen

Wel éénen dag, één uur, by hunne zelfde wenfchen?

Een ryk man krygt in 't hoofd, dat hy in 't gansch heelal

Geene aangenaamer plaats, dan Baje, vinden zal.

Terftond naar Baje toe; en daar van alle kanten

Het werkvolk t'faamgehaald, -aan 't spitten, graaven,

planten,

Aan 't bouwen van een huis, aan 't delven van een' gracht :
 Maar naauw is alles tot dat werk by een gebragt
 Op 't allerspoedigste door onvermoeide knaapen,
 Of 't heerschap krygt des nachts, terwyl hy niet kan
 slaapen,

Eene andre drift in 't hoofd, of droomt (de goede man !)
 Dat Bajé in lang niet by Teanum haalen kan.

Vaarwel dan Bajé! en gy, ô knaapen! fluks aan 't pak-
 ken,

Om met den dag voort naar Teanum af te zakken.

Die ongetrouwd is, noem het huwlyk eenen hof
 Van roozen, daar 't vermaak steeds vindt een' nieuwe
 stof:

Terwyl weer andren aan dat huwlyk, daarze in leeven,
 Den naam van distelhof, of wel van pynbank, geeven.
 Zo pryftmen, watmen derft; zo laaktmen, watmen
 heeft;

Daar ondertuffchen elk in zyne zorgen leeft.

Waar zalmen touwsgenoeg, waar eene keten vinden,

Om deezen Proteus, zo veranderlyk, te binden?

Doch 't schynt vergeeffelyk in eenen ryken man,

Die gelds genoeg bezit, en steeds veranderen kan:

Maar wat doet de arme toch, die om den kost moest
 werken?

Ik Denk, dat gy lagchen zult, als gy 't te deeg zult mer-
 ken.

Dan is zyn' woonplaats hem te groot, dan weer te klein:

Dan is zyn bed te hard; dan zyn barbier te onrein;

Dan is hem 't bad te koud; en honderd zulke kuuren.

Hy zal, als 't feestdag is, eene oude schuit gaan huuren,

Waarin hy zittende misschien de helst beslaat,

En waarmee hy zich roeit, of mooglyk roeijen laat,

Terwyl hy, als een heer van aanzien en vermogen,

Zyne orders geeft, en schikt, naar 't goeddunkt in zy-
 ne oogen,

Van touwerk, riem en haak, en watmen verder vindt
Op schuiten, die de hand kan sturen van een kind.

Wanneer gy my aanschouwt, het hair niet wel gesneeden;

Of als ik my uit haast niet net genoeg kon kleeden;

Of als myn lywaad niet zo nieuw is als myn rok:

Dan strek ik u, Meceen, een' stof van spot en jok;

Dan lacht gy met uw vriend. Maar, als ik heden laake

Het geen ik gisteren prees; als ik my nu vermaake

Met 't geen ik flus verachtte; als ik my duizendmaal

Des daags weerspreke, en steeds verandere van taal;

En zwoege, en arbeide; en beloove, doch niets houwe;

't Gemaakte nederwerp', 't gebroken weder bouwe;

't Vierkant verkeere in rond, en 't rond weer in vierkant:

Dan lacht gy niet met my, maar denkt dat myn verstand,

Of liever onverstand, de fleur volgt en de mode:

Dan denkt gy niet, dat ik een dokter heb van noode,

Noch dat de schout my hoeft te stellen in de magt

Van eenen wyzer voorgd, en bet dan ik bedacht:

Gy, ô Mecenaz, die u kwaad toont, en te onvreden,

Als ik niet tydsgenoeg myn' nagels heb gesneeden,

Dien gy verwaardigd hebt met uwe vriendschap; die

Afhange alleen van u, en u naar de oogen zie.

In 't kort, Jupyn alleen is meerder dan een Wyzen:

Een Wys man is een Vorst, dien Vorsten eer bewyzen,

Ryk, vry, geëerd en schoon, meer dan de schoonite

vrouw:

Voor al gezond, druipt slechts zyn neus niet van de kou.

B. HUYDECOPER.

200 N E D E R D U I T S C H E
L I N D E N H O R S T in den R O U,
Over de doot
Van de welgebore Godtvruchtige Vrou,
M E V R O U
J U D I T H v a n I S S E L M U D E N,
Dochter van de Rollekate,
Douariere wylen den welgeboren gestrengen
H E E R E
K O E N R A E T W I L L E M S L O O T,
H E E R E te Slotenhagen en Lindenhorst,
In zyn leven

Lantrentm^r. des Droftampts Vollenhoender
Heerlykheit Kuinre, &c.

*Overleden binnen Vollenho den 11 en met de laefte
lykplicht gecert den 19 van Zomermaent 1684.*

O Lindenhorst, hoe wortge in droefheit overrompelt,
Door 't missen van heer S L O O T S roemwaerde
Weduvrou?
Heer S L O O T, haest zeven jaer geleên, in 't graf ge-
dompelt,
Terwyl de Faem trompet 's mans staetkunde eer en
Most

MENGELEDICHTEN. 201

Moft dan de woënde doot zo vroeg dien luitler doven,
 Van JUDITHS eedle deugt, vernuft en wys beleid,
 En 't Vollenhofche lant die zomerson beroven;
 Van ons Arcadie beklaegt en bang beschreit.

De Rollekate treurt en ftam van ISSELMUDEN,
 Die eer zo zegenryk vol brave telgen ftont,
 Wanneer de Drossaert hier regeerde lant en luiden,
 Toen hem de lantzaet zag naer d'oogen en den mont.

Ofhoelp veel jaren, trou aen 't roer van 't lant gezeten,
 Met wysheit raet en daet, in Hollants Gravenhof,
 Het Zee- en Lantgedrocht vast boejen aen een keten,
 Tot onverwelkbare eer en noit volprezen lof.

De SLOOTEN treft dien rou, en drogen uit van
 tranen,

En wie dit lyk in bloet bestaen, of niet bestaen.

De linde, hage en eik, van Slotenhagens lanchen,

Met al het gras en graen verdorren en vergaen.

Maer ISSELMUDENS ziel zo gloriryk geklommen,
 (Al valt het dierbaer krooft haer afscheit bang en
 wreet)

Door alle Hemelen in 's Hoogften heiligdommen,

De vrugt van 't Paradys in 't hof van Sion eet.

Is Holofernes eer door dapperheit verwonnen

Van eene krygsheldin, haer brave naemgenoot;

Zy trouft het Nachtgewelt, haer fel op 't lyf geschonnen,

De Helvorft mer zyn rot, en 't woën der bittre doot,

Om Jesus doot en kruis, door Joën aen 't hout ge-
 klouken,

Die door zyn zielepyn en bang en bloedig zweet,

Haer deeze hemelvreugt verworf en heeft geschonken,

Gezuivert van de smet en Evaes appelbeet.

Zy ziet haer gade nu, haer welluft eer op aerde,

In 't nieu Jerusaleem, daer elk de Godtheit kent,

Wiens naem en weldoen hier by vromen blyft in
 waerde,

Zo lang de zonnekoets rontom den aertboôm rent.

Zo wort de vrome dan voor 't quaet eerst weg genomen,
 Terwyl het Fransch gewelt 't benaeut Euroop beroert,
 En leert in zyne roe Godts strenge vierschaer schromen,
 Van staet- en glori-zucht verwonnen en vervoert.
 Al volgt 's Lants adel nu, zo diep gekleet in rouwe,
 Met kerk en kerkenraet en droeve burgery,
 Het lyk na 't hoge koor, der brave Weduvrouwe
 Van KOENRAET WILLEM SLOOT, in tra-
 nen, zy aen zy,
 't Is al te slechten dienst tot haer gedachtenisse.
 Maer wilt ge ô burgery haer eeren nae haer doot?
 Begraef haer in uw hart; geen tyt haer deugt uitwisse;
 En volg de heirbaen op, van 't aedlyk huis van SLOOT.

G R A F S C H R I F T.

VRou JUDITH, eenetelg zo zegenryk gesproten
 Uit ISSELMUDEN, en gehuwt aan d'eedle SLOO-
 TEN,
 Die door haer deugt en dienst, huiskunde en wys beleid,
 Verdiende een ieders gunst, van weêu en wees beschreit;
 Slaept hier met haer gemael; tot Jesus haer zal wekken,
 En 't lichaam met de ziel vereent naer boven trekken,

B. VOLLENHOVE.

BRUILOFTSLIET

Voor den H E R E Bruidegom

LUBBERTUS WATERHAM,

Der Rechten Dokter en Advokaet,

En de E. J O F F R O U Bruid

GEERTRUIT VOLLENHOVE,

*Vereenigt in den Echtenstaet in Mastebroek
den 30sten van Herfstmaent, 1688.*

Op de wyze van: 't Huwlyk is een goede zaak.

OP myn zanglust, nu dees twe,
Heil en vrè
Toegewenscht op haer vergaren,
Die voorheen zo menigmael,
Bruilofftael
Zongt voor vreemden, by hun paren.

Broeders, zusters, bly van geeft,
 Op dit feest,
 Ooms en moejen mé verfchenen,
 En genodigt, wenscht geluk,
 Zonder druk,
 Hun die hier in d'echt vereenen.

Hoe gelukkig is de menfch,
 Die na wensch
 Heeft een echte ga verkregen!
 Zulk een heillot rolt alleen
 Na beneen,
 Van den hemel, ryk van zegen.

Wat 's een kloeke huisvrouw waart,
 Vroom van aert!
 Wat verdient ze niet al ere!
 Salomon fchat haer een kroon,
 Overschoon,
 Op het hooft van haren here.

Zulk een huisvrouw bout haer huis,
 Wys en kuifch,
 Is gezegent in haer loten,
 Die als ene tafelkroon,
 Fris en fchoon,
 Staen rontom den dis gefloten,

MENGE DICHTE N. 205

Wat al heil, Wat zielgeneugt!

Wat al vreugt

Schynt dit paer niet al beschooren!

Nu tot wasdom van zyn stam,

WATERHAM,

Heeft een VOLLENHOF verkoren.

GEERTRUIT koos hy tot zyn Bruit,

Voor hem uit,

Zy kon best zyn smert verzachten,

Die hy van de Min bestreên,

Heeft geleên,

Zomerdagen door en nachten.

WATERHAM, nu eens geruft,

Met meer lust,

Themis vierschaer en de rechten

Braef gehanthaeft, en elx zaek,

Met vermaek

Trou verdadigt voor 't beslechten.

Dat Godt zelf, die d'echte knoop,

's Werelts hoop,

Bout in Eden, u weldadig

Zegne en krone uw kuifche min,

Eens van zin,

En met eeuwig heil verzadig.

Minzaam paer, wafst aen, vermeert,
Lang geéert,
Leeft oneindig in uw loten,
Die tot vreugt van WATERHAM,
En elx stam,
Tonen waer ze uit zyn gesproten.

Offert Godt, het hoogste goet,
Uw gemoet:
Tracht naer 't eeuwigdurent leven,
Dat van ramp en storm bevryt,
Zonder ftryt,
Nimmermeer u zal begeven.

B. VOLLENHOVE.

GRAFSCRIFT

Van den H E R E

WYER BEELTSNYDER,

*Overleden binnen Kampen den 29. van Lou-
maent, en aldaer ter rustplaets opgedragen
den 4. van Sprokkelmaent 1693.*

BEELTSNYDER, die den tyt van eenentagtig jaren
De werelt zag, is heen, verwelkt als winterblaren.

Die jaren achter een in d'Amsterdamse kerk

Uitmunte als ouderling, rust onder deze zerk.

Wie melt 's mans yver, trou en dienst, voor heen ge-
bleken

Aen velen, van zyn raet en noothulp noit versteken?

Gelieft, gezien, bemint, om zyn beleefde zeën,

En vriendelyk onthael, geacht by groot en klein:

Der armen toevlucht, hulp en stut en troost der wezen,

En weduwen, vol druks; milddadig, noit volprezen.

Een

Een recht navolger van zyn broeder, Godts gezant
 Voorheen te Beilen, die de kerk heeft voort geplant,
 En door zyn tong en pen, geleerde en zuivre fchriften,
 Het koren van het kaf kon reinigen en fchiften.

Nu leeft hy, van de zorg der werelt afgemat,
 In 't nieu Jeruzalem, hier boven, in Godts Stadt.

Wat graffchrift zal me in 't kort nu op dit graf uit-
 houwen?

Men fchryf: **BEELTSNYDER**, *die Godts kerk om laeg
 help bouwen,*

*Leit hier in d'aerde, maer ontving de rykfte kroon,
 Van Godt, zyn lot, zyn lust, en fchilt en groten loon.*

A N D E R S.

BEELTSNYDER afgeleeft, en moede, na lang
 flaven,

Een pyler van Godts huis, leit in dit graf begraven.

B. VOLLENHOVE.

OP D'OORSPRONK EN OORZAAK

Van Gelderlands groote Waters-nood

Door den Hooggeleerden H E E R

M I C H A E L S P R A N G E R.

Hier springt uit SPRANGERS geest, eén bron
Veel zoeter, als op Helikon,
Nu hy op Gorkoms waterwellen
Zyn droeve Cyter-snaar gaat stellen.
't Is water, dat zyn geest ontsteekt,
't Is vyer, waar door zyn water spreekt;
Maar hoe! mag dit natuur ook lyden
Dat vyer en water hier niet stryden?
Het water, dat zyn vyer niet koelt,
Het vyer, waar door zyn water spoelt,
Is van den hemel komen stryken,
Wat wonder, dat natuur moet wyken?

H. DULLAART.

Aen d'E: J O F F E R S,

M. E J O F F E R S

ALIDA, en GEERTRUIDA BOLLEN.

Unanimes.

Joffers zedig opgebracht,
 Hoog geviert by braeve Heeren,
 Om borduuren, eel bootseeren,
 En uw Grootvaers out geslacht:
 Die, als Voorspraek eer der Stacten
 Vrydom schonk zyn Borgery,
 Moedig op de Damiaeten,
 Vry van Spaensche dwinglandy.
 Uw Heer Vader, stedevoogt,
 Rynlants Heimraet, groot van oordeel,
 Gaf de Koop en Lantman voordeel,
 Daervan Haerlem eeuwig boogt.
 Telgen schoon van stant en leven,
 Bloeit tot Weeu en Wezen vreugt,
 Om Godzaeligheit verheven,
 Huisbestier, vernuft, en deugt.

Lente.

MENGELEDICHTEN. 211

Lentebloemen volgt uw aert,
En wint Bollen, die voor 't spaeren
Daeglyks dau en geur vergaeren,
Hoof en stedelingen waert.
Stort vol vier den Zielbehoeder,
Harpgezangen, en Gebeên,
Dat hy spaer uw wyze Moeder,
De godvruchte *Magdaleen*,
Met het huis van Ruil en Brant,
Gaedeloos in alle deelen,
Uit wier zaet de tyt zal teelen
Heilpilooten voor het Lant.
Mint de vree, schuwt haet en toren,
Hovaerdy, en eigenbaet,
Sluit voor vleyers oog en ooren:
Stelt Godt tot uw toeverlaet.

BARTHOLOMEUS ABBA,

Rechtsgeleerde.

Aen d'E: J O F F E R,

M E J O F F E R

ANNA MARIA COLTERMAN.

Micat.

BLoezemryke Lentemaegt,
 Hoflyk opgequeekt aen 't Spaeren,
 Doorgeleert in zang en snaren,
 Daer uw ftamboom roem op draegt.
 ANNA braef van geest en leden,
 Voorhoofd, boezem en gelaet,
 Pronk op uw aenvalligheden,
 Schoonder dan de dageraet.
 Volg Heer Vader, die 's Lantsvloot,
 Zee, en Staetenhof zes jaeren
 Hoede voor orkaensgevaeren
 Op den oever van de doot:
 Schenk ons staepels tekenprenten,
 Meesterftukken van uw hant
 Op zatyn en parkementen:
 Groei in yver en verftant,

Joffer,

MENGELDICHTEN. 213

Joffer, tart natuur en verf
Met uw kostlyk naeltborduur
In de bezige avontsuuren,
Schoolgelegen by Minerf.
Scheep vermaeck in werreltboeken,
Als gy, graegh na Poëzy,
Vint een spreukenschat door 't zoeken,
Vol van hemellekkery.
Bid en waek, fla ga den tyt,
Stel uw ziel tot hooger dingen
Op Godts heilbespiegelingen,
En baer Helden, die met vlyt
Zevenlanden zullen schraegen,
Als gy treet in echtgespan
Met de bloem van 's Graevenhaegen,
Nut voor *Diks* en *Colterman*.

BARTHOLOMEUS ABBA,

Rechtsgeleerde.

214 NEDERDUITSCH E

G R A F S C H R I F T

Voor de edele Grootachtbaare H E E R E

GILLIS VALKENIER

BURGERMEESTER, RAAD, EN BEWINT-
HEBBER DER OOSTINDISCHE MAAT-
SCHAPPYE TE AMSTERDAM.

Overleden den 5^{den} dag van Slagimaand 1680.

Dit graf dekt VALKENIER, niet zyn grootacht-
baarheit,

Die by de Staat en Stad blonk vol van Majesteit.

Op 's Mans beproefde zorg mogt Holland veilig slaapen:
Zyn raad en daad was lang de kroon van Amstels wa-
pen:

Zyn deugd stak uit gelyk een diamant in gout.

't Bestier van 's Prinzen Jeugd was zyn er zorg betrouwt.

Hy was uw redder, o bouvallige Gemeente!
Besproey tot dankbaerheit met traanen zyn gebeente.

J. MATHAM.
DAF.

D A F N I S

HERDERSZANG.

Omnia vincit amor, & nos cedamus amori.

I N H O U D.

*De herder Dafnis klaagt om Fillis zyn vriendin,
Wiens schoonheid hy bemint, en wenscht voor haar te
sterven;**Dog al vergeefs: daar steekt wat bitteris in de min,
Dies vreeft hy dat hy nog zyn troost zal moeten derven.*

Nog nauwelyks verdween de schaduwe aan de lugt,
 Wanneer de daauw op't veld verquikte vé en vrugt,
 Terwyl by't bevend loof de beek langs d'oever speelde,
 En't westewindeken den schoot des aardryks streelde;
 Of Dafnis, klagende van liefde, daar hy zat
 Zo bleek gedoodverft als een beukbomeblad,
 Dêe bosschen galmen op de klanken van zyn karmen,
 Dat zelf een stenenhart zig zyn'er zoude erbarmen.
 Ô Fillis! (sprak hy) die myn innig harteleet
 Zo wel als uwe deugd, en eige schoonheid weet!

216 N E D E R D U I T S C H E

Als ofz'hem hoorde en zag. ai! leenme tog uwe óren,
 't Verdriete u niet myn liefde en klagten aan te horen.
 Gy zyt my liever dan het schynfel van de maan,
 Of Siciljaansche tym, veel blanker dan een zwaan,
 En schooner dan wit veil, tot kranfen uitgekoren.
 Myn liefste! och! sta. och! quetst uw' voetjes niet aan
 doren.

Gy loopt zo eenzaam door de nare wouden heen:
 Och! mogt ik volgen, en nasporen uwe schreên!
 Maar d'argunst duld het niet. en komt me zulx ver-
 bieden,

Dies moet ik vol van druk. van u, myn leidstar vlieden,
 Ik schyn haer bitterder als het Sardinisch kruid,
 En ongeägter dan het wier, aan strand gestuit,
 Van vader Oceaen verbolgen weggesmeten.
 Hier zit ik, klagende, als een krekkel in de reten.
 Van zyne woning, die de zomerdaauw ontbreekt.
 Terwyl de min myn hart met duizend wonden steekt.
 Och! vlugt niet lief! ik zie de geile Saters lopen,
 Die op de schoonheid van uw poellig marmer hopen.
 Al schieten zy den schyn van Pan den boxvoet aan,
 Het zyn geen goden, neen; zy loeren, zy verraân,
 Zy zoeken uwe kroon, uw kuisheid t'overromplen,
 En u in éne zé van jammeren te domplen.
 Al zie ik u niet staâg, myn hart volgt u tog na,
 En zugt, en vreeft, en hoopt op d'uitslag van genâ.
 Ik weet wel vrysters die my hare gunst betonen,
 En myne slapen met een kran van bloemen kronen,
 'k Verfmaze all', want daar steekt niet van uw ga-
 ven in,

Gelyk in u myn ziel, en schoonste herderin.
 Gy kond alleen myn hart tot uwe liefde buygen.
 Ik neem de boimen, ende béken tot getuigen,
 O allerwaardste! dat geen koningklyke schat
 Meer kragt op myn gemoed als uw volmaaktheid vat.

MENGELEDICHTEN. 217

Zover lavenderbloem den rozelaar moet wyken,
 Moet Galathea, zelf voor uwe schoonheid stryken.
 Ik word versmaad in dit rampzalig mingeval,
 Om dat myn' schapen zyn wat minder in getal.
 Och! moetmen 't kopen! wat kan dan de liefde we-
 zen?

Ben ik een harder? 'k word van herderen geprezen,
 Bemint om mynen zang. Ô serpzoot minnewé!
 Ik zing, gelyk Thebaansche Amfon zong aan zé.
 Ik weet een rietesluit te strelen met myn' vingren.
 Dat bosch - en berrig - goôn op 't maatwys spel ver-
 slingren.

De nimten luisteren als ik myn' snaren stel,
 Een yder word verrukt op tonen wis en snel.
 Och! mogt ik naar waardy uw schoonte en deugd vol-
 loven!

Myn keel zou Orfeus lier, en Linus zang verdoven:
 Maar myne min belet de voeglykheid der maat,
 Door 't levend vuur, waar van myn boesem zwan-
 ger gaat.

En, schroltme dat ik 't vé ga hoeden aan der heiden?
 Apol sloeg d'offen gade certyds in Grieksche weiden.
 De schoone Adonis weide ook schapen aan den
 stroom;

Van Venus vaak omhelst by bronnen, rots, en boom.

En ménig grote vorst van koningklyken bloede,
 Wel dik het blatend vé in groene dalen hoede.

Merkuur by Battas ging langs bergen, steil en schuin.

Vorst Paris woonde in 't bosch op Idaas hooge kruin.

En zeidme, ik ben niet blank! het bruin is 't eêlft der
 verven,

Dat altyt stant houd, en niet weet van 't minst ver-
 sterven:

Violen zyn ook bruin, de moerbai van dien glans;

En d'eerite waardig om een koningklyke krans

Tetooïen tot fieraad, wanneer het fchoon fcnakeren
 Geen dettigheid, nog praal, nog luifter mag ontbeelen.
 Ik fpiegelde my korts in éne waterbron,
 Terwyl de leeuwrik zong by 't fchynen van de zon;
 En, mag ik 't oordeel van myne ógen niet miñrouwen,
 Myn jong gelaat was niet verwerplyk in 't aanfchou-
 wen.

Ik berft ichier, overftulpt van gramschap, liefde en
 fpyt;

En och! ik word vervolgt van afgunft, haat en nyd.

Zy brullen, regt gelyk Getulifche leeuwinnen,

En moorden myn gemoed, en liefdezieke zinnen.

Ik leefde in rust, indien ik kon myn kuifch gemoed
 Ontrekken uwe minne, en blakerende gloed.

In 't vett' Siciljen is van Etnaas barrenoven.

Geen groter vuur, dan dat van u myn borft komt flo-
 ven,

En branden, blakeren met een verborge kragt.

By duifter voel 'k u liefde. In 't midden van de nagt,

Dan waart gy door myn brein, en zweeit in myne
 dromen,

Die myne rust met vrees en hoop verftoren komen:

En worde ik wakker. dan denk ik te zulker ftand,

Wanneer ik waak om u, of gy wel flapen kond.

En flaaftge, flaafteruft, en wil u luft genieten,

De liede moet u noit hart vallen, of verdrieten.

Myn ziel, myn trooft, myn ligt, myn zon, myn en-
 gelin!

Ik wil u kronen, ó bekoorlykfte godin!

Met zo veel tittelen, en hérelyke namen,

Als uwe fchoonheid, deugd, en myne min betanen.

Degaven van uw lyfen ziel zyn pryzens waard,
 En beï beminnelyk en fchoon uit haren aart.

Wat marmerbeeld zou niet door uw gezigt ontvonken,
 En worden door het zien van u, in liefde dronken?

MENGELEDICHTEN. 219

Uw zuiver lighaam is geschikt van top tot toon,
 In alle voeglykheid, bekorelyk en schoon.
 Het voorhoofd zet geen kreuk, en uwe aldwingende
 ogen,

Als zonnen, houden myn' gedagten opgetogen.
 U schone rozemond, met minnelyk onthaal
 Van klank en zwier voorzi n, behoefde juist geen taal
 Te spreken, want hy nood stilzwygende elk tot kussen.
 O goddelyke mond, gy kond myn' vonken blussen!
 De kin, de hals, de rug, de borsjes, knie en kuit,
 Het zweemt in gangen naar een koninglyke bruid.
 En letmen op 't volmaakt van ziels verruklykheden;
 Dat overtreft nog ver de schoonheid van uw' leden.
 Het oordeel volgt geen spoor van 's volleks domme zin,
 Zig zelf vergapende aan de bast, het dringt tot in
 Het binnenste der pit en kern van alle zaken.

De zang der keele is regt betovrende om vermaken,
 En wint het zo ver van de schelle Filomeel,
 Als van een middelstip de cirkel van 't geheel.
 Dog waar toe gaven roem? ik hebbe u uitgekozen
 Voor my, ô hemelkind, en bloem van alle rozen!
 Och! mogte ik om uw lyf, gestrengelt in het groen,
 U masse wangen eens genaken met een zoen.

Ik brand, zie daar ik brand van minne, die my griesde:
 „ De min temt alles; en wy zwigten voor de liefde.
 Och! och! geen artzeny kan hélen myn verdriet!

Mogt ik als Acis zyn, en smilten in een vliet,
 En worden water, dan had myn jong hart geen vrezén,
 Dat ik nog levende u een anders zou zien wezen!

Want quam my over zulk een ongenadig wé,
 Ik plompte van een klip my los in bare zé:
 Ik zou geen ogenblik meêr leven, zo ge uw' zinnen

Van my woud keren om een ander te beminnen;
 En deed gy 't, zo sloegt gy myn lyf en ziel ter neêr.

Zie wel toe dat gy noit word los als lenteweêr,

Maar

Maar wees stantvastig; want die moet gy zeker weten,
 Ik zal my zelven eêr dan u myn ziel vergeten.
 Och! wê myzelven dat ik ongelukkig ben!
 By d'herders is 'er geen die 'k zo elendig ken;
 Maar 't is om dat ik poog in u my te verlusten,
 Die waardig zyt om in een godheids arm te rusten.
 Ik woude uit al myn hart, dat ik in 't open veld
 Mogt tegens iemand als kampvegter zyn gestelt
 Om u, en dat de geen, die d'ander 't veld dê wyken,
 Met uwe schoonheid zou verwinnaar heen gaan stryken.
 My dunkt, 'k quam met meêr moed als kragten op
 hem af,

En klonk hem op zyn pan met myne herders staf,
 Dat hy ter aarde plofte, en 't brein spatte uit zyn' slapen.
 De liefde zou my zyn het allersterkste wapen.
 Of waar 't dat gy my niet woud styven in myn hoop,
 Ten zy 'k als Hippomeen my waagde aan u ter loop,
 De fiere Venus zou goude appels my beschikken,
 Om u, ô Atalant! te brengen in myn' strikken.
 Of waart ge Andromeda gelyk, en aan een rots
 Geklonken, voor 't gedrogt des groten watergods;
 Ik week geen Perseus, en schoot vleugels aan myn'
 hielen,

Om 't water ondier met myn' vuisten te vernielen.
 Daar zou geen groter vreugd in myne droefheid zyn,
 Dan 't wagen van myn bloed, tot balsam voor myn pyn.
 Geen rampen u ter liefde en konnen my vervaren.
 Ik storf wel voor u, zo de dood uw ziel wou sparen.
 En zo 't gebeurde, dat ge als Dejanira mogt
 Van Nessus, 't menschepaard, in 't schuitje zyn ge-
 brogt,

En dat de schaker poogde uw maagdom te verkragten,
 Ik dreef, als Hercules, een van myn taiste schagten,
 Uit minnende yver, hem vertorent naar het lyf,
 Op dat hy met zyn bloed mogt boeten zyn misdryf.

Maar

MENGELEDICHTEN. 221

Maar 't fchynt, als of ik klaagde aan rotzen, stromen,
bomen,

d'Elenden die my arme in 't minnen overkomen.

Ik ben gelyk een hart, dat dwalen loopt door 't woud,

En zoekt een waterbeek, uit adren, fris en koud,

Gezuiverd door 't gebergte uit edle waterstoffen.

Dog onverziens word van een jagers pyl getroffen,

Zo dat het moedeloos in vaart zig niet gelykt,

Een doodstuip voelt, en flauw ter aarden neêr befwykt.

Maar laten my vry alle elenden overkomen,

Geen onheil, tyd, nog nyd, zal myne min betomen :

't Besla zo 't wil, 'k getrooft me in myn rampzalig lot :

Het zy een wiffle dood, of Fillis liefgenot.

Toen sloot hy zynen mond, en viel, in 't groene lover.

Bestorven als een doek, voort vierkant agter over.

't Weêrgalnde hemelhoog in 't ronde van zyn zang.

De herders quamen toe gelopen, droef en bang.

Beklaagden heel begaan zyn dérelyke finarte,

Om dat de liefde was geflagen om zyn harte.

De boomen weenden zelf, de dalen galmden mé.

De beek liep naar zyn bron om zulk een minnewé.

Het weende al wat 'er was ; en de bedrukte fchappen

Begaven zig ter stalle, en d'herders tot het flapen.

S. SYLVIUS.

Aan A M A R I L,

Zittende met een hengel te vissen.

A Maril, zo gy wilt vissen,

En daar by niet garen missen,

 Zo spaar hier uw moeite toch:

Want de vis, door 't licht der straaLEN,

Die gy uit uw oog laat daalen,

 Merkt het aas aan voor bedrog.

Des voldoe slechts uw verlangen

Met de harten op te vangen,

 Wyl zulks nimmer u ontschiet.

Maar zo 't pynlyk valt in 't vissen,

Niet te vangen, steeds te missen,

 Denk dan eens aan myn verdriet.

'k Heb nu zulk een reeks van dagen,

 Nimmer schuw voor onweersvlaagen,

Naar uw wedermin gevist;
 Maar hoe zeer ik daar na trachtte,
 'k Zag dat gy my steeds verachtte,
 En ik heb tot noch gemist.
 Wreede, die my nooit verhoorde,
 Vangt gy niet als om te moorden?
 'k Wensch dat gy dan nooit icts vong,
 En, indien het kon geschieden,
 Dat ik met de vis kon vlieden
 Voor uw laagen. ach! ik zong
 Nu geen treurige gezangen,
 'k Voelde nu myn hart niet prangen
 Door een gadelooze smart.
 Want dit stryden, zonder winnen,
 Valt te pynlyk voor myn zinnen,
 En te zwaar voor 't angstig hart.

A A N

A M A R I L.

ACh Amaril! hou op, hou op my meer te plaagen.
 Verberg uw zoet gezicht, en sluit uw schoonen mond;
 Ik kan de krachten van uw lonkjes niet verdraagen;
 Uw tovertaal vergroot de finarte van myn wond.
 Myn hart versmelt op 't zien van uw bekoorlykheden.
 Myn ziel bezwykt en beeft. ach! ach! ik kan niet meer.
 Verhoor, verhoor toch eens myn zuchten en gebeden;
 Of schoone geef my, ja, geef my myn vryheid weêr.
 Ontrek my vry uw gunst, zy kan my dus verveelen.
 Zy is my tot een last. haar zoetheid strekt tot pyn.
 Ban my uit uw gezigt. laat af myn hoop te streelen
 Met schyn van liefde, zo 't geen waare min mag zyn.
 Wat tyranny! ach! gy gebruikt valt al uw krachten
 Om my te winnen, en helaas! gy wild my niet.
 Gy doeld steeds op myn hart, en schynt het te veragten.
 Gy voed myn lyden, en gy lacht met myn verdriet.
 Wat wild gy wreede? dat ik stervende zal leeven,
 Steeds hoopende op uw min, terwyl gy met my spot?
 Of dat ik sterf? zo kom, wil my de doodsteek geeven;
 Stuit door één slag den loop van myn verdrietig lot.
 Moet u myn dood voldoen, laat my die gunst ver-
 werven;
 'k Zal door uw hand met vreugd en welgemoedigt ster-
 ven.

OP HET TREURSPEL

V A N

A T T I L A,

. Door den H E E R E

P. CORNEILLE.

DE woedende ATTILA, die al het aardryksrond
Deed fidd'ren voor zyn magt en dreigende geboden ;
Die zoo veel Ryken, zoo veel Steden bragt te grond,
Endie zich noemen liet de geesfel van de Goden,
En schrik der waereld, krygt zyn langverdiende straf,
• En voor een bruilofskoets een yslyk eind en graf.

OP EEN SCHILDERY

Waarin Lucina was afgebeeld, met een Kupidoo op haar schoot, die met haar speelde.

Lucina, waagt gy 't met de Liefde zelf te speelen?

Gy zyt te stout. ach! ducht gy niet voor ongeval?

Of kent gy 't boefje niet dat u bestaat te streelen?

Het is een God; ja 't is de dwinger van 't heelal.

Ai zie, hy komt verwaand uw schoonen boezem drukken;

Hy lacht, en kittelt zich in deeze lekkerny.

Ja hy komt van uw mond een lieflyk kusje plukken.

Hou stoute jongen: want Lucina is voor my.

Op, neem uw boog en pyl, en ga vry elders speelen;

Lucina is voor my. 't komt my toe haar te streelen.

GRAF SCHRIFT

Op

MARIA STUART,

Koninginne van Engeland, Schotland,
Vrankryk en Yrland, &c.

Hier rust MARIA, Groot brittanjens Ryxvorstin.

Dat waardig voorwerp van den grooten WILHEMS
min.

Die, om haar kloek vernuft, haar godsvrucht, braave
zedes,

Van ieder wierd geliefd, gevierd, ja aangebeden.

De gansche waereld treurde, en stak in diepen rouw,

Om't finartelyk verlies van dees doorluchte Vrouw.

Haar naam, in 't hart van al de vroomen opgeschreeven,

Zal daar, gelyk haar ziel by God doet, eeuwig leeven.

228 NEDERDUITSCH E

GROOT BRITTANJE

En de

VEREENIGDE NEDERLANDEN,

Op het gevaarlyk landen van zyne
Koninklyke Majesteit

WILLEM DE DERDE,

Koning van Engeland, Schotland,
Vrankryk en Yerland, &c.

WAs ons uw dapperheid niet klaar genoeg gebleeken,
Grootmagtigst Koning zoo vol deugd als oorlogs-
moed?

Of moest ge in 't oog van 't Land, door dit gevaar noch
breeken,

En zulk een dierb'ren schat betrouwen op den Vloed?

Ha!

MENGELDICHTEN. 229

Ha! 't is te veel met zulk een kostelyken leven

Gespeelt; dus klonk de faam in d'algemeene roep.

De rust van Neêrland en Brittanje, zoo verheeven,

Dreeftwintig uren op de golven in een sloep.

De srydbre Julius, vermaart door Roomsche daaden,

Riep dus een Visscher uit zyn nachtrust op de been,

En blyst zyn veerman, om de donk're nacht beladen,

Een moed in 't hart, zoo haast hy in de boot getreên

Het woeden van den storm en baaren ging braveeren.

Hoe sprak hy, schroomt ge zeil te maaken over Zee?

't Is Cæsar die ge voert, wat onheil kan u deeren?

Die sleept de lukgodin grootmoedig met zig meê.

Kon zulk een blinde taal een hart aan Schippers geeven?

Wy zeggen met meer recht, wat vreeft men voor een

Held,

Die over Land en Zee, van 's Hemels arm gesteeven,

Gods zege met zig draagt, wanneer hy trekt te veld.

D. B.

A A N

JUFFROUW, MEJUFFROUW
MARIA KATHARINA,

Verjarende op Kersnagt.

Cieraad van Amstels stad, MARYE,
Die met uw lichchaam, met uw geeft;
Maar door uw deugden allermeeft,
Voert Amstels jeugd in flavernye:

Wat luk, wat heil is u beschoren,
Die op eene en de zelve nagt,
Die God weleer ter weereld bragt,
Met uwen Heiland zyt geboren!

O nagt, in 't midden van de naarheid
Veel schoonder dan de schoonste dag,
Vol glans en goddelyk ontzag,
Wiens duisterheid is enkle klaarheid!

O nagt, ô schoonste nagt op aarde,
Noch schooner dan die lange nagt,
Die certyds, door Gods woord en kragt,
Uit haaren schoot de weereld baarde!

O nagt,

O nagt, die meer dan al de schatten
 Des weerlds, al haar roem en eer,
 Voortteelde, 's weerlds Vorst en Heer,
 Van geen en ommetrek t'omvatten!

O nagt, die geene Hemelligten,
 Geen Starren voortbragt, Son of Maan,
 Maar Hem, dien zy ten dienste staan,
 Voor wien al 't Hemelheir moet zwigten!

O nagt, die uit de naare kolken
 Der duifterniffen, in 't gezigt
 Van al het Hemels mind're ligt,
 Bragt aan den dag het Ligt der Volken!

O nagt, uit wien is opgerezen,
 't Affchynzel van Gods Majesteit,
 De Sonne der Gerechtigheid,
 Den Vaderen belooft voor dezen!

O nagt, die Hem, de hoop dier Vromen,
 Die is, die was voor 's weerlds grond,
 Den Engel van het Vrêverbond,
 Deed t'zyner tyd ter wereld komen!

O nagt, waar in de Vorst der vrede,
 Ten hoogen Hemel afgedaalt,
 Het Aardryk eerftmaal heeft beftaald,
 En bragt ons 's Hemels zegên mede!

O nagt, waar in de groote Koning
 Van 't Hemelsche Jerusaleem,
 De Zoon van David, zyne stem
 Eerst horen liet in Davids woning!

O nagt, die meerder Hemelvieren
 Steekt, vol van vreugde, en blydschap, aan;
 Die nieuwe sterren op doet gaan,
 Om Jacobs Sterre 't hoeft te cieren!

O nagt, die uit de gulde zalen
 Der Hemelen, Gods Edellien,
 Die hunnen Heer goe morgen bien,
 Doet op der Aarde nederdalen!

O nagt, die herders doet ontwaken,
 En op de komst Immanuëls,
 Dien grooten Herder Israëls,
 In goddelyke liefde blaken!

O nagt, die uit de wyze Boeken
 Des Hemels, 't Oosten van om hoog,
 Voor wien het Oost zich nederboog,
 De Wyzen uit het Oost deed zoeken!

O nagt, die voor ons heeft verwurven
 Gods Zoon, Gods zoen; het zuiv're Lam,
 Dat om den mensch ter weereld kwam;
 Dat om de weereld is gesturven!

O nagt, ô trooft der zaal'ge zielen!
 O even opgeloken ligt
 Voor wien de Dood en Afgrond zwigt,
 Voor wien de Hemellieden knielen!

O nagt, op wien alle eeuwen wagten!
 Vroemoeder van dat Godlyk Kind,
 Dat God en mensch aan een verbind!
 O schoonste nagt van alle nagten!

Gy die met Jesus zyt geboren,
 Na Jesus moeder zyt genoemt,
 Die Vrouw, die Maagd, zo hoog geroemt,
 Uit alle Vrouwen uitverkoren:

Volg Jesus en zyn lieve moeder,
 Uw lieve en waarde naamgenant;
 Neem Jesus tot uw onderpand,
 Uw Bruidegom, uw Zielsbehoeder.

Hy die u 't leven heeft gegeven,
 Maake u ook eenmaal deelgenoot,
 Als aan zyn leven, aan zyn dood,
 En geve u 't onverganklyk leven.

Hy doe u uit het graf verryzen,
 Op 't spoor van zyn verryzenis,
 En voere u, daar hy zelve is,
 Om God in eeuwigheid te pryzen.

P. FRANCIUS.

OP DE BYBELSTOF

Van den HEER

Mr. LAURENS BAKE.

Komt zielen, die op Goddelyke toonen,
 Met heil'ge lust, door lucht en wolken dringt,
 Tot boven daar de zaalige Eng'len wonen,
 En daar met kracht de hemel open zingt:
 Komt hier: Heer BAAK zal u een leidsman wezen:
 Die weet den weg, die spreekt de hemeltaal,
 Daar Salomon zo hoog in zong voordezen,
 Op Godes kerk en Kristus bruiloftsmaal:
 Daar hy de Bruid met smerte in deed verlangen,
 En wachten op haar lief, haar Bruidegom:
 Terwyl die weer in haare min gevangen,
 Haar toeroept, kom, myn Bruid, myn schoone,
 kom.
 De zelve taal die Mozes heeft gezongen,
 Toen Pharaö, die trots des Heeren volk
 Verdrukken wou, wierd van de zee besprongen,
 Versmoorende in haar grondelooze kolk.

De zelve taal, daar alle de Propheeten
 Der menschen schuld in klaagden aan hun God,
 In 't midden van zyn heiligen gezeten:
 Of roemden op den Heere Sebäot.
 In deeze taal zal hy u opwaarts leiden:
 En toonen u dat eeuwig bloejend veld,
 Daar dag en nacht de zaal'ge zielen weiden,
 Met haaren God, haar herder steeds verzelt.
 Daar Abraham, en alle de geslachten
 Van Israël, verzekert op die hoop,
 Wel eer zo vast in hun geloof op wachten:
 En op dat woort volenden hunnen loop,
 Dat Kristus, op des hemels troon verheven,
 Gezeten aan zyns vaders rechterhand,
 Zyn hand van daar tot hunne hulp zou geeven,
 En voeren hun in 't langbeloofde land.
 My dunkt ik zie de hemel nu al open:
 Die hand, terwyl ik 't leeze al uitgestrekt:
 Myn Heiland tot myn hulp my tegen lopen:
 O ja. ik voel dat hy my opwaarts trekt.

H. ANGELKOT.

OORLOGSZANG.

*Discordia tetra**Belli ferratos postes portasque refregit. Enn.*

NU baat geen diamante slot:
 Nu barst de poort van Janus open.
 De Helden rukken t'saam by hoopen,
 Gedagvaard van den Oorlogsgod.
 De Vrede, ontluisterd en geschonden,
 Door Vrankryks list en overmoed,
 Stort neêr, helaas! en stikt in 't bloed,
 En geeft de geest, door duizend wonden.
 Vervloekte Staatzucht, stookebrand,
 Hoe wroet ge Europe in 't ingewand!

De Seine, 't Hoofd der Fransche Vloeden,
 Verheft zich uit haar kille, en zweld,
 En rold met onbepaald geweld,
 En beukt haare oevers, onder 't woeden.
 Die trotsche stroom, der volk'ren plaag,
 O vremde en nooit gehoorde wond'ren!
 Vloeid door de zilte kolk van ond'ren,
 En mengd haar' golven met de Taag,
 Door zo veel Zeên van een gescheiden,
 Om dus met ruimer loop te weiden.

Terwyl de treurende Eridaan,
Gekneveld door uitheemsche magten,
Zich affloofd met onnutte klagten.

Hy ziet de bloedige Oorlogsvaan
Geplant aan zyn verzengden oever:
Verbergd zyn hoofd, met bloed bespat,
Uit schaamte en spyt, in 't kronk'lend nat,
En stort zyn kruiken, langs hoe droever,
Al morrende in 't verbolgen Meer,
En vloekt vergeeffch zyn vremden Heer.

Toen eertyds Phaëton door 't rennen
Der Zonnepaarden wierd gedood,
En storte in zyn benaauwde schoot,
Tot straf van 't reukelooze mennem;
Beschreide hy Clymenaas Zoon,
Die Bloem, geknot in lentedagen:
Nu treurd hy om zyne eigen plaagen;
Nu rold zyn klagte op naarer toon:
Hy ziet het vrucht'bre Lombardyen
Geknaagd, gescheurd van moordharpyen.

Schep moed, verlege Stroom, schep moed;
De goede zaak zal zegepraalen,
't Geboeide Italie adem haalen
Door vree, gekocht met heldenbloed:
Terwyl der Duitschen Alexander,
Eugeen', den oorlogsblixem zwaaid,

Een

Een ryken oogft van lyken maaid,
 En veft alom den Arendftander.
 Wat zwicht niet voor zyn dapperheid,
 Gepaard met fchrander krygsbelcid?

De Rynftroom hoord dat onweêr loeijen,
 Die itaatorkaanen, droef te moe:
 Hy krimpt voor Mavors geeffelroê;
 Die tracht zyn vryen hals te boeijen:
 Terwyl een Heir van yz're Liên,
 Alom gefchaard aan zyne boorden,
 Verhit op branden, rooven, moorden,
 Zich fterk verfchanft, om weêr te biên,
 Der Bondgenooten magt te keeren,
 Die't recht van Leopold verweeren.

't Nabuurig Albion, geftoord
 Op inbreuk, en verdraaide rechten,
 Gefmeed, om Kroon aan Kroon te hechten,
 Betrouwd geen Vorft, die eed en woord,
 Of breekt, of ftaaft naar ryksbelangen;
 Maar fchiet 't ontzach'lyk harnas aan,
 Om Vrankryks magt en trotfche waan
 Te dempen, of zo naauw te prangen,
 Dat zy, door krygsdeugd ingetoomd,
 Geen vreinde Staaten overftroomd.

De Teems bemand haar Zeekasteelen,
 Haar Waterleeuwen, fcherp van tand;
 Die, eens geflaakt uit boeije en band,
 Doodwonden byten, nooit te heelen.
 Haar barre Krytstrand kriedt van volk,
 Getrooft, voor 't heil der Britfche Landen,
 De Fransche Zeemagt aan te randen,
 Te ploegen de ongebaande Kolk.
 Elk staat verwonderd, door 't aanschouwen
 Van 't Maftbosch, reed om zee te bouwen.

De fiere Leeuw van Nederland,
 Nu hy zyn grenzen ziet beftooken,
 Verbonden tegens recht gebrooken,
 Befchermd zyn Vryheid, 't waardfte pand.
 Hy wapend zyne onwinb're muuren,
 Verweerd zich met een houte wal
 Van kloeke kielen, zonder tal,
 Ten fchrik van wrev'le Nagebuuren:
 Ja ftuit den loop der dwing'landy,
 Stout op haar nieuwe Monarchy.

Die oorlogstoorts verspreid zyn vonken,
 Tot daar de wefter Indiaan,
 Van 't heete Zonlicht zwart gebraân,
 De Zilvererts, zo diep gezonken
 In 's aardryks boezem; brengt in 't licht,
 En wroet, om goudzucht te verzaaden,

De myngroeve om , langs duift're paden,
 En schend Natuur in 't aangezicht;
 Wien haare schatkist word ontstolen,
 Uit wyze zorg voor 't oog verholen.

Nooit was dat heiligdom geroofd,
 Zo Spanje de overheerde Mooren
 Niet dwong door bergen heen te booren,
 Tot plukking van dat dierbaare Ooft,
 Nu zeilen Spaansche en Fransche Schepen,
 Dóor and're zeen, in warmer lucht,
 Om 't Gulde Vlies, uit plonderzucht,
 Te schaaken, in hun nest te sleepen;
 * Zo niet de Britsche Waterdraak,
 Galjoenen slooppe , uit oorlogswraak.

Dus ziet men Mavors altaar rooken,
 Terwyl Bellona 't oorlogsvolk
 Ter Heirtogt preft , en wet haar dolk;
 Dus werd de krygstrompet gestoken:
 Dat geeft de Benden hart en moed.
 Europa ziet haar Staatkrakkeelen
 Bepleit , op bloedige tooneelen,
 Door zwang're buffen , heet van gloed;
 Die , uit metaale en yz're kaaken,
 Verwoede en helfche vlammen braaken.

O V r.

* Dit is door de wiskomst bekrachtigd, in 's verbranden der Galjoenen, en de Fransche Geleivloot, in de Haven van Figes.

O Vaders , die , door kloek beleid,
 De Hulk van Staat behoed voor 't stranden,
 En de Eendragt sluit met vaster banden,
 Nu Neêrland 's Vorsten dood beschreid;
 Wie kan , naar waarde , uw wysheid zingen;
 Die , schoon uw Held ten grave duikt,
 Door dwang van Legerbenden , fnuikt
 De Uithcemfche , die uw grens bespringen.
 Beschermers van 's Lands vrye Staat,
 Hoe dier verplicht gy de Onderzaat!

Engy , Alcides onzer dagen,
 Der Volk'ren vreugd , en hoop , en lufft,
 Die nu van 't Scepter zwaaijen rust,
 Om schooner Hemelkroon te draagen:
 Zie , hoe uw Helden zich , door 't ftaal,
 Een weg ter overwinning baanen,
 En storten bloed , geen laffe traanen.
 * Wie twyffeld aan hun zegepraal;
 Daar zy op 't fpoor van u betreedden;
 Gedochten temmen hier beneden.

M. BODE.

1702.

* Welke Voorfpelling bewaarheid werd in de Nederlaagen der Fran-
 fche Legermagten by den Schellenberg , Hog fter , en Ramellies.

Q

POE.

P O Ë Z Y Z A N G.

Odi profanum vulgus, & arceo. Horat.

NU baat geen Diamante flot:
 Nu barst Apolloos kerkdeur open;
 Zy werd baldaadig opgelopen
 Van laffe Rymers, 't haat'lyk Rot.
 Nu werd zyn heiligdom geschonden:
 De Onweetenheid, uit overmoed,
 Heeft zich, met ongewyden voet,
 Parnas te nad'ren onderwonden:
 Zo Phebus niet, met boog en hand,
 Die Uilen van den dorpel band.

De Dichtkonst, balsam der gemoeden,
 Neemt harten in met zoet geweld:
 Ze is Hemelval, en rold, en zweld;
 Maar kan zich voor verwaantheid hoeden.
 De rymery, al kruipt zy laag,
 Beloofd haar lezer groote wond'ren;
 En valt aan 't blikfemen en dond'ren;
 Maar strekt het keurig oor ten plaag;
 Dat, door geen wiltzang te verleiden,
 De valsche klank weet te onderscheiden.

Zy echter durft dien gladden baan
Opftreeven met haar stompe fchachten,
En overweegt noch wikt haar krachten.

Al zou haar kiel te gronde gaan,
Zy fteekt in zee van ftrand en oever;
Maar zinkt wel haaft in holler nat,
Als 't krank geftel in duigen fpat:
Haar vaarzen hinken langs hoe droever!
De dichtpen paff haar even zeer,
Als Hopman Ulrich 't kryggeweer:

Als waaghals Phaëton, door 't rennen
Der zonnepaarden, in den nood,
Neerftorte in Padus droeve fchoot:
Zo dryft een Rymgek op zyn pennen;
Maar valt, 't hoog vliegen ongewoon;
Zyn veder kan die laft niet draagen;
Getrooft een dichtwerk op te zaagen,
Erbarmelyk en vals van toon.
Wat heeft de Poëzy te lyen,
Geknaagd, geplunderd van Harpyen!

Schep moed, verheve konft, fchep moed;
Uw oude glans zal zegepraalen.
Geen gans kon ooit by Zwaanen haalen.
Al werd de Zangberg omgewroet,
Het kundig oordeel, wys en fchrander,
Werd met geen rym'loos rym gepaaid;

Kwakzalvers staan in 't end bekaaid.
 Behaagd hun zwetsen de een of de ander,
 't Zyn kranke herffens, licht verleid.
 De Dichtkonst houd haar waardigheid.

't Getal der Rymers te besnoeijen,
 Is stroo gedorst: het vreeft geen roê.
 Dat kaak'lend Gild neemd daag'lyks toe:
 't Wil, als het onkruid, weelig groeijen.
 Wanneer een huw'lyk jonge liên
 Door de Echknoop paard aan 's Amstels boorden;
 Straks smeeden ze ongezoute woorden,
 Om die ter Bruilofte aan te biên,
 Naamdichten, Lietjens, Letterkeeren,
 Die 't Feeft onteeren, niet vereeren.

Verjaard een Juffertjes Geboort',
 Straks zweeten, zwoegen de arme knechten,
 Om haar een kransje om 't hoofd te vlechten,
 Dan klimt de Dichter op de koord.
 Hy roemd de lieve blos der wangen,
 Gelykt het hair by zilv're draân;
 Ze is onder 't starlicht, een Diaan.
 Terwyl zyn dicht, door 't ys'lyk prangen,
 Verstuikt en lam te voorfchyn koomt;
 Of alles uitstoot, wat hy droomd.

't Werk is wanstallig in zyn deelen;
 Het kleefd aan een, als 't drooge zand.
 Gy ploegd vergeefs 't onvruchtbaar strand:
 't Gewronge rym moet elk verveelen,
 Weetnieten, ongeletterd Volk.
 Zo 't strenge sterflot aan komt randen
 Een Vriend, of Man van Staat; uw handen
 Geleiden hem ter duist're kolk.
 Uw Pen begint straks diep te rouwen,
 En hem een grafzuil op te bouwen.

*Och! schreeuwd men, och! hy is van kant:
 De pyl des doods heeft hem gestooken:
 Myn Muza heeft zyn oog geloooken:
 Die goede heer moest Clothoos tand
 En Lachesis geweld bezuuren;
 Terwyl zyn deugden, zonder tal,
 Zyn gebazuind door 't aardfche dal,
 En, als myn dicht, de Nyd verduuren.
 Zo jankt de kreup'le rymery,
 Stout op de naam van poëzy.*

Een Rymer, door waanwysheid dronken,
 Al moet zyn vaars op krukken gaan,
 Zweld noch om 't hoofd van yd'le waan,
 En meend, zyn boezem blaakt door vonken
 Van 't heilig vuur, dat Dichters sticht.
 Al moet men naar zyn meening raaden,

Nochtans vermorft hy zuiv're blaaden,
 En brengt zyn mengelmoes in 't licht;
 Dat, half gelapt, en half gestoolen,
 Zo helder blinkt, als doove koolen.

Straks roept een welgeletterd hoofd:
 Men wil uw voddën zien, noch hooren,
 O Dichter in des Hemels toren,
 Die weinig uitrecht, veel beloofd.
 't Is niet genoeg, als vaarzen sleeten,
 En staan, by beurte; als om uw Klucht
 De aanschouwer gaapt, engeeuwd, enzucht,
 Was 't best, haar van 't Tooneel te zweepen.
 Want, wilt gy, dat men 't stuk niet laak,
 Zo, doe ons lachchen, geef vermaak.

U held, in 't Treurgewaad gestooken,
 Zwetst wantaal: hy behaagd het volk,
 En schermd in 't honderd met zyn dolk:
 In 't end, hy heeft zo weits gesproken,
 Dat elk om 't Treurspel lachchen moet.
 Zo hoord de Schouwburg haar tooneelen
 Weêrgalmen van de straatkrakkeelen,
 Bepleit door Helden, heel verwoed:
 Terwyl ze, uit winderige kaaken,
 Verwoede en helsche vlammen braaken.

O Dichters voor de onsterf'lykheid,
 Die 's Poëzys Hulk hoed voor stranden,
 Begrind van de Afgunft, fcherp van tanden,
 Daar gy 't verval der Konft beschreid.
 Wie kan naar waarde uw yver zingen,
 Die 't onverftand betoomd en fnuikt?
 Schoon 't Dichtpenfeel word ftout misbruikt
 Van bloets, die Helicon bespringen;
 Uw oordeel, vry van gonft of haat,
 Verheft het goede, gifpt het kwaad.

En gy, Homerus onzer dagen,
 Der Dicht'ren Phenix, roem en luft,
 O Vondel, die uw Clio kufft
 In 't Zieleveld, bevryd voor plaagen!
 Zie, hoe nu Rymers, dor en fchraal,
 Zich 't fteile pad ten zangberg baanen,
 Zich Meefters in de Dichtkonft waanen.
 Wie licht niet om hun trant en taal?
 Daar zy, verdoold van 't fpoor der reden,
 Bedroefde Wangedrochten fmeeden.

M. BODE.

OP HET AFSTERVEREN

Des grootmagtigsten Vorsts

WILHELM DE DERDE,

Koning van Groot Brittanje, enz. enz. enz.

K L I N K D I C H T.

Heeft dan een yz're slaap uw waakend oog gesloten,
 Uw arm ontzenuwd, die ten heertoht was bereid!
 Verlaat gy dus uw volk, gerust op uw beleid,
 O Zuil van 't Vaderland, en hoop der Bondgenooten!

De Grootte WILHELM, uit der Helden bloed gesprooten,
 Noch grooter door zyn deugd, en moed, en dapperheid,
 Stort van de Troon in 't graf. Schreid, Vrye Landen,
 Ichreid:
 Betreurd het Krygshoofd van uw' Legers, van uw' Vlooten.

Europe kermt, en krimpt door 't nypen van die slag.
 De Britsche Zonne duikt op 't heerlykst van haar dag;
 Maar ryft in hooger Kreits, 't geweld des doods ontwongen.

Schoon 't wreede sterflot dien Monarch heeft neêrgeveld;
 Geen Lykbus doofd de roem van Neêrlands Oorlogsheld.
 Hy leeft in 't Eeuwig Licht en op der Volk'ren tongen.

M. BODE.

Overleeden den 19
 Maart 1702.

OP HET AFSTERVEN

Van den Weledelen grootachtbaaren HEERE
den HEERE

M^r. LAURENS BACKER,

Raad en Burgermeester der stad Rotterdam, mits-
gaders Gecommitteerde Raad, van haare Edele
Groot Mogende de Heeren Staaten van Holland
en Westvriesland, Bewindhebber der Ge-
oëtrooyeerde Westindische Maatschappye;
enz. enz. enz.

K L I N K D I C H T.

DE Grootte BACKER, tot's Volks heil en heul ge-
booren,
Beroemd door ed'len stamme, en Staats, en Stads be-
wind,
Die Burgervader, zo ontzag'lyk, als bemind,
Daald neër in 't graf. Hoe klinkt die rouwkreete ons in
de ooren!

Op's leevens middag is hem 's leevens eind beschooren.
Een wakk're Stuurman, nooit door eigenbaat verblind,
Stort van de Staatshulk, daar zy zich geslingerd vind
Door Krygsorkaanen, die der volk'ren rust verstooren.

Doorluchte Ziel, gevoerd aan 's Hemels hoogste trans,
Gelyk een nieuwe Ster, met zuiv're Zonneglans,
's Volks oogstraal staard u na uit liefde, en dankb're pligten.

Uwe yver, trouwe, en zorg, ten dienst van 't vrye Land,
Blyft in elks hart geprent met eeuwig Diamant,
Uw Naam de Onsterf'lykheid gewyd, en 's Lands Ge-
schichten

Overleeden den 23 van
Grasmaand, 1704.

M. BODE.

Q5

OF

250 NEDERDUITSCH E
OP HET AFSTERVEN
Van den Weledelen grootachtbaaren HEERE
den HEERE

Mr. JOAN GRAAFLAND,
Oud Burgermeester der Stad AMSTERDAM.
KLINKDICH T.

M*Multis Ille bonis flebilis occidit!*
Yn Dichtgeest zwymd, en stremd in de ader, diep
gezonken
In rouw; nu's doods geweld den Grooten GRAAF-
LAND roofd;
En 't Stadnut Flonkerlicht, op's leevens middag doofd.
't Streng sterflot heeft zyn oog, 's Stads heiloo g, toegeklon-
ken.

Wie teld zyn Deugden, nooit volroemd, die glansryk
blonken

Voor 't vrye volk? hy rust, van Staatzorg afgesloofd,
Te vroeg ontyleescht: maar de Eer van 't Achtbaar
Burgerhoofd
Werd niet bedolven in den nacht der graffpelonken.

's Mans Geest, van 's Lichchaams boeije ontslaakt, met
snellen vlugt,
Door 's aardkloots dampkring heen, gevoerd in Hemel-
lucht,
Ryft boven 't ondermaansche, en zweefd op arends-
schachten:

Wyl's Amstels Burgery, zyn trouw zo dier verplicht,
In dank're herten hem een eeuwige Eerzuil slicht,
En heiligd GRAAFLANDS Naam en Lof den Nage-
slachten.

Gestorven den 13. Begraven
den 19 van Maart 1706.

M. BODE.

ECHT.

MENGELODICHTE N. 251

ECHTZANG,
OP HET HUUWELYK

VAN DEN

WEL ED. GESTR. HEERE

MR. CORNELIS BACKER,

EN MEJONKVROUWE

JACOBA GRÄAFLAND.

----- *Felices ter & amplius,*

Quos irrupta tenet Copula.

HORAT.

HOe juicht myn geest, en vierd de heuch'lyke
Echt,
Die zo gewenscht twee Harten t'saamen vlecht,
Met eene band, uit diamant zo hecht
Aan een geklonken!

Ver.

252 N E D E R D U I T S C H E

Vergoode Staat! nooit walgend Huuw'lyks zoet,
 't Welk de Eeuwen bouwd, en 't menschedom kweekt
 en voed;

Twee zielen smelt, en smeect tot een, door gloed
 Van minnevonken.

Uw Heilknoop bind twee Stammen, eël van aard;
 Nu BACKER met zyn lieve GRAAFLAND paard,
 En 't schat'rend feest volmaakte blydschap baard,
 Aan 's Amstels boorden.

JACOBA, waard eene onverwelkb're krans
 Van Myrteloof, trof 't hert des Achtb'ren Mans
 Door oogen, die, met zuiv're zonneglans,
 Zyn oog bekoorden.

Zyn borst, ontvonkt door 's oogstraals tint'lend vuur,
 Kweekt minnebrand; die wast van uur tot uur:
 Hy smeekt de schoone Onbuigb're, aan wien Natuur
 Geen schatten spaarde

Van lief gelaat, en zielsbekoorlykheên,
 Van kloek vernuft, vlug oordeel, wyze reên,
 En heuschheid, mild van gonste, en gulde zeên,
 Van dieb're waarde.

Haar lieve mond, bedauwd met ambrozyne,
 En nectargeur, en balssem voor zyn pyn,
 Gaf 't minziek harte, of storm, of zonneshyn,
 Of rouwe, of weelde:

't Zy zy door beede en zuchten niet bekoord,
 Met fier gelaat zyn zoetste wenschen smoord;
 Of door een lach, een leevenwekkend woord,
 Zyn wonden heelde.

Nu ziet hy 't uur, dat hy meer hoopt, als vreefd:
 JACOBA zwicht; door BACKERS ed'le geest,
 Standvastte trouw, en welgevormde leest,
 In 't eind verwonnen.

Gy zégepraald van haar, begaafde Man;
 Uw Heilstar, daar uw liefde op roemen kan:
 De Bruid valt u in de arm, na 't rollen van
 Twee duizend zonnen.

't Verkwikkend Roosje, uw wensch, uw lust, uw
 keur,

't Geen 't oog bekoord, door zuiv're glans en kleur,
 En ademd daauw, en frisse balsengeur,
 Ontvouwd zyn blad'ren,

Nu veeg op 't steeltje, en lacht, als graag geplukt.
 De Minnaar juicht, door 't lief gezicht verrukt;
 Dan rold zyn bloed, wen hy ze in de armen drukt,
 Door zwellende ad'ren.

Zo straald de Zon, aan 's Hémels blaauwe Boog.
 Na néveldamp bekoorlykst van om hoog.
 Haar toorts verkwikt na stormvlaag 's waerelds oog
 Met blyder stralen.

Zo streefd uw hulk, op de Oceaan der min,
 Zo lang gefold, ten Huuw'lyks haven in,
 En ankerd, daar de schoone Bedvriendin
 U aâm doet haalen.

Triumf! triumf! 't geluk bestraald alom
 Uwe Echt met heil, en maakt uw Dichter stom.
 's Stads Rechter! 's Lands Ontvanger! Bruides-
 gom!

Driedubb'le zégen!

Dus praald uw Deugd, gezet in vollen dag,
 Zo luisterryk, door 't achtbaar Rechtsgezag,
 Het Scheepenschap, een ampt van groot beflag,
 Zo zwaar te weegen:

Daar gy zo wys de hooge Vierfchaar spand,
 Op 's Vaders spoor, een zuil van Stad en Land;
 De misdaân straft, feitdaaders doemd en band,
 Als burgerfmetten:

Of 't rechtgeschil, en dingtaal, stout betwift;
 Door waarheids glimp, op pleitkonst gevernift,
 Zo schrander schift, en vonnift, en beslist,
 Naar eisch der wetten.

ô Halsvriend, my zo waard, als 't lieve licht
 Aan wiens verdienste ons hart altaren sticht;
 ô Phenix-geest, Sieraad van myn gedicht;
 Wiens keurig oordeel

MENGELEDICHTEN. 255

Myn maatzang vormde ; en met uw fyn penfeel
Myn ruuwe Ichets voltooide wonder eël ;
’t Gemeene-best der dichtkonst mist te veel
Door ’s Dichters voordeel.

Een Ampt’naar , die ’s Lands Inkomst en het Recht
Zo trouw bezorgd , geen hulp den volke ontzegt ;
In Hymens Koor aan trouwplicht is gehecht ,
Onbrekb’re schak’len ;

Ontvalt de konst : (is ’s Dichters vrees gegrond.)
Dan zwicht de Lier : dan zwygt de Guldemonst ,
Die ’s Godstolks werk aan zuiv’re dichtmaat bond ,
Gewyde Orak’len.

Toen spilde uw geest een schat van Poëzy ;
Zong ’t Kruisgeloof , der zielen Artseny ,
Een tegengift voor ’s Afgronds moordharpy .
Geen Pindus bronnen

Bevogtigden uw véder. ’t Négental
Des Zangbergs , dat op dartel fluitgeschal
Ten reije gaat , verstomd voor hémelval
Van kuifcher Nonnen.

Een Zanggódin , gedaald uit Halve-goôn ,
Hooftpaerelen aan Amstels wapenkroon ,
Beziel nu ’t hart van Phebus groote Zoon ,
Zo hoog gebooren.

Myn

256 N E D E R D U I T S C H E

Myn heilwensch strekke een weêrgalm van 's volks
groet

En handgeklap, daer 't bly zyn pligt voldoet;
Met Feeltzang u verzeld aan 's Altaars voet
In Tempellkooren.

Het fcheepryk Y, daar zo veel wroks op ftuit;
Verheft driewerf het hoofd ten Stroomkille uit;
En juicht u toe, 'op 't lof'lyk trouwbesluit,
Met al zyn baaren.

ô Eensgezinde, in 't Echtverbond getreên;
Leeft lang, ô Roem der Stammen, hier beneên,
In 't zoetst genot der aardfche zaligheên,
Tot gryzs jaaren.

De Alzégenaar bekroone uw Huuw'lyksvreugd
Met Telgen, die in friffè Lente-jeugd
Herleeven doen der Achtbaare Oud'ren Deugd,
Die Vryheids Stichters.

Zo bloeije uwe Echt, tot heil der Waereldftad,
In rust, en lust, gezontheit, 's levensfchat,
En 't heilrykst lot, dat fterv'ling ooit bezat,
Naar wensch des Dichters.

M. B O D E.

OP

MENGELEDICHTEN. 257
OP HET AFSTERVEN

Van den Weledelen Achtbaaren HEER

Mr. CORNELIS BACKER;

Oud Schepen : Ontvanger van 's gemeenen lands
middelen, over Amsterdarn, &c. &c.

KLINKDICHT.

Ardens exiit ad Æthera Virtus.

MYN Geest verstomd van rouw, nu ik de Lykbus nader
Des Grooten BACKERS, Roem van 't hoog beroemd
Geslagt,
Gerukt uit GRAAFLANDS arm te ontydig, te on-
verwagt.
Zy dertd haar Dierbaar Pand, hun ted're Telg haar Vader.
En, och! 's Mans eël Vernuft, en Dichtgeest, mild van ader,
's Mans Wysheid, Zuil van 't Regt, 's Mans Deugd,
al omgeagt,
Beschermd, noch veiligd hem voor 's doods ontemb're
magt.
Zielroerend echtverlies! Ach! trof hem 't sterflot spader!
Doorluchte Ziel, die, als een zuiv're Duive, om hoog
Op witte vleug'len zweefd; ver boven 's waerelds oog,
Gy wisseld eeuwig heil, voor brosse leevensjaaren:
Wyl de Amstel treurd, en uw JACOBBA smelt in rouw;
Daar zy haar BACKERS Deugd omhelsd, uit liefde en
trouw,
Zoglansryk, ons te vroeg, ten starren ingevaaren.

M. BODE.

Overleden den 21 }
Begraaven 27 } Juny, 1707.

R

OP

258 N E D E R D U I T S C H E

Op het veroveren van de Stad

R Y S S E L,

Door het Leger der

B O N T G E N O O T E N,

Den 23sten October, 1708.

K L I N K D I C H T.

DE Vesting RYSEL, 't Hoofd van Vrankryks
Oorlogsflooten,

Zo kloek verdedigd, maar veel kloeker overmant,
Gebeukt, bestormd, gekneust, na lange wederstand,
Bukt voor 't verwinnend Heir der Hooge Bondgenooten.

Des Vyands Veldheer, ter ontzetting toegeschooten,
Trok vruchtloos af: hy woeld, en overstroomd het land.
Waar streefd de Deugd niet door? noch krygt men de
overhand,

Door vuur en staal: noch werd zyn hartaar afgestooten.

De krygsbezetting kiest, ontzenuuwd, afgestreen,
De Vryplaats kort van duure. Dus zegepraald E U -
G E E N,

Die Duitsche Hercules, en Temmer der Gedrochten.

O Helden, Dwingers van die trotsche en taaije Wal;
Leeft lang tot Neerlands heil! leeft lang tot Vrank-
ryks val,
Vereeuwigd door uw Deugd, en dappere Oorlogstochten!

M. BODE.

TER

TER GEDACHTENISSE

Van MEJUFROUW

KATARYNE LESCAILJE,

Voortreffelyke Dichteresse.

K L I N K D I C H T.

Doorluchte KATARYN, van 't sterf'lyk deel ont-
 slaagen,

Verlaat de Waereldstad, die om haar Saffo zucht;
 En heft zich boven de aarde, en ademt Zonnelucht,
 Op vleug'len van haar Deugd ten starren ingedraagen.

't Waar vrucht'loos by haar Graf en Lykbus droefte klaa-
 gen:

Haare Asch spreid roozegeur: zy eifcht geene onge-
 nucht.

Haar schoone Ziel herleeft, den boey van 't vleesch
 ontvlucht:

En wiffeld eeuwig Heil voor broffe levensdaagen.

ó Eeuwlicht! Fenix geest! Neêrduitsche Zanggodin!

Apolloos Koor-Non, en gewyde Prieesterin!

Sneeuwitte Pindus Zwaan, al zingende verscheyen!

Tydwonder! Guldemonde! Aartsdichteres van 't Y!

Myn Amstel eert uw Naam, en kust uw Poëzy;

Nu ge, als een nieuwe Star, bestraalt der Dicht'ren Reyen.

M. BODE.

Overleeden den
 8 Juny, 1711.

Aan den H E E R

MATTHEUS GARGON,

Op zyn Ed^{ts}. Vertaaling van
BOETHIUS TROOST DER WYSGEERTE.

K L I N K D I C H T.

Sedibus æthereis Spiritus ille venit.

Geleerde Man, wiens pen zo ongeschonden
De Lessen van Boëthius ontvouwd,
Wen zyne deugd in nood op God vertrouwd,
Geen beulen vreesd, maar geesfeld 's waerelds zonden.

Uw Troostdicht vloeid, als balsem, in de wonden
Van 't droefgemoed. dan spild gy enkel goud,
En doemden mensch, die op een zandgrond bouwd,
Hier zielrust zoekt, op aarde nooit gevonden.

Uw Maatgezang, dat zo bekoorlyk sticht,
Verklaard ons 't merg van 's Burgermeesters dicht.
Wie kan naar waarde uw geest en yver danken?

Uw Poëzy, ô Hemeltolk GARGON,
Ontleend haar kracht van geene Hengstebron,
De Wysheid zelfbeziel uw zuiv're klanken.

M. BODE.

IN.

MENGELDICHTEN. 261

INHOUDE N L O F

V A N

THOMAS V A N K E M P E N S

NAVOLGING VAN CHRISTUS.

K L I N K D I C H T.

DE wyze Godstolk, op het heilig spoor der Vad'ren,
Schreef met onsterf'lyke inkt, in 't eenzaam kerkge-
licht,

Gewyde Orak'len, als zyn geeft, van God verlicht,
Het doornig kruispad ons ontvouwde op zuivre blad'ren.

Hy toont de heirbaan, om door deugd tot God te nad'ren,
Door aller Hem'len kreits, veegt nev'len van 't gezicht:
De laauwe Christen wordt gemoedigd tot zyn plicht.

Dan springt een heilbron uit zyn pen met leevende ad'ren.

Hy slicht een Tempel voor zyn God in 't rein gemoed:

Hy boeit den dierschen mensch, 't weérbarilig vleesch
en bloed,

En sleept hem in triomf voor Gods gewyde altaaren.

Myn Waarmond ademt geur van godsvrucht, liefde
en deugd.

Hervormde en onhervormde, ontfonkt door ziele-
vreugd,

Waardeeren 't werk des Mans, ten starren ingevaaren.

M. BODE.

O P D E O O G E N

Van de

M A R Q U I Z I N N E

De

M O N C E A U X.

K L I N K D I C H T.

Zyn 't Oogen? neen, ð neen. 't zyn goden en geen
oogen,

Wyl ze over Koningen zelf voeren 't hoog bewind.

Neen, heem'len zyn 't, gelyk men aan hun verw bevind,
Ook worden ze even vlug als hemelen bewoogen.

Maar neen, 't zyn zonnen ('k was in myne waan be-
droogen)

Wier klaarheid ons gezigt doet scheemren, en verblind.

Neen, wederlichten zyn 't, veel sneller dan de wind,
Des liefdens bliksemens voorbooden, vol vermoogen.

Want goden wrochten nooit zo groot, zo veel verdriet,
De hemels wankelen in hun beweging niet,
Geen zonnen kunnen 't zyn, de zon moet eenig blyven.

Weerlichten! neen. zy zyn te duurzaam en te schoon.
'k Noem ze evenwel, om heur op 't naaste te beschryven,
Weerlichten, zonnen, ja zelf hemelen, en goon.

THOMAS ARENDS.

KLAGTE

K L A G T E

D E R

K O N I N G I N N E

V A S T H I.

Klaeg Vafthi, klaeg. gy word verftooten.

Uw hoogmoed, koninglyke Vrouw,
(Maer dat geluk voorheen genooten
Slaet nu het hart met dublen rouw)

Maekt u flaevin
Van een Jodin,
Die door de min

Van' uwen Echtgenoot,
Nu wetten ftelt daar gy voorheen gebood.

Klaeg Vafthi, klaeg. maer kunt gy klaegen,
Die oorzaak zyt van uw verdriet?

Ly liever met gedult de plaegen
Waerin gy u gedompelt ziet.

Maer ach! moet ik

Dat oogenblik,

Daer 'k noch van fchrik,

Niet vloeken, als de Wyn

My 's Konings wil deed ongehoorzaem zyn?

Wat deed uw trotsheid opwaerts steigen?

Hoe quam die dwaesheid in uw hart?

Een Koning zyn verzoek te weigren,

Is 't onbepaelt gezach gefart;

En als 't gemoed

Eens gramschap voed,

En 't Vorstlyk bloed

Aen 't zieden is geraekt,

Denk dan te laet, hoe weer de paeis gemackt!

Dan helpen traenen noch gebeden;

Te minder, zo de vleicry

De drift vernist met schyn van reden,

En zet het vuur noch voedzel by.

Door myn gedrag

Viel in een dag

Het gansch gezach

Der mannen in den echt,

Zo deezen hoon geen straf wierd opgelegd.

Hoe kan de tong der Hovelingen,

En gy vervloekte Memuchan,

Een mislag tot een misdaed wringen!

En noch hoort myn verbolgen man

Naer uwen raed,

Die deeze daed,

Alleen om 't quaed

't Welk uwe vrees verzint,

Schoon in zich zelf onstrafbaer, strafbaer vind.

Wacht

MENGELDICHTE N. 165

Waertoe was toch de wet van noden,
 Die na myn val is uitgegaen,
 Waer by 't de wyven word geboden
 Op mannen wenk gereed te staen;
 Zo reets in d'echt
 Hen meerder recht
 Was toegelegt
 Dan ons, tot heerschappy?
 Zo niet, waerom stond weigren my niet vry?

Wat zal ik dan voor reden geeven
 Dat 'k my den sluier van het hoofd
 Gerukt zie, my van 't hooffsche leven,
 En 's Konings liefde zie berooft?
 'k Verlies myn magt;
 Myn eer en pracht;
 Ik word veracht,
 En ben van 't hof verjaegt,
 Om dat myn man der Perfen rykskroon draegt.

Ik had die strafheid nooit geleden
 Gehuwt aen eenen Onderdaen;
 Want Xerxes richt naer billykheden,
 Als hem de driften niet verraên,
 Terwyl hy niet,
 Tot myn verdriet,
 Als 't straf gebied
 Van 't onbepaeld gezach
 Wou volgen op dien grooten statiedag.

266 N E D E R D U I T S C H E

Zyn liefde had my opgetogen

Naest hem, tot Opperryksvorstin,
Daer ze alle van myn wenken vlogen;

Zyn gramschap maekt my weêr slaevin.

O neen ik dwael

In myne tael:

De hooffsche prael

En 't schitterend kroonengoud

Is slechts een band, die ons gevangen houd.

Nu zal ik eerst in vryheid leven.

'k Zal, buiten Ryk en Staetsbelang,
My weêr tot vreugd en deugd begeeven,

En lachen met den hooffschen dwang:

Die sluit de vreugd,

En bant de deugd

Uit onze jeugd.

Maer ach, ik mis myn man!

O neen, ik mis een heerscher, een tyran.

P A S Q U Y N.

Getrokken en overgezet uit het zevende Boek

V A N D E N

A D O N I S

Des Ridders M A R I N O.

I N 't midden van de vreugd verschynt God Momus
daer,

En Venus zag hem 't eerst, dien fellen hekelaer
Van 't menschelyk geslacht, dien zelfde Goden vreezen;
Zy vroeg hem straks, wat lust, in zynen geest gereezen,
Hem uit den Hemel naer het aerdryk heeft gevoert.

En, wyl haer Godheid graeg met zyne Godheid boert,
Wierd hy door haer verzocht zich naest haer neêr te
zetten,

Om, als hy spreken zal, te beter op te letten.

De reden, dat ik thans door deeze Velden ga,
Is, zegt hy, om het spoor van myne Satira
Te volgen; Satira, die, door my aengebieden,
My vader van een vrucht gemaekt heeft, in wiens leden
En

En wezen alles is afschuwlyk, een gedrocht
 Voor wien 'k nooit wederpaer zou vinden, waer ik
 zocht.

't Is vast, zo 'k in zyn doen geen losheid kon bespeuren,
 Dat 'k hem, als myn geflacht onwaerdig, af zou keuren.

Maer door zyn vlug verstand en ongemeenen geest
 Betoont hy zich myn zoon; doch 't geen my allermeeft
 Schynt van myn Vaderfchap een onweérspreeklyk teken,
 Is, dat hy jeder een zo na de kroon durft fteeken,
 Dat hy my zelf daer in den voorrang reeds betwift,
 My, die de feilen ftraks ontdekte die ik wift,
 En steeds de waerheid fprak, en niemand ooit zou vleien,
 Al deed my Jupiter daerom ten kerker leien.

Zyn tong is als een elft, en tart het fcherpste zwaerd.
 Hy flookt een heeter vuur dan gloeid op Etnaes haert.
 Zyn fchertfen kan in 't hart door 't flaele harnas dringen.
 Niets is 'er dat den brand zyn's blixems kan bedwingen.
 En, waer hy iemand byt, 't vergif vliegt ftraks in 't bloed,
 't Is vruchtloos tegenftand geboden, als hy woed.
 Een ongemeen gedrocht, dat door zyn' ftingend' aeffem
 Niet anders uitblaest dan een' doodelyken waeffem.

't Is een gekortoorft beeft, van top tot teen verminkt,
 't Geen nacuwlyks ftompen heeft, waer op het kruipt
 of hinkt.

'k Weet niet hoe 't fchryven, of zich zelve kan bewe-
 gen,

Zo lam is 't en ontheupt: maer 't maekt hem niet verlegen;
 Want, fchoon hy zyn geftel zo zeer mishandeld ziet,
 Dat even hem de romp eens lichaems overfchiet,
 Zyn ftoutheid blyft hem by, en zal hem nooit begeeven,
 Sint hy de werreld voor zyn fcherpe tong ziet beeven.

Ja schoon hy zonder voet en zonder handen zy,
 En beide de armen mis, 't staet echter vast, dat hy
 In laeter tydverloop, als nu in deeze dagen,
 Het menschedom schrik op schrik zal door de leden jaegen.

Hy zal de rampspoed ook wel weeten die hy baert,
 En hoe Lycambes, voor zyn' fellen haet vervaert,
 Wanhoopig zich den hals zal in de stropkoord wringen,
 Om door een' doodschen sprong zyn' verdren haet t'ontspringen.

En Febus, die zeer klaer 't toekomstige openlegt,
 Heeft groote zaeken reeds den Goon van hem voorzegt:
 Als dat men hem PASQUYN zou noemen, den berisper

Der zeden van 't Gemeen, den fellen Vorsten gisper.
 Waertoe hem 't noodlot heeft een ongemeene kracht
 In 't spraeklid, en een vloed van woorden toegedacht.
 Voorts zag hy meenig een, die in zyn spoor wou treden,
 Van 't glibberachtig pad in zyn bederf gegleden.

Een vyand van den roem, een vyand van het hof,
 Vleit hy geen' sterfeling, maer schend hunn' naem en lof,

En is de dood gelyk, in ieder aen te randen;
 Hy toont, zo 'k hem bestraf, my zelf zyn scherpe tanden,

En byt my vinnig toe, dat, strafik euveldaen,
 Ik nooit den quaeden doe door spyt verbystert staen;
 Daer hy het opperhoofd der Goden zelf durft wraeken,
 Het voorwerp van zyn boert, zyn schimp en spotlust maeken.

Hy telt de jongens op, door zynen last geschaekt,
 Met al de meisjes, in wier min hy heeft geblaekt,

En durft, 't geen hooger draeft, zyn werken stout mis-
prijzen,

Hoe Godlyk dat ze zyn, als onvolmaekt verwyzen.

Daer 's in de hoofdstof veel, en in de werreltbouw,
't Geen hy, was 't in zyn magt, gewis veranderen zou.

Hy vit op ieder woord; en geen van Gods bedryven,
Want die belacht hy steeds, zou onverandert blyven.

Hoe slecht is 't, dat het ooit op 't aerdryk stormt of
waeit,

En dat haer grond zich schud, en waggelt, en verdraeit;

Dat zich somtyds de lucht met nevels komt te dekken;

Het vuur zyn vonken spreid; kan rook en stank verwek-
ken;

En dat de Hemel met een invloed is bezet,

Die meenig schaedlyk is, en long en borst besmet;

Dat de eene Star verloopt, en de andre staet gekluistert;

Dat Febe vlekken heeft, en dat de Zon verduistert!

Maer Hem, die 't al bestiert, berispt hy niet alleen;

Natuur stoort ook zyn' geest, hy 's niet van haer te vreên.

Het past niet, dat een wyf zo heerschend zal gebieden,

En dat de werreltloop moet na haer wil geschieden.

Op zulken grond belacht, bespot, veroordeeld hy

Haer werken, en de mensch, haer pronkstuk, gaet niet
vry:

Een venster voor het hart, om zyn geheim te weeten,

En oogen op den rug heeft die dwaezin vergeten.

Hy is, doch 't onrecht, om die ongeveinsde tael,

Gebonst door Jupiter uit 's Hemels ruime zael:

Die had hem, zo hy niet onsterfelyk was gebooren,

De dood, gelyk voorheen aen uwen man, beschoren.

Nu leeft hy: maer helaes! van 't hooge Starredak

Gevallen, is hy mank, gebroken, krom en zwak.

Doch,

MENGELDICHTEN. 271

Doch, ſchoon hy als in 't ryk der Goden, ſteeds opaerde
Elkeen met woorden tergt, hy 's daer in grooter waerde.

Want by den Tiberboord, daer hy gedachten had
Dat de ondeugd 't minſte heerſchte en weinig magt bezat,
En hem geen quaed gevolg van 't ſchimpn was te
ſchroomen,
Daer deugd en goedheid woond, heeft hy zyn plaets ge-
nomen.

Doch echter ſpuwt hy daer, en met geen minder drift
Dan waer 't ook wezen mogt, zyn ſtraelen vol vergift,
Schoon hem, mishandelt om zyn vry en vinnig ſpreken,
Dat Waerheid haet verwekt, ten vollen was gebleken.

Indien ge, o Schuimgodin, zyn leden eenmael zaegt,
Waerop hy tot zyn ſtraf die felle wonden draegt,
Gy dacht, dat Herkules had met myn' zoon geſtreden,
Of dat hy tegen Mars in 't vechterk was getreden.
En dat, of 't waerheid is, of door den nyd verdicht,
De Grooten, als men hen van euveldaën beticht,
't Gedult verliezen, ons met onze kunſt vervloeken,
En ſtraffe teugels voor ons hollend ſpraeklid zoeken.

272 NEDERDUITSCH E

HET DERDE BOEK

Van

DE BURGERLYKE OORLOGEN;

Gevoerd tuffchen

CEZAR EN POMPEUS.

Gevolgt naar 't Fransch van den H E E R

D E B R E B E U F.

DE Vloot was naauwelyks in volle zee gebragt,
Of al de Krygsliên, die hun yver by de magt
Der Goden voegden, daar zy 't oogwit niet van kendent,
Begonnen d'oogen naar Ioniën te wenden.
Doch 't Opperhoofd zat heel z waarmoedig en bedeeft;
Hy, voor zyn Vaderland bekommert en bevreest,
Ziet telkens na het strand noch om, uyt mededogen
En zegend het, zo lang hy kan, met hart en oogen.
Hy staroogt, zuchtende, van verre op berg en duin,
Die 't zwerk doordringen met hun hemelhooge kruin,
Die barre rotfen en onvrugtbere valeijen,
Zyn hem veel waardiger, nu hy daar af moet scheijen.

Zo

MENGELEDICHTEN. 273

Zo dra ze uyt 't oog zyn, door de vaart van zyne kiel,
Drukt hy het denkbeeld van Aufonië in zyn ziel.

Dus peinzende aan zyn ramp, beschoot een sluimring
d'oogen

Waar door ailengs hem dat wreed denkbeeld wierd ont-
togen.

O! al te wrede slaap! die in een ogenblik
De zorg schuift van het hart, en 't weer vervult met
schrik.

Hy waant de zon, en al de mindere planeeten
Te zien verduisterd, d'aard schynt angstig bloed te zwee-
ten.

Zy braakt een helsche gloed van zwavel, vuur en vlam,
Waar uit dat Julia verbaast te voorschyn quam.

Ontrouwe, zegtze, die te roekloos en lichtvaerdig
Zich maakt den heiligen naam van Echtgenoot onwaardig,
Is dit al d'eer, die gy zyt aan myne asch verplicht?

Heeft dan myn houtmyt zulk een oorlogsvlam gesticht?
Die staatzucht zal gewis tot uw bederf gedyen.

In Acheron zyn reeds de helsche razernyen,
Met brandstok en vergif, vergadert, tot uw straf,
Om al uw krygsvolk te verstuiven doen, als kaf.

Geen plaag, hoe wreed, of ze is tot uw bederf beslooten;
In Styks leid Karon al gereed, met zyne Vlooten,
Om u te voeren na de droeve jammerpoel.

Sint gy Kornelia gebruykt hebt tot uw boel,
Keerde uw geluk:en zoo zy lang noch volgt uw standert,
Zal haast Pompeus in een Krassus zyn verandert.

Dat zy u vry alom verzell', zelfs in den stryd,
'k Zal met myn Vader u vervolgen, waar gy zyt:

Gy zult geen oogenblik met haar in vryheid leeven,
Die held zal u by dag, en ik u's nachts doen beeven,

't Vergetel nat, 't welk vloed uit Lethes doffe vliet,
Ontrokme uw beeldt'nis, noch 't geheugen daar van
niet:

Ik heb het, door de gunst der Goden, noch behouwen,
 Op dat ik uw gemoed, door 't wroegend na berouwen,
 Zo lang zou pynen, tot gy 't weder na de plicht
 Van eenen Echtgenoot, of Schoonzoon hebt gericht.
 Het woedend staal, dat gy op zy voert, buyten reden,
 Heeft d'Echtverbindt'nis, noch verwantschap afge-
 sneden;

Neen, 't zal, in wederwil van uwe razerny,
 U noch veel nader doen vereenigen met my.

Na deze redenen daald zy na d'afgrond neder.
 De Held, afgryzelyk ontzet, hersteld zig weder,
 En bant die kille schrik uyt zyn kloekmoedig hert,
 Zoo dra het door den slaap niet meer beneveld werd.
 't Zy 't een waarachtig spook, of yd'le droom mag
 wezen,

Hy's te edelmoedig, om daar voor te kunnen vrezen,
 En schoon hy uyt de haat der Goën zyn val voorziet,
 Zyn edelmoedig hart bezwykt noch wankelt niet.
 Waarom zegt hy, zoude ik toch voor het sterven beven,
 Indien dit alles word vernietigt na dit leven,
 En zo de ziel steeds blyft onsterfelyk in haar kracht,
 Wat 's dan de dood toch? slechts een monster, zonder
 macht.

Het zonnelicht begon alreeds met flauwer straalen,
 Vermoeit en afgemat in 't Westen neer te dalen,
 Zich half te domplen in den hollen Oceaan,
 Van verre ons lichtende gelyk een halve maan,
 Wanneer het scheepsvolk, gansch vermoeit van zee te
 bouwen,

De lang gewenste kust der Grieken quam te aanschou-
 wen.

't Strykt eindelyk het zeil, en roeit, verheugt van zin,
 Regt tegens wind en stroom, vermoeit ter haven in.

Zo dra kreeg Cezar niet de tyding van dit vluchten,
 Of hy begon in 't hart eens heimelyk te zuchten.

MENGELDICHTEN. 275

Wyl hy geen voorwerp toen meer had, om op te woën,
 En zyne gramschap niet in 't wreken kan voldoen.
 Het spyt hem, dat zy voor zyn macht zo schielyk wyken;
 Dat hy zyn dapperheid niet meer kan laten blyken.

Schoon hy is meester van Italië, hy wraakt
 Het gunstig lot, het welk hem zo voorspoedig maakt.

Terwyl hy zyn geluk dus haatlyk steld te voren,
 De vlucht zyns vyands vloekt, nyt dollen wraak en too-
 ren,

Schynt hem een zachter aard van boven ingestort,
 Daar die oplooptheid weer door gematigd word.
 Zyn oorlogs zuchtig hart schynt na de vreed te haaken;
 Hy kan zich zelfs, dunkt hem, niet aangenamer maaken
 Als dat hy 't Roomsche volk, na zo veel tegenspoed,
 Quansuis begunstigt met de vrede en overvloed.
 't Hart van 't gemeen word daar heel licht door ingenom-
 men,

Daar hongersnoot en kryg het doet tot muyten komen.

Hy zend dan Curio voort na den Siciljaan.
 Dat vrugtbare eyland, 't welk omringt van d'oceaan,
 Van Ceres word bemind, zet hem, op zyne bede,
 Een oogst van graanen by, gelyk Sardinje mede.
 Zy beide, rykelyk begunstigt van natuur,
 Vervullen met haar schat de roomsche korenschuur.

Om 't volk meer door dien schyn van goedheid te mis-
 leijen,

Ontwapend hy zyn Heir, en stelt het buyten reijen,
 Trekt daar meê woest en in wanorde op Romen aan,
 Als of zyn hart door haat noch wraak wierd aangedaan.
 Gyzult, ô Held, het wit, daar gy na doelt, niet treffen;
 Zo gy u zelf poogd op den Rykstroon te verheffen,
 Moet ge op een prachtige Triomfkar, daar den Ryn
 Met d'Oceaan en Seine aan vast geketend zyn,
 Verschynen; dan zoud gy den roomschen burger winnen.
 Dan zou Italiën u vrezen en beminnen.

276 N E D E R D U I T S C H E

Een blinde ſtaatzucht wilt uw naam en glory uit ;
 Ja , zelf't geluk maakt u rampzalig : voorſpoed ſluit
 De krygſtromfen , die gy door uw oorlogsmachten
 Had in Germanien en Vrankryk te verwachten ,
 Het ſchynt dat d'ernaam van verwinnaar u niet kan
 Zo veel behagen , als van Dwingland , of Tyran ,
 Gy zult eene ſchoone vrucht van deze heirtocht plukken ,
 Schoon ge ongewapend komt , als vriend , voor Romen
 rukken ,

Het volk zal niettemin , afkeerig , koel en ſchuw ,
 Vol achterdocht en vrees , 't hart wap'nen tegens u .
 Hy breekt het Heir op , doet het fluks na Romen woen-
 den ,

Trekt over 't ſteil gebergt van Auxur , met zyn benden ,
 Langs diepe moeren van 't Pontinus , en door 't woud ,
 Waar in , Diaan ter eere , een tempel is geboud .
 Zo dra hy over 't vlak van Alba is getogen ,
 Ziet hy het loon van zyn ſtaatzuchtige Oorelogen ,
 De bron en oorſpronk van zyn woede en razerny .
 Terwyl hy Roomen dus van ver beſchouwt , voelt hy
 Zich eenigzints ontſteld , door liefde en mededogen ;
 Doch Staat en heerſchzucht bant terſtond , door heur ver-
 mogen .

Die zachte en tedere beweging , met geweld .
 Het dienſtbre juk van zulk een zegenpralend Held
 Is al te ſchoon , dunkt hem , om 't niet , met welbehagen .
 Als een vrywill'gen ſlaaf , op zynen hals te draagen .
 Ô ! Zetel , zegt hy , van de Goden , wat zyt gy
 Gelukkig , dat noch geen uitheemſche ſlaverny
 Van Parthers , Daciers , Sarmaten , Nooren , Gallen ,
 Door blooheid van Pompee , u is te beurt gevallen ,
 Dat u de hemel heeft behoed voor hun geweld ,
 En aan den Burgerkryg alleen ten doel geſteld .

Hy trekt dan eindelyk ten poort in , binnen Romen .
 't Volk ſtaat verbaast en is met doodsſchrik ingenomen ,
 't Schroomt

't Schroomt een verwinnaar in zyn medeburger; haat
 En vyandschap speurt elk in zyn vermomt gelaat:
 Elk meet de vrees af, na de maat van zyn vermogen.
 Men waant dat hy zich zal van 't recht der Oorelogē
 Bedienen, en, uit wraak en gramschap, 't altemaal
 Verdolgen door het vuur, ombrengen door het staal.
 Dat hy 't gewyde, noch het ongewyd zal spaaren,
 Maar zelis de hand slaan aan de Goōn en hun altaaren.
 Zoo heeft de schrik het hart der burgeren ontsteld.
 In plaats; dat zy hem, als een zegenpralend Held
 Begroeten, zich voor hem ootmoedig nederbuygen,
 Op zyne wederkomst een valsche vreugd betuygen,
 Om Cezars hart daar door te winnen, speurt men niet
 In 't quynende gezicht als enkel ziels verdriet:
 't Bedwelmt gemoed, met angst en doodschrik ingenomen,

Kan niet zo schielyk, naar het schynt, tot veinzen komen.
 't Schynt, dat de wrevel haat, die zo afgryfelyk is,
 Geen meer vermogen heeft, in die ontsteltenis.
 Men ziet de grysten van den raad na 't raadhuys spoeyen
 Zy, t'oud en traag om zich met staatkraakeel te moeyen
 Gaan heel verbaalt, zelfs ongeroepen, derwaards heen.
 Zy staan hem handvest, wet, en voorrecht van 't gemeen
 Gewillig af; de wet, daar zy zich na gedraagen,
 Bestaat alleen maar in zyn wil en welbehaagen.
 Het Kapitoel is gansch ontbloot van staat en eer.
 De purpre zetel heeft zyn ouden glans niet meer;
 Dewyl zy, van het recht en rechteren versteeken,
 Baldadigen ten straf, geen vonnissen hoort spreken:
 't Word zwygende beaamt al wat van Cezar komt.
 De Grysaarts staan verzuft, de vrees heeft hen verstomt,
 Elk yvert, om het recht na zynen zin te buygen,
 Die eerst stemde in den Raad komt, nu slechts als getuygen,
 Zy geven te gelyk plicht, eer en eed de schop:
 Men richtte hem, zoo hy 't begeerde, een Tempel op:

Hy eifch vry 't hoogft gezag van Romen, ja het leven,
Men zal hem niet weerftaan, maar 't willig overgeeven.
O Romen, uw Tyran blooft meer van fchaamte, als gy,
Om uw geduldige en vrywill'ge flaverny:

Hy fchroomt de boeijens om uw' vryen hals te hangen,
Schoon hy u, bukkende, bereit ziet, diel'ontfangen.

Terwyl zich elk zoo flaafs en nederslachtig toont,
En d'ed'le Vryheid dus gedrukt word en gehoont,
Doet zich, in die bedroefde en jammerlyke tyden,
Een enkel mensch noch op, om voor haar recht te
stryden:

't Is d'edelmoedige Metel, die, vroom van aart,
Saturnus Tempel en zyn fchatkift noch bewaart:
Hy ziende Cezar, met zyn volk, zich derwaards wenden,
Dringt, ftout en onverfaagt, dwars door zyn Oorlogs-
benden,

En houd in 't midden van de voorpoort moedig ftant,
Om die gewyde plaats voor d'ongewyde hand
Der tempelfchennige soldaaten te bevryden.
Geen Held wou voor de wet, hoe fel gedrukt, eerft
stryden.

Nu vind de fchatkift een: zo veel vermag het goud,
Dat fchoon en blinkend Niet maakt d'alderbloodfte ftout.
Hy ftaat dan pal en weet van wankelen, noch zwichten,
Maar ftelt zich zelfs ten doel aan meer dan duyzend
fchichten

Sta, riep die Schutsheer van de fchatkift en 't Gemeen,
Gy vind geen toegang dan door dezen boezem heen.
Zo gy dees fchat begeerd, moet gy my om doen komen,
Myn bloed langs dees gewyde en heilge plaats doct
ftroomen.

Geen fterfelyk mensch word ooit daar meefter van, zo hy
Zich niet begeeft tot moord en Tempelfchendery.

De Hemel zal zich van dit lafterftuk wis wreken
De vloek eens Meensmans is rampzalig; dit's gebleeken
Aan

Aan Crassus nederlaag en zyne wreede dood.

Ik ben u wel getroofd, waar wacht gy na, kom stoot
 My door het hart, u word dit offer aangeboden;
 Wyl gy daar door de haat en gramschap van de Goden
 Zult haalen op uw hals; gedoog geen hinderpaal
 In 't geen gy voorneemt, maar verdelg hem door het staal.
 De Krygs-knecht zal zich niet daar door geërgert hou-
 wen:

Hunne oogen zyn gewend uw euveldaân t'aanschouwen.
 Wie vreeft gy? op 't gerucht van uwe gruwlen is
 De stad ontvolkert, als een naare wildernis.

Of zo de wroeging u weerhoud, zo trek uyt Romem.
 Gy kunt een ed'ler buit, met groter eer, bekomen,
 Ga, met uw Heyrkragt, uit Italiën, en bons,
 De Vorsten van hun Troon, die Vyand zyn van ons;
 Daar kunt gy veilig, als ver winnaar, zegenpraalen,
 Daar is alleen geen goud, maar zelfs een kroon te haalen,
 Daar moogt ge u zelve meê verryken, zonder dat
 Gy onze rukt stoord; of beroofd van onzen schat.

Gy zult, riep Cezar, zulk een schoonen dood niet
 sterven:

Gy moeft, zo gy die eer en glory woud verwerven,
 Een ed'ler voorwerp zyn: nu spaar ik u, tot spyt,
 Om dat gy mynen toorn, noch gramschap waardig zyt,
 Veel liever wil de wet door Cezar zyn beledigt,
 Als dat zy werd door zulk een schandlyké arm verdedigt,
 Erbarm'lyk Schutsheer van de schatkist en 't Gemeen!

De moedige Metel, gehoont door deze reën,
 Toond zich hardnekkiger, in 't sryden, als te vooren:
 Doch Cezar, lang genoeg getergt, ontsteekt in tooren:
 Hy, niet meer denkende aan de voorgenome Vreë,
 Slaat fluks de hand aan 't zwaard, en rukt het uyt de scheë:
 Doch Cotta schiet voort toe, en steld zich tusschen
 beide:

Hoe, roepth y, wat is dit, Metel? uw onbescheide

En roek'loos opzet drukt de vryheid 't meest, daar wy
 Een schets van houden, door vrywill'ge slaverny.
 Wat baat de dapperheid, wanneer men is verwonnen?
 Het juk is eereelyk, als wy 't niet myden konnen:
 De dwang verschoont de vrees. kant u niet tegens 't lot;
 Het is geen schand, dat wy opvolgen het gebod
 Eens Overwinnaars; gy moogt hem vry toegang geven:
 Dewyl ge uw boeijen en verzwart, door tegen streven.
 Dat hy die Oorlogsbron vry wegneem', schade drukt
 Het vrye volk meer, als wen 't voor een meester bukt:
 Want d'armoê van een Slaaf zal zynen Heer 't meest
 treffen.

Metel, die uit deez' reên zyn dwaling kon beseffen,
 Maakt voor zyn Meester plaats, doch ziet niet, zonder
 finert

Dat Tempel en altaar door hem ontheilgd werd,
 En uytgeplonderd, door roofgierige soldaaten.
 Wat mag de schat, zo lang by eên verzamelt, baaten?
 Al 't geen door d'yver en de naauwe spaarzaamheid
 Van onze Vaders voor heen is opgeleid?
 Wat nut staat ons voortaan van Pirrhus goud te hopen,
 Waar voor hy Romen van Fabricius wou kopen?
 De groote schatting, die ons Azië betaald,
 En die Metel eertyds uyt Kreten heeft gehaald;
 Het geld, dat Cato eerst uyt Cyprus bragt te Romen,
 En zoo veel rykdom, door de wapenen bekomen?
 De schatten van het Oost, de kostlykheid en pracht
 Van hunne Vorsten, door Pompéus meê gebragt,
 En in triomf gevoert, voor zynen stacywagen,
 Word nu, ô spyt! van zyn' dood vyand weggedragen.
 In 't kort, dat Romen, 't welk zo machtig was voor-
 heen,

Is nu zoo ryk niet, als een sterfelyk mensch alleen.

Pompéus wyd berucht, door zyne dapperheden,
 Trekt midd'lerwyl in zyn belang ontelbre steden,

MEN GELDICHTEN. 281

Hy krygt ganfch Azië en Europe op zynen zy.
 De Griek, die 't naafte legt, fpringt hem het eerfte by.
 Parnas, zo wel als Cirrhe, is met hem aangespannen;
 Ze ontbloten hunne Kruin van dappere Oor'logsman-
 nen.

Amphiffa ftyft den Held met zyn Phozenzer magt,
 Béotie heeft ook veel volk by een gebragt.
 Men ziet de Driopers, Protiërs, Epirotten,
 Thebaners, Arkadiers, Theffalers famen rotten.
 't Pifaanfche volk verlaat Alphéus. Dit 's de vloed
 Die, aangeprikkeld door een zuivre minnegloed,
 Verzinkt en onder zee dringt door het aartryk heenen,
 Om zich met Arehufe aanminnig te vereenen;
 Athene, fchoon 't by na van manfchap is ontbloot,
 Zend noch uyt Salamis dry fchepen van zyn Vloot.
 De Seller, die men den voorzeggende eik ziet vieren,
 Voegt zich ook moedig by Pompéus Krygsbanieren.
 Oud Kreten, 't welk zich ziet omhelzen van twee zëen,
 Van Jupiter bemind, vermaard door honderd fteën,
 Heeft ook, tot zyne wraak, de wapens aangetogen,
 Gortyners, afgerecht in bloedige oorelogen,
 En fik fer als de Parth, in 't fchieten met de pyl,
 Met d' Athamanten, die het ongenaakbre en ftyl
 Gebergt bewoonen, ftaan gereed om op te trekken;
 Het volk van Cadmus en 't Colchife Abzirtes wekken
 Die van den Pineus op, daar Jolkos over heerfcht.
 Dat Jolkos was van ouds vermaard, om dat het eerft
 De woekernutte konft der fcheepsbouw heeft ge-
 vonden;
 't Schip Argos wierd van daar het eerft in zee gezonden,
 Om vrende volkeren, elkand'ren onbekent,
 Tedaen vereenigen; door 't vochtig Element.
 Die konft heeft eerft den menfch met weer en wind doen
 ftryden,
 En onderworpen noch een nieuwen dood te lyden.

't Ontzachlyk volk van Heem, en dat van Pholoé,
 Met hunne dubbele gedaantens, staan ook reê,
 Ook Pucers, Myciers, Strymoners en Pitannen,
 Arisbers, Idaliers, alt'famen wakkre mannen.
 Celeene, die noch om de gift van Pallas zucht,
 De dood van Marsias beschreid, uit ongenucht,
 En onophoudelyk vereert met haare traanen,
 Volgt ook hun voorbeeld, en ontwind haar Oorlogs-
 vaanen.

't Paktoolfche Volk verschynt daar mede in groot ge-
 tal.

Zyn goude zandgrond, die ons toelacht door 't kristal,
 Noch Hermus rykdom kan hun landaart wederhou-
 wen.

Men ziet den Trojer zyn banieren mede ontvouwen,
 Dat zich Affirië en Damaskus derwaards spoed.
 Het palmryke Idumee, en 't volk, dat aan de vloed
 Woont van Orontes, met de brave Sidoniten,
 Ter scheepsvaart afgerecht, die 's nachts de noordstar
 schieten,

En voeren, op die baak, de hulken recht door zee,
 Verschenen spoedig met hun vlooten by Pompé.
 Hy ziet de volkeren van Tyrus ook genaaken,
 In 't Vorstlyk purper en het gloejende scharlaken.
 Hier volgt Phœnicië op. Dees bragt de konst in 't licht,
 Die d'oogen hooren doet, en spreekt met het gezicht,
 Waar door men woorden schetst, en met verscheiden
 trekken

Al zyn gedachten op het cierlykst kan ontdecken.
 Ook quam'er Memfis, die, dees konst noch onbekend,
 Zyn zedelessen en geheimenissen prent
 In steene tafelen, wiens letteren het meesten
 Bestaan in zekre slag van nagebootste beesten.
 De Siliciër rust zyn rooffchip meê ten stryd.
 't Gerucht dier oorelog, gevlogen wyden zyd,

Heeft

Heeft d'Oosterkoningen in zyn belang gewikkelt.
 De Ganges ziet zyn volk daar eerst toe aangeprikkelt.
 Dit 's de eenigste Rivier, die met zyn snelle vliet,
 Recht tegens d'opgang van de zon, na 't oosten schiet,
 Daar Alexander stuytte, als hy zich bragt te binnen,
 Dat hy niet machtig was één Waereld te overwinnen.
 Men stoort den Indus nu zoo veel niet in zyn kolk;
 Dewyl de rapste jeugd, de bloem van al zyn volk,
 't Welk afgerecht is om na paerelen te duiken,
 Zich laat gewillig tot dien Oorelog gebruiken.
 Gelyk ook d'Indiaan, die, prachtig opgetooit,
 't Haar met welriekende saffraan rondom bestrooit;
 En die, die 't overschot van hunne dagen korten,
 Met zich ellendig in een brandend vuur te storten.
 Gy Ethiopiërs, woonachtig by den Kreeft,
 Daar u de zonne, by gebrek van schaduw, heeft
 Zoo zwart geroosterd, dat gy 't stoutste hart doet schrik-
 ken,
 Door 't akelig gelaat en 't opflaan uwer blikken,
 Komt, voegt u mee ten sryd, en zet u in den drom.
 Gy Libianen zyt al mede wellekom;
 Gy ook, δ Tygris, met d'Euphrates, uwe Broeder,
 Die, beide oorsprongklyk en geboren van een moeder,
 Door 't groot Armeniën u gaat vermeiden, daar
 Gy in een kolk weerom vereenigt met malkaar,
 En ons doet twyff'len wie zyn naam behoud van beiden.
 Tot eindelyk d'Euphraat, weer, van u afgescheiden,
 Mesopotamien bevochtigt met zyn vloed,
 Gelyk de Nylstroom, in het vruchtbre Egipte, doet;
 Terwyl ge, δ Tygris, van het aardryk ingezwolgen,
 In 't Eritreesch geweest, uw loop komt te vervolgen.
 De Parth, die machtig is, verkiest geen zy; maar ziet
 Die twee Staatzuchtigen fel sryden, om 't gebied:
 Doch d'Arabier begeefd zich voor dien Held te wapen,
 Hy staat verwonderd in het Heir na d'aard te gapen,

En waant, dat hy word van een andre zon bestraalt;
 Vermits de schaduw zich nooit naar het Zuiden paalt.
 De Coatier verlaat zyn bergen en spelonken,
 De Schyt, die 't hart voelt door die oorlogsvlam ont-
 ionken,

Smeert zyn gewette pyl en werpschigt met fenyn.
 De Hyrkanier verlaat zyn duistere woestyn,
 Met Capadociërs, Olostres, Amoniten,
 Sarmaten, vlug te paerd, en wrede Moskoviten.
 Ook komt de Carmonier, die aan den Middellyn
 Zich voelt bestralen van een flauwer zonneshyn
 De Tanais, die Europe en Azië doet scheiden,
 En slangswys van het hoog riseesch gebergt komt glei-
 den,

Daar hy die deelen van het aardryk krimpt en rekt,
 En door zyn kromme loop een bittere nyd verwekt,
 Tot daar hy zich komt in 't meötisch meer te ontlasten,
 Staat ook dien held ten dienst, om Cezar aan te tasten
 Ook komt 'er d' Ariër en woeste Massageet,
 Die 't vlees en bloed van zyn verflagen paerden eet.
 Geloners laten zich daar mee gewapend vinden,
 Met d' Arimaspers, die het haar met goud opbinden.
 Geen Cyrus bragt ooit zulk een magtig heir te veld,
 Noch Xerxes heeft zoo veel zoldaten niet geteld,
 Toen hy uit Zusa met zyn Leger opgetogen,
 Het magtig Griekenland bragt onder zyn vermogen.
 Noch Agamemnon zag ooit op de Grieksche kult,
 Tot wraak zyns broeders, zulk een scheepsvloot toege-
 rust.

Nooit vond men opperhoofd, die onder zyne stander,
 Had zoo veel Koningen en volk'ren by malkander.
 De Mauritaner zelfs heeft zynen hulp gestierd,
 Ook die, daar Jupiter werd in een Ram gevierd.
 Gansch Afrika, zoo wel van 't ooste, als weste, zenden
 Ook aan Pompéus hun gewapende Oorlogsbenden.

MEN GELDICHTEN. 287

Het blinde Kryggeluk heeft, naar het fchynt, de macht
 Van al de Waereld in Pharfaliën gebracht,
 En zo veel volkren tot zyn byftand doen genaaken,
 Om d'uytvaart van dien Held doorluchtiger te maaken,
 En op dat Cezar met één flag, door zyne val,
 Zou triomfeeren van Italië en 't Heelal.

Na Cezar Romen van zyn fchatten had verfteeken,
 Geeft hy terftond bevel, van 't Leger op te breeken,
 Trekt daar mede over 't steil gebergt van d'Alpes, daar
 Zy, door haar hooge kruin, het zwerk fcheid van malkaar,
 Elk staat verbaaft en geeft hem toegang, met zyn benden.
 De fchrik is algemeen waar hy zich komt te wenden.
 Marfeilje dult alleen des Veldheers doortocht niet,
 Schoon hy elk op de komst van Cezar beeven ziet
 Meent hy 't befchrevene verbont met die van Romen
 Het kofte wat het wil onzydig na te koomen.
 En 't wuft geluk niet op te volgen, als 't gemeen.
 Hyzend Gezanten met d'Olyftak der waards heen.
 Die, om den doortocht van dien Veldheer te beletten,
 Door deze redenen hem poogen om te zetten.

Zo gy het Jaarboek van de roomfche Monarchy
 Eens opflaat, zultge zien, met welk een yver wy
 Haar altyd hebben in uytheemfche Kryggelieven:
 En zo ge een proef noch van uw dapperheit wilt geven
 Aan vrende volkeren, zult gy den Marfeiljaan
 Niet minder, als voorheen, u zien ten dienfte staan.
 Maar wyl we in Romen 't vuur van staatkrakeel zien
 blaken,

En haare Burgeren zien tot onderdanen maaken,
 Onttrekken we ons haar woede en onderling gefchil,
 En geeven gaffryheid aan die 't ontvluchten wil.
 Wy fchrikken van die wreede en heillooze Oorelogen;
 Ja, zien die aan, myn Heer, met traanen in onze oogen.
 Indien de Reuzen weer opftonden, als voorheen,
 En 't hoog en steil gebergt stout flapelden opeen,

Om daar meê met geweld ten Hemel intedringen;
 Of zoo het Godendom malkander quam bespringen,
 Zou 't niemand passen daar behulpzaam in te zyn,
 Maar 't al te laten aan de bliksem van Jupyn.
 Wy weeten wel, dat gy, van Menschen en van Goden
 Begunstigt, geensins hebt Marseiljes hulp van noden,
 Dat elk de Burgerkryg zo fel niet haat als wy;
 Maar lofflyk was 't, dat geen uytheemfche heerschappy
 Zyn krygsvolk deed ter hulp van d'een, of d'ander ko-
 men,

Maar dat men Romen liet alleen begaan met Romen.
 Dan zou de twist, die gansch Italiën ontrufft,
 Dat vuur van twedracht in het kort zyn uitgeblufft,
 De tedere Natuur haast morren, 't bloed niet lyden,
 Dat d'eeene broeder zou den anderen betryden.
 Dit wenschen we altemaal, uit grond van ons gemoed,
 En bidden, dat ge uw Heir niet dichter nadren doet,
 Maar 't wend van deze stad, naar andere gewesten,
 En zonder Adelaar verschynt in deze Vesten.
 Gedoog slechts, dat één plaats de felle bliksemflag,
 Dier heilloze Orelóg met recht ontwyken mag.
 Indien het Godendom, ter gunst van 't machtig Ro-
 men

Die twee verschilligen doet by malkander komen,
 Om d'onderdrukte Vreê t'herstellen op haar Troon,
 Werd, tot dat heilzaam werk, Marseiljen aengeboôn.
 Of zo ge uw srydbaar hart van 't oorlogsvuur voelt brand-
 den,

Trek met uw Heirkragt op, om Spanjen aan te randen,
 Een hand vol volks, 't welk uyt Phocéa is gevluht,
 En zich, als balling, in deeze onbekende lucht,
 Met vrouw en kinderen, geruft ging nederzetten,
 Isgeensins waard, om daar uw tocht om te beletten.
 Oprechtigheid en trouw maakt ons alleen vermaard.
 Doch zo gy toelegt, ons te dwingen, door het zwaerd,
 Zyn

Zyn wy getrooft, ons tot het uiterfte te weeren,
 Om u van deze ftad kloekmoedig af te keeren,
 Gy zult, hoe zwak ze ook is, haar niet licht winnen; want
 Veel liever fteken wy het alles in den brand,
 En ftryden, tot ge in 't end de laafte man doet sneven,
 Dan zegenpraaltge van een puynhoop, en ons leven.

Opzulk een heldentaal en onverfaagt befluyt
 Bart Cezars hart van fpyt, zyn toorn ten oogen uit.
 Vermeet'le, zegt hy, durft gy dus myn magt braveeren?
 Of meent gy, dat ik my laat zonder wraak trotfeeren,
 Om dat my 't Oorelog roept na den Iber? neen,
 Ik kan Marfeilje, fchoon my d'eer wenkt derwaards
 heen,

Tot ftraf dier hoogmoed, wel, in mynen doortogt, floo-
 pen.

Gy fluit me uw hart, en fteid quansuis uw poorten open,
 En nodigt my alleen te komen in uw Wal:

Dus doende zoude ik u van Roomen en 't Heelal

Ja, van myn eigen zelf volkomen Meefter maaken.

Gy fchuwt het Oorelog, maar zult zyn rampen finaken,

En leeren, dat de Vreë veel dierder komt te ftaan,

Als onder Cezar en zyn volk ten ftryd te gaan.

Die fchandelyke ruft zal ik u doen bezuuren.

Op, op, myn Krygsvolk, op, beklim terftond de muuren;

Ramy rondeel en poort; zo word myn wraak geboet.

Gelyk een fterke wind zyn kragt verliezen moet,

Zoze in haar loop niet werd door bofch en berg weër-
 houwen,

Zo moet het edel vuur des Krygsknechts ook verkouwen;

Alfhy geen vyand heeft; 'k min den weerfpanneling,

Alf ik zyn wrev'len aard kan teug'len met myn kling;

En hy in ftaat niet is, my van zyn wal te weeren.

Na hy 't Gezandfchap met die reën had laten keeren

Gaat hy de ftad terftond verfpieden van na by,

Doch vind de wal alom bezet met Burgery,

Die zich getroosten, om het stormen te verduuren.

Daar rylt een steile berg, niet verre van stads muuren,
 Die met zyn kruin 't kasteel in hoogten evenaart:
 Hier rukt hy 't volk op, en brengt fluks de schop in d'aard,
 Om die twee hoogtens, door een dyk, aan een te hegt-

ten.

Doch eer hy verder gaat, met all' zyne Oorlogsknechten,
 Werpt hy een wal op, van den berg, tot aan het strand;
 Ontbloot daar door de stad van bron en akkerland.

Dit, dit alleen maakt u berucht, ô Marseiljaanen,

Dit werk zal u cen weg ter eeuw'ger glory baanen;

Dewyl gy Cezar, die het alles door zyn magt

Ter loops had weggerukt, tot stilstaan hebt gebragt,
 Enge u niet overgeeft, als door belegeringen.

Waar door laat zich 't besluit der Goden niet al dwingen!

Of wat mag 't wezen, dat dien held, die, als een vloed,

De waereld overstroomt, één dag verliezen doet?

De boomen werden, door den byl, om vergehouden,

Men yvert, met Rondeel en stormgevaart te bouwen;

De Dyk, met balken dicht bevolchten en geschraagt,

Gevoeld de last niet van de torens, die zy draagt.

Daar legt een heilig woud, van oudsher ongeschon-

den,

Daar 't eeuwig nacht is; wyl 't geboomte, aan een ge-

bonden,

En 'saam gevlochten, met zyn takken, klein en groot,

't Verquikkend zonnelicht alom daar buiten floot;

Hier vond men Boschgod Pan, noch ook geen Woud-

godinnen.

Het Heiligdom is woest en akelig van binnen,

Het Altar pronkt 'er met het offer, 't welk, verwoed,

Den vloekgod word gewyd, de boom zweet men-

schen bloed.

Geen vogel rust daar op, noch eenig wild daar onder,

Het word, als Goddelyk, ontzien van wind en donder,

Geen

MENGE DICHTEN. 289

Geen luchje rept zyn kruin, al wat men ziet baart schrik.
De Bronnen geven niet als water, zwart en dik.

't Affchuwelyk gezicht der ruwe beelteniffen,
Die, door den tyd vergaan, hun vorm en wezen miffen;
Baart een verb'attheid, in 't angstvallige gemoed,
Die alles blindlings, als een God, erkennen doet.
Men voelt 'er dikwils, zo men zegt, het aardryk be-
ven,

De duiltere afgrond loeit, fpelonk en holen geeven
Een fchrikkelyk geluyd: d'eik buigt zich fchielyk neêr,
En in een ogenblik verheft hy zich ook weer.
Een vuurftaal ftelt, naar 't fchynt, het woud in lichte
vlammen,

Men ziet ferpent en draak geflingerd om de ftammen.
't Omher gelegen volk pleegt hier zyn Godsdienst niet,
Maar laat het voor de Goôn; de priester zelfs ontziet
Daar te offren, als de zon in 't zuiden ftaat te gloeijen;
Om met zyn offerhand den God van 't bos te moeijen.

Voort geeft de Veldheer laft, om dit geheilig woud
Glad af te houwen; maar de Krygsknecht vreeft het hout
Te fchenden met den byl; dewyl hy 't acht te heilig:
Doch Cezar, om het Volk te toonen, dat hy 't veilig
En ongeftraft kon doen, treed na de Woefteny,
En roept, al spottende: ik, ik neem de zonde op my:
Zie daar, dat gaat u voor; wat mart ge, om my te volgen?
Hier op treft hy een Eyk. Het volk, dat een verbolgen
En woedend Meefter toen meer vreefde, als all' de
Goôn,

Volbrenge den laft terftond, die Cezar had geboôn.
Daar ftorten Pyn en Eik en steile Den ter neder,
De droeve Lykcypres, en Hemelhooge Ceder,
Vergunnen, door hun val, den doortocht aan de zon,
Die 't quynend aardryk met haar licht beftrealen kon.
Dit fmart den Gal, doch 't doet de Marfeljaanen hoopen,
Dat zulk een heiloos werk de Goôn tot wraak zal nopen;

Maar 't blind fortuin verſchoont den Bozen dikmaal
't meest;

En 't Godendom maakt zich van niemand meer gevreesd,
Als van d'Ellendigen, die 't meest hun gramſchap ſmaken.

De Landman, wyd en zyd gepreſt, komt voort ge-
naaken,

En voert de boomen met den ploegfrier na het ſtrand;
Terwyl hy in zyn hart den oeght beſchreid van 't land.

Doch Cezar, die 't geduld dus lang niet konde rekken,
Gaaf, met het grootſt gedeelt van 't Heir, na Spanje trek-
ken,

En laat het ovrig tot beſtorming van Stads Wal,
Terwyl hy zich beloofd de zegen van 't heelal.

Zy pogen midd'lerwyl malkandren te verſchalken,
Men voert twee Burgten, vaſt aan een gehecht, met bal-
ken,

Door kragt van raders en konſtwerken, na den muur.
De vyand, ziende dit gevaart, denkt, dat natuur,

In arbeid, 't oppervlak des aardryks doet bewegen.

De Romer nadert vaſt, en ſtort een dikke regen

Van ſcherpe pylen op den Griek, die hem, vol moed,
En onverſaagd, weer op de zelve wys begroet.

Daar reift een Krygsorkaan, en treft Marſeiljens Wal-
len,

De Griekſche ſchicht doet in haar loop veel Krygſliên
vallen.

Geen Harnas, noch rondas weerhoud haar vaart; dewyl

Zy van den Handboog niet, gelyk de Roomſche pyl,
Word voortgedreven, maar van boomen groen gehou-
wen,

Gefpannen tot een boog, met zwaare kabeltouwen.

Wat werpt dit krygstuyg niet al ſteenen van den muur!
't Is, of een ſteile rots, of ſteenkliip, door het vuur

Van felle blikſems in zyn holle kruin getroffen,
Met hondert duizenden van brokken, neer komt ploffen.

't Koſt,

MEN GELD ICHTEN. 291

't Koff, daar die ftooting treft, het leven niet alleen,
 Maar 't pletterd bekkeneel en fchenkel onder een.
 Die ruwe ontmoeting doet den Romer geensfins zwichten.
 Hy dringt, onaangezien die hagelbui van fchichten,
 En zwaare fteenen, op des vyands Muurtrans aan,
 Terwyl hy 't hoofd met zyn rondas dekt, onder 't ftaan.
 Dus nadert hy, tot aan den voet der Griekfche wallen,
 Daar hy ver achter zich de pylen neer ziet vallen;
 Dewyl het fchiet gevaart, met ketens valt gefort,
 Tezwaar viel, om het in een ogenblik zo kort
 Te dompen langs de gragt. de Griek, dus nabefprongen,
 Van 't Roomfche volk, ftaat pal, en werpt, door nood ge-
 drongen,

Al wat hem tilbaar voor de hand komt van den wal.
 De Stormers, die zich voor 't geweld van zulk een val,
 Met hunne fchilden, noch rondaffen konden dekken,
 Beginnen niet alleen in wanorde aftrekken,
 Maar na hun fchuyelhoek voort te vliën, daar zy dien dag
 De fchand verbergen van hun droeven Nederlag.
 De Grieken, die flechs eerst verdeedigen ftds wallen,
 Bestaan nu zelfs daar op hun vyand aan te vallen,
 En te beftoken in zyn Legerplaats, terwijl
 Hy, zorgloos en geruft, vreeft voor geen zwaard, of pyl.
 Zy, aangenoopt door wraak, gemoedigt door die zegen,
 Gaan ftill, terwijl de nacht hen is op 't hoogft genegen,
 Ten poorte uit, langs een weg, den vyand onbekend,
 Met toortfen achter 't fchild; waar mé zy hut en tent,
 Met al d' affnyding en befchanfingen verftinden,
 Terwyl de vlam word voortgedreven van de winden.
 In 't kort, die Legerplaats, die zo ontzaglyk was,
 Wierd in een ogenblik bedolven in haar afch.
 't Roomfch volk, hier door verbaaft, en ziende zich ver-
 fteken
 Vand' overwinning, poogt zich van dien hoon te wre-
 ken.

292 N E D E R D U I T S C H E

Het maakt in aller eyl een wakkre fcheepsvloot ree,
 d'Een hakt het hout, terwyl 't een ander fleept na Zée;
 Daar 't, met de zaag doorkerft, heel Ichielyk, onder 't bou-
 wen

Tot een galei, of fchip, gevormt werd, uit den rouwen.
 Kajuit, noch fpiegel pronkt met geen befcheringod, neen.
 Al'twerk word flecht en recht, en tegens't woën der Zeën,
 Van groene balleken, ter loops maar opgeflaagen.
 Zo dra elk klaar is, poogt men weer een kans te wagen,
 Om van het krygsloot, dat op land hem tegen was,
 Een proef te nemen, op de zi te waterplas.

De dappre Brutus word tot Admiraal verheven:
 Hy, met de vloot voorvloeds den Roonftroom afgedrven,
 Rukt voor Marfeilje, en werpt daar 't anker in de grond.
 De Griek, die dees bravade in 't oog fleekt, preft terftond
 Al't vaartuyg, 't welk hy vind bequaam, om zee te bou-
 wen,

En durft zyn lot mede aan een waterftryd vertrouwen.
 't Was uchtend, en de zon befcheen ter naauwer nood
 Het toppunt van 't gebergt, of elk rukt met zyn vloot
 In 't ruyme zog, om aan elkander te geraaken.
 t Geweld der Roeijers doet fcheepsboord en barkhout
 kraken.

De Romers maaken zich vast vaerdig, om te slaan.
 Hun Zeevoogd Brutus fchaart hen in een halve maan:
 De lichtfte in 't midden, met de zwaarfte op beide wicken,
 En geeft terftond de leus, te ftorten op de Grieken.
 't Schip van den Admiraal munt boven d'and'ren uit.
 Trompet en riemflag word verdoofd, door 't naar geluit,
 En yffelyk gefchreeuw der beider Vlotelingen,
 Terwyl zy pogen op malkander in te dringen.
 Wat mart, of fammelt gy, roept Brutus, ruk maar voort,
 En bled uw vyanden de zy van uw fcheepsboord.
 De ftierliën volgen zyn bevel, en smakken tevens
 Hun fchepen voort op zy, dwars voor de Griekfe ftevens,
 Die,

MENGELEDICHTEN. 293

Die, licht en fcherp van sneb, daar, door haar snelheit, valt
in blyven steken. Hier ziet zich de Griek verrast :

Dewyl hy, vastgehecht met ketens, haak en dreggen;

Die zware schepen, als voorheen, 't niet kan ontleggen.

Elk slaakt den riem en springt flulks van den roeibank af.

Nabyheid maakt den stryd afgryfslyk, wreed en straf:

De dood, elkaâr eerst met den pyl los toegedreven,

Word nu veel wisser met den sabelslag gegeven.

Devlakke en effe zee is rood van 't schuimend bloed.

Men zet zich pal te boord, en niemand wykt een voet.

Men wond, of word gewond. Het zwaar getal der lyken,

Dar tussen boord valt, dwingt veel schepen af te wyken :

Waar door het altemaal in zee stort en verzinkt,

Terwyl de stervende zyn bloed met water drinkt :

Daar d'and're, hallel dood, zietogende aan zyn wonde,

Zyn schip krygt tot een graf, daar hy mee gaat ten gronde.

De schicht, die, in zyn loop, 't beoogde doelwit derft,

Quetst noch den zwemmende, in zyn val, waar van hy

sterft.

In die verwarring, werd de kloekste uit Brutus schepen,

Door twee Galeyen van de Grieken, aangegrepen,

Daar Tagus, vechtende op het hoog kampanje, door

Twee pylen te gelyk, van achter en van voor,

Zoo net getroffen word, dat d'eene door den ander

Den doortocht word belet, door 't stuiten op elkander.

't Bloed vind geen uitgang, tot het eindlyk, sterk geperst,

Met bei de pylen, en de ziel, ten wonde uitberst.

Telon, d'ervarenste van al de Marsiljaanen,

Een wakker stuurman, in de selste Zeeorkaanen,

Die al 't gesternte kent, de diepte en droogte peilt,

Wierd, na hy een Romein te barsten had gezeilt,

Tot loon dier heldendaad, ook door het hart getroffen;

Zyn makker Gyareus, die hem ter neer ziet ploffen,

Springt aanstonds over op zyn schip: maar hy word voort,

In 't springen, door een pyl, genagelt aan scheepsboort.

Een tweeling Broeder moet dat zelve lot ervaren:
Hy grypende een scheeps riem, daar ze aangeketend wa-
ren,

Mist, door een sabelslag, zyn hand, die, styfen koud,
Om 't vast gegrepene zich lang gesloten houd;
De Held, zich ziende van dat dierbaar pand versteeken,
Poogt met de linkerhand de rechter noch te wreken,
Hy vliegt weêr in 't gedrang, maer treft geen beter lot,
Wyl hand en arm hem door 't rooms slagzwaart, wierd
geknot.

Dus weerloos wil hy zich 't gevaar noch niet onttrekken,
Maar poogt zyn broeder, met den bloten romp, te dekken;
Een twéling broêr, die, op een tyd met hem gebaard,
In uitspraak, mynen en gelaat, gestalte en aart,
Hem zo gelyk was, dat hunne Ouders zelfs niet wisten
Toen d'een gesneuveld was, wie zy van beide misten:
Maar nauwlyks zagen zy den na gebleev'nen niet,
Of d'ander wierd beschreid, met hartzeer en verdriet.

Noch feller was het lot op Lycidas gebeten:
Een enterdreg, hem, by geval, op 't lyf gesmeten,
Veroorzaakt den Rampzaal'ge een schrikkelyker dood:
Want als de vyand die met macht te rug trok, schoot
Zyn volk mee toe: zo dat d'Eendige, onder 't rukken,
En 't wederhouwen, wierd gesleurt, gescheurt aan stuk-
ken.

Een ander raakt terwyl door rankheid in de grond:
Vermits 't verbystert volk, dat aan het stuurboord stond,
Nabakboord vloog, om daar den vyand af te weeren;
Waar door men 't vaartuig zag het onderst' boven keren,
En teffens met den hoop verzwolgen, door de Zee:
Behalven een; die, schoon hy zich op luik, of ree,
Aan 't naast gelegen schip, wou bergen onder 't zwemmen,
Een wreder dood ontving: dewyl hy, door het klemmen
Van twee Galeyen, met de boegen tegens een,
Te barsten wierd gedrukt, gepletterd lyfen leên.

Veel,

Veel, die, uit vrees, van door des vyands hand te sneven,
 Hun schip verlaten en te water zich begeven,
 Om zich, door 't zwemmen, aan het een of 't ander boort
 Te bergen, worden door hun eygen volk vermoort:
 Want deze Spitsbroërs, bang voor 't omslaan hunner sche-
 pen,

Slaan al de zwemmers, die het hellend barkhout grepen,
 De handen af; waar op d'Elendige terstond,
 Gelyk een zinkloot, of een pyl, schiet na de grond.

Die zich, door 't yvrig woën, van wapens ziet verfteken,
 En schicht, noch slingertuig meer heeft, om zich te wre-
 ken,

Dient zich van 't geen hem voor de hand komt, in die nood:
 d'Een grypt een vlaggestok, maar mee hy slaat en stoot,
 En in het hondert schermt, daar d'andre, uit dollen toren
 Een roeibank losrukt, en zyn vyand werpt na d'ooren.

Al 't rinkelwerk word glad gesloopt, met dek en boord,
 Die door een boogfcheut fel getroffen werd, rukt voort
 De pyl ten wonde uit, drilt ze een ander in de lenden,
 En brengt zyn levens loop, niet zonder wraak, ten enden.

Maar nimmer was de stryd zo schrikk'lyk, noch de
 dood

Zoo akelig, als toen zy 't vuur bragt in de Vloot:
 De stoutste ontzong de moed, en kon geen uitkomst vin-
 den.

Aan d'eene kant dreigt hem de vlamme te verslinden,
 Die, door den sulfertoorts en pekkrans fel gevoed,
 In 't want, en langs scheepsboord atgryfslyk heerscht en
 woed.

Aan d'andre kant de zee: zoo dat hy, onder 't stryden,
 Vast overlegt, wat dood den mensch het minst doet lyden:
 Het zy hy door het vuur of 't water word ontzielt.

d'Een springt, uit wanhoop, in de vlam, die hem vernielt.
 Daar d'andre, om 't leven noch een oogenblik te spaaren,
 Zich op een brandend wrak steld ter genaâ der baaren.

Een rappe Marfiljaan, op't zwemmen afgerecht,
Springt met zyn vyand, die hem enterde in 't gevecht,
In volle zee, daar hy, na weinige oogenblikken,
Den winnaar van zyn fchip doet onder water ftikken,
Waar op hy aanftonds weer met kracht naar boven fchiet,
Daar hy zyn hootdpan aan een kiel te barften ftiet.

Dus verre ftond de kans noch hachlyk aan weerzyen,
Tot eindlyk zich 't fortuin verklaarde, na lang ftryen,
En aan den Griek den nek tockeerde, met zyn vloot,
Die, halfvernield, verdelgt, in 't uiterft van die nood,
Zich op de vlucht begaf, en de afgestreden benden,
Met hun kleen overfchot, het naar hun havens wendden.
De kufst weergalmde, door het jammerlyk geweën,
Van jongen oud, daar elk al kermende onder een
Zyn man of bloedvriend mist, en met gewrongen handen
Het droef verlies beschreid van zyne waardfte panden.
Wat werpt de holle zee al fcheepftuig op, en hout,
En Drenkelingen, zoo verbeeten door het zout,
Dat zelfs de vrouw, haar man niet kunnende onder-
fcheijen,

Een Roomfch foldaat omhelste, en viel op't lyk aan't
fchreijen.

De Vaders twiften om hun zoonen, in dien ftand;
De vrouwen om haar mans, terwyl de houtmyt brand,
De altaren slaan gericht, om, die onzichtbaar zweeven
Langs aarde en wateren, hun volle ruft te geeven.

Dus hechte Brutus, door beleid en dapperheên,
Deeze eerfte Zeetriomf aan Cezars Landtroffeên.

F. RYK.

WESTER.

WESTERMEEER,
LUSTHOF

van den HEERE

JACOB FRUYT.

By Heemsteê, buyten Haarlem.

Waar ben ik? in wat heuch'lyk oort?
 'k Hoor Filomeel, die, met haar zangen,
 De treurende Eenzaamheid verstoort.
 Heeft my een logge slaap bevangen?
 De zon beschynt, naar ik bemerk,
 Noch naauwelyks den top der boomen,
 De nuchtre dauw trekt op naa 't zwerk.
 O aangenaam en lieflyk droomen!
 Waar voert gy myn gedachten heen?
 Is 't in d'Arkadische Lansdouwen?
 Of in Hesperus Lusthoff? neen;
 Hier staat Neptuyn, uyt steen gehouwen,
 Met Majaas zoon, ter linker zy,
 Die, als twee vaste hoofdkollommen,
 Of Schermgoôn van 's Lands Koopvaardy,
 Ontzach'lyk op den voorgrond brommen.

Ik Ging gister avond hier te rust;
 Daar my de slaap voort quam verrassen,
 Terwyl ik wierd gefuijefust,
 Door 't ftil geruys der Leidfe plaffen,
 Die, uyt den Ryn, of naauwer bed,
 Hier in een ruymmer kolk vergaaren,
 En, uit den Zuyden aangezct,
 In 't Y neerftorten, door het Spaaren.
 't Is W E S T E R M E E R, daar myne Vrind,
 In ruymmer lucht, zich komt verpoozen;
 Terwyl een zoele zomerwind
 Blaaft door zyn Hof een geur van roozen.
 Die balfemlucht en fchoone ftand
 Had my verrukt en opgetoogen.
 ô Luftprieel van Kenmerland!
 Wat praalt gy heerlyk in myn oogten!
 Pomoon heeft hier haar troon gebouwt,
 En Flora pronkt met bloemftonnen;
 Terwyl ge u, als Narcis, befchouwt,
 In 't Spiegelglas van uwe Bronnen,
 En watersprongen, fchoon voor 't oog,
 Die, als de zon daar op komt ftraalen,
 Een fchoone en zuyvre regenboog
 Verbeelden, in het nederdaalen.
 O edel Konftwerk, daar natuur,
 Van fpyt, zich over moet bedroeven,
 Wat wierd gy hier, ter goeder uur,
 Ter neêrgefteld, door van der Hoevent!
 Daar Dolfyn, Draak en Triton ftout

En cierlyk staan op 't grot te pronken,
 Als of die Fidias uyt goud,
 Met zynen bytel, had geklonken.
 Gy praalt alleen niet voor het oog,
 Als gy uw wateren laat springen,
 Maar trekt ook hart en ziel om hoog,
 Naar God, den Schepper aller dingen,
 Die bloemen, planten, kruyd en ooft,
 Op hun gezette tyd, doet bloeijen,
 Die d'aard, by dag, met warmte stooft
 En 's nachts komt met zyn dauw besproeijen.
 Wat Wysneus staat hier niet verftomt
 En overtuygt in zyn geweeten,
 Dat dit van 't los geval niet komt,
 Of uyt een ronden oorzaakskeeten,
 Maar, volgens 't kloek en wys beleid
 En 't heylzaam Raadbesluyt, genoomen
 By d'eeuwige Voorzienigheyd,
 Uyt enkel niet is voortgekomen.
 'k Laat Epykuur dan in zyn drek,
 Gelyk een stinkend boszwyn, wroeten,
 En keer my weer tot myn bestek,
 Om verder myne lust te boeten,
 In 't schoon en aangenaam gezicht,
 Van WESTERMEERS geschooren dreeven
 En ypen laanen, groen en dicht,
 Als ceders, in de lucht verheeven,
 Die 't punt der oogstraal wyd en veer,
 Gelyk als verrekykers, rekken;

Waar door men, langs het visryk Meer,
 't Boomqueekend Aalsmeer kan ontdekken.
 Wat zie 'k een levend schildery
 Van schepen langs dees kusten strooken!
 't Is of Boffu * weer uyt het Y
 Ons, met zyn vlooten, quam bestooken,
 Gelyk als in de zestiende eeuw:
 Toen Haarlem, om het hart beneepen,
 Vocht, om haar vryheid, als een Leeuw.
 Wat bleef daar niet al volk en schepen!
 Wat zetten 't veel hier op de wal!
 Dewyl 't in 't ruym begon te naauwen.
 Maar hoe? wie roept my? 'k hoor gefchal:
 't Is, of my imand naa komt baauwen.
 Een bygeloovige zou hier
 Licht denken, dat hy een vermoorde,
 Gefneuvelt door het staal en vier,
 Ontbloot van grafiteê, kermen hoorde.
 Maar zacht, zoo draa myn stem zich rept,
 Hoor ik het weder door de boomen:
 't Is † Echo, in een klank herfschept,
 Gelyk de Beuzeldichters droomen:
 Het Huys, voor aan de weg geplaatst,
 Heeft myne stem wis uyt den noorde
 Zoo verre weer te rug gekaatst;

Dat

* In den Jaare 1573 quam d'Admiraal Boffu, met drie-en-dartig Schepen en zeven Galleijen, op 't Haarlemmer Meer, Waar mede hy des Princen Vloer-op de vlucht dreef.

† Echo, verliest op Narcis, die haar ontvlucht, sloeg aan 't quynen, en veranderde allens in een galm.

Dat was de galm dien ik daar hoorde.
 Ik kan hier achter, door het land,
 Naar 'k zie, aan 't huys te Heemsteê komen,
 'k Ga derwaards, eer de zon meer brand;
 't Leid Oostwaard, in die hooge boomen.
 Ik geef my dan in d'openlucht,
 Door 't gras, langs ongebaande plekken,
 Recht op dat Meisje van 't gehucht,
 Dat ik daar zie den uijer trekken,
 Terwyl ze Aurora zingt ten prys.
 Wat jeuchdig hart zou niet verslingren,
 Op zulk een aangename wys,
 En tokkeling van malfé vingren?
 Die, blanker, als de melk, of room,
 By 't zoet muzyk, den maatslag houwen.
 Licht is dit schepsel ruym zo vroom,
 Als een der edelste Jongkvrouwen;
 Dat Heemsteê stemmen zal met my;
 Door 't geen het, voor drie honderd jaaren,
 Van Hartog Aalbrechts razerny
 En dollé liefde, is wedervaaren;
 Toen hy, ten schrik van Kenmerland,
 Om zyn vermoorde Boel te wreeken,
 Door een onkuysche minnebrand,
 Den brand in * 't Ad'lyk huys liet steeken.

O dwaas-

* Het Huys te Heemstede wierd in den Jaare 1392 ter neder
 geworpen, uyt last en macht van Hertog Albrecht van Beijeren,
 wiens Boele, Alyd van Poelgeest, door hulp en toedoen van Jan
 van Heemstede, in den Hage was vermoordt.

O dwaaze liefde! ô minnegloed!
 O welluft, los en ongebonden!
 Wat kosten gy ook niet al bloed,
 Toen Velzens vrouwe wierd geschonden!
 Maar 'k stoor myn vreuchd, door 't droef verhaal
 Dier oude treurgeschiedenissen;
 Daar 't hier in rust is altemaal,
 Behalven 't wild, dat, met de vissen,
 Alom vervolgt werd, hier in 't rond,
 Met angel, lymftang, buis en roeren
 En koekkoek, sperwer, valk en hond,
 Waar meê 't altyd moet oorlog voeren.
 't Konyn, in duyn, is schuw voor 't fret,
 Dat hem verrast, in diepe hoolen.
 De baers, in 't meer, schrikt voor het net,
 En houd zich uyt het ruym verschoolen
 In grondlooze kolk, of braak,
 Daar zy word van den snoek bestreden.
 Natuur schept zelfs, naar 't schynt, vermaak
 In alle tegenstrydigheden.
 Zie Zon en Maan en Dwaalster slechts,
 Hoe zy met d'aarde in loop verschelen;
 Die draajen links, en d'aardkloot rechts:
 Ook is 't gestarnt, in alle deelen,
 Met zon en maan, aan 's Hemels boog,
 Van strydige hoedanigheden,
 Door heet, door koud, door vocht en droog,
 Als ook de waereld hier beneden,
 Die in zich zelf zou, met 'er tyd,

Vergaan, verschrooken, of verkouwen,
 Indien 't, door onderlinge stryd
 Dier stoffen, niet wierd wederhouwen.
 Maar myn gedachten gaan te ver,
 In die natuurbespiegelingen:
 Ik laat dan zon en maan en ster,
 Met d'aardbol, draajen in haar kringen;
 Naar 't vast en eeuwige bestek,
 Haar, door een hoger macht, gegeven,
 En treê ter zyde af, door dit hek,
 Om, uyt dees-beemd, langs groene dreeven
 En bleekeryen, fris van lucht,
 Het vette koreland te aanschouwen,
 Terwyl de vogels, in hun vlucht,
 Me al zingende gezelschap houwen.
 Hoe schoon praalt Ceres hier in 't goud!
 Wie heeft in Vorstelyke hoven
 Ooyt zulk een schoonen vrucht beschouwt,
 Die alle vruchten gaat te boven?
 Ik meen de geele korenaar,
 Die, op haar hooge halm en stangen,
 Van graan bezwangert, log en zwaar,
 't Gekruyfde hoofd na d'aard laat hangen.
 Een leerzaam voorbeeld voor den mensch;
 Die, als hy is in top gereezen,
 En alles heeft naar zynen wensch,
 In voorspoed, moet ootmoedig weezen;
 Gelyk myn vriend en Huyswaard FRUYT,
 Die nimmer brood spaart voor zyn vrienden

En 't hart, noch W E S T E R M E E R, ooyt fluyt,
 Noch zich, door hoogmoed, laat verblinden;
 Maar, gastvry, heus en rond van aart,
 Elk even minnelyk bejgent,
 En nedrigheyd met rykdom paart,
 Daar hy van Godt zoo is gezegent.
 Doch 't zedig hart wraakt eygen lof,
 En poogt maar onbekent te leeven;
 Des keer ik my tot andre stof,
 Die my hier deeze hoogtens geeven.
 Wat zie ik hier in 't rond alom
 Een Schouwtooneel van Dorp en Steden!
 Lis, Saffem, Noordwyk, Hillegom,
 En Rynlands Hoofdstad, aangebeden,
 Om dat daar Pallas houd haar troon.
 Wat staan hier hoog gebouwde sloten!
 En heerlykheden, trots en schoon,
 Van Graaven, Ridderen en Grooten,
 Als Teylingen, daar eeuwen lang,
 Ons Hollands Jachtrecht wierd bescheiden,
 En d'oud vermaarde Vogle-zang,
 Daar zich Graaf Floris ging vermeiden,
 Met Boekhorst, dat zich westwaard heen
 Daar op doet, over del en duynen,
 Hier Bennenbroek, daar Overveen,
 En Berkenrode, dat zyn kruynen
 Steekt boven 't hoog geboomten uyt.
 Hier moet, in ommetrek, voor zwichten,
 't Vermaaklyk W E S T E R M E E R van F R U Y T;
 Maar niet in standplaats en gezichten.

Hoe heer'lyk pronkt daar achter 't hout
 's Lands hoofdstad van de Kenmenaaren!
 Zoo wel geplaatst, zoo nut gebouwt,
 Aan bey de kanten van het Spaaren,
 Dat, uyt den zuyden, slangsgewys,
 Met zacht geruys van stroom en vlieten,
 Gelyk d'Euphraat, door 't Paradys,
 Langs beemd en akker heen komt schieten.
 ô Landvermaak! wat zyt gy schoon!
 Indien 't myn lot was, zoo te leeven,
 Ik Zou d'open lucht hier voor geen kroon,
 Noch 't groen voor 't Vorst'lyk purper geeven.
 Hier woont geen felle Nyd, noch Haat,
 Als in de woekerende Steden,
 Noch Gierigheyd, noch Eygenbaat;
 Maar elk is met zyn lot te vreden,
 En meet all' zyn begeertens af,
 Naar d'uytgestrektheyd van zyn erven,
 Hy maakt niet van de zee zyn graf,
 Hy zal, door overdaad nooyt sterven,
 Noch door vergif, of boos fenyn:
 Het frisse water, uyt de springen,
 Smaakt hem, als d'allerzoetste wyn:
 Het ooft van eygen queekelingen
 Is zyne spys, met melk en room
 En vette tarw, van zynen akker.
 Nooyt stranden schepen in zyn droom,
 Noch schuld, noch wissel maakt hem wakker,

Men geeft hier ook de borst, of maag
 Geen alstemdrank, of medicyne:
 De frisse lucht die maakt hem graag;
 Gelyk ik reeds voel aan de myne,
 Die, om het aangenaam ontbyt,
 't Gezicht betwift, iets meer te aanschouwen.
 Naar 'k aan de zon zie, is 't ook tyd:
 Licht staat de koffy al gebrouwen.
 'k Gaa langs dit pad dan, als een lyn,
 Door 't Koorenland, my derwaards spoeyen,
 En d'eerste teug, die 'k drink, zal zyn,
 Dat W E S T E R M E E R mag groeyen, bloeyen,
 En pronken met die schoone stand,
 In 't oog van all' zyn nagebuuren,
 Zoo lang de Noordzee voor langs 't strand
 En 't Meer van achter heen komt schuuren:
 Op dat het blyv', Jaar in, Jaar uyt,
 De schoonste Landprinces van F R U Y T.

FRANS RYK.

B R I E F

Aan den HEERE

N. N.

Afgezondene wegens de Stad Rotterdam,
in de Admiraliteit van Zeeland, &c. &c.

MYn groetenis, die 't lot niet mond'ling wil gehen-
gen,
Zal deeze brief, myn Heer, hoop ik, u overbrengen:
Dees brief, geschreeven uit een liefde en tedre zucht,
Om uw gesteltheit in die veegelyke lucht,
Die 't allerfelst is op den vreemdeling gebeeten,
Met die van uwe Vrouw en lieven Zoon te weeten.
'k Weet, dat ons God alom kan spaaren, zelfs in 't vuur;
Maar zuivre vriendschap valt wat zorglyk van natuur,
En word veel krachtiger door vrees, als hoop gedreeven.
Laat my dan in die zorg, noch twyffeling meer leeven,
't Zy nutter bezigheid uw hand hier in weerhoud:
Dan zwicht voor zilver 't lood, het koper voor het goud,
De vriendschap voor 's lands dienst, die 't zwaarste weegt
van allen,
Voor die 't bewind van staat zich ziet te beurt gevallen,
En, tot beveiliging der nutte koopvaardy,
Op 't Eiland Walch'ren in den Zeeraad zit, als gy;

Daar ge onvermoeid, met veel ervaaren Palinuuren,
 De Hulk van 't Vaderland trouwhartig helpt bestuuren,
 Naar 't regelmaatige Kompas der Vrye Staat;
 Opdat wy, op de klip van liefdlooze Eigenbaat,
 In deezen krygsorkaan en hachchelyke tyen,
 Tot vreugd der vyanden, geen droeve fchiphreuk Iyen.
 Maar dit gaat buiten het bettek van myne pen;
 Wyl 'k op den overloop alleen befcheiden ben,
 En niet als een kombaars of bultzak heb te miffen.
 'k Laat aan die Stierliên dan het ftieren en het gifpen,
 En hoogtens neemen, naar 't hen welgevult, en keer
 My wederom tot u; waar van my zoo veel eer
 En vrindfchap is gefchied, dat ik my, zonder roemen,
 Zo wel durf uwen Vrind, als uwen Dienaar noemen.
 Doch 't eerfte vrees ik haaft te miffen; wyl de tyd,
 Die alles draait en keert, allengs 't geheugen flyt,
 En vrouw, en kindren door het afzyn, doet vergeeten.
 Maar daar's een * middel, die men Memfis dank moet
 weeten,

Een middel, die het Ooft doet fpreken met het West,
 En tuffchen 't Zuid en Noord de Vrindfchap ftaaft en
 veft.

Laat dan die edle kunst, waar in gy, zoo ervaaren,
 Alle uw gedachten op het cierlykft kunt verklaaren,
 Onze onderlinge Bode, of ftomme Hartfolk zyn.
 Opdat het afzyn, noch de tyd hun boos fenyn
 Op onze vrindfchap ftort: dan zal ze nimmer quynen;
 Schoon ons ontelb're Zeên, bos, bergen en woeflynen,
 Ja, zelfs de middellyn gefcheiden had van een;
 Dan blyfik eeuwig dien ik altyd was voorheen,

Uwen dienstwilligen Dienaar.

F. R.

* De fchryfkonft, en Memfis uit gevonden.
 Luc. 3. boek.

MENGE D I C H T E N . 309

B R I E F ,

Aan den Wel Ed: Gestrengen H E E R E ,

D E N H E E R E

CHRISTIAAN CASTELEIN,

Raad en Vroedschap der Stad ROTTERDAM,
en wegens dezelve Gecommitteert, in 't Ed:

Mog: Collegie ter Admiraliteit van
Zeelant, &c. &c. &c.

Op het Affterven van zyn Wel Eds: Gemalinne

M E V R O U W E

GEERTRUID RIVET,

In den Heere gerust , den 15 Juny des jaars 1711.

Zoo heeft de Dood, myn Heer, daar 't al voor bukt,
Dat wreed gedrocht, daar Koningen voor beeven,
Uw Huw'lyksband, met kracht, van een gerukt,
En u ontroofst de Wellust van uw leeven!

310 N E D E R D U I T S C H E

't Verlies is groot, de slag onlyd'lyk zwaar,
 En moet uw hart op 't allerfelste treffen:
 Maar als men 't oog eens opheft van de baar
 En wy daar van den oorzaak eens beseffen,
 Past ons, in zulk een doodelyk verdriet,
 Daar tegens niet te morren, noch te klagen;
 Maar dat men zegge: *o! Heere uw will' geschied,*
Ik kus de hand, waar mede ik ben geslagen.
 Oprechte Liefde is ook van die natuur,
 Dat ze altoos doelt op 't welzyn van 't beminde:
 Als die het zoet geniet, smaakt haar het zuur:
 Uw Bedgenoot, die gy zoo teêr bezinde,
 Geniet om hoog een heereyker lot,
 Als ooit hier heeft een Koningin genoten;
 Verliest zy u; zy triomfeert by God;
 Daar ze in een kring van eeuwen opgesloten,
 De waereld, met haar ydelheid, vergeet,
 En, onbewuft van Bloedverwant en Magen,
 Zelfs van haar Man, noch lieven Zoon meer weet,
 Aan wien zy hart en ziel had opgedragen.
 Licht klaagtge, dat haar lamp is uitgedoofd,
 Terwyl zy hier noch lang had kunnen leeven;
 Maar is haar wel een oogenblik beloofd,
 Dat God haar niet ten vollen heeft gegeven?
 En is het glas, het uurglas van haar tyd
 Niet tot de laatste zandkorn uitgelopen?
 Zy heeft betaalt, 't geen gy noch schuldig zyt,
 En met geen troon, noch kroon is af te koopen.

En schoon men al, door tranen, of het goud,
 Het sterflót kon verand'ren, wat zou 't baaten?
 Ik weet, dat gy haar nooit beweegen zoud,
 Den Schepper voor het fchepfel te verlaaten,
 Of dat ze een stand, die geen verand'ring kent,
 Zou wiff'len voor een lichchaam, dat, verderff'lyk,
 Elk oogenblik verzwakt en loopt ten end,
 En 't sterffelyk zou kiezen voor 't ontsterff'lyk.
 Ei! matig dan de tranen, die gy ftort;
 Op dat ge uw Zoon geen zwaarder flag doe lyden
 Noch 't algemeen daar by benadeelt word,
 In deez' bedroefde en hachchelyke tyden.
 'k Weet, dat een hart, in zulk een groot verdriet,
 Zich eenigfins verlichten kan, door 't weenen;
 Maar 't fchreijen baat den overleed'ne niet:
 Ook zult ge eerlang daar mede weer vereenen:
 Is 't niet op aard, 't zal zyn ter plaats, daar dood,
 Noch helle u van malkandere kan fcheijen.
 De Deuchd heeft daar gevoert uw Echtgenoot,
 En die zal u ook derwaards heen geleijen.
 Laat dan die hoop u troosten, in uw finart;
 Waar van ik voel de weêrpyin in myn hart.

FRANS RYK.

*Amsterdam den 17 Juny
 des Jaars 1711.*

G E B E D E Z A N G,

In myn elfmaandige derdendaagfche koorts.

Op de Wyze: *In 't ruysen der boomen.*

1.

Anbeddelyk Wezen, die alles wat leeft
 Steeds koestert en voed,
 Waar door ons het bloed
 Door de aderen zweeft,

Ey, flaa toch een gunftig oog op my neer,
 En zie eens hoe dat ik vergaa en verteer,
 Hoe ik, door gefadige koortfen, verquyn,
 Als winterfneeuw voor uwen zonnefchyn.

2.

Zout, poeders, noch fappen, van wortel, of kruid,
 Door menfchen verftand
 Geftookt, of gebrand,
 De loop daar van ftuyt.

Maar, Heer, ik zag haaft een end van myn pyn,
 Indien gy myn Medicynarts woud zyn;
 Want wortel, noch kruid ftuyt weedom, noch fmert,
 Ten zy die door u eerft gezegend werd.

3.

Een woord van uw lippen de krankheyd voort staakt,
 De koorts houd geen stand,
 Daar gy, met uw hand,
 Of vinger genaakt.

Des bid ik, Heer, dat ge my, naar den geest,
 Door 't raaken met hand, of vinger, geneest,
 Of dat een gezegend woord uyt uw mond
 Hy maak, als den dienstknecht des Hoofdmans ge-
 zond.

4.

Of is 't uw begeeren dat ik, groote God,
 Noch lang ly dees plaag;
 Welaan dan, ik draag
 Geduldig myn lot:

Dewyl ik, als een groot zondaar, beken,
 Dat ik ruym die straf aan u schuldig ben:
 Vermits gy voor zeventien eeuwen voorheen,
 Wel duyzendmaal meerder voor my hebt geleên.

5.

Ook is my dit leven ter leen slechts gegond;
 Des moet ik, zo gy
 Het opeyscht van my,
 't Weer afstaan terstond.

Maar gunde ge my het bezit daar van, Heer,
 Ik zou het gebruyken tot uwer eer;
 U offeren, uit een zuivere zucht,
 Als Leenheer, de tiendens van alle de vrucht.

F. R.

314 NEDERDUITSCH E
K L I N K D I C H T

Op de Veldtocht

V A N K O N I N G

W I L L I A M D E N I I I .

UW edelmoedighejd noopt u dan weer te veld,
Om Neêrlands aarde en lucht van 't oorlogsvuur in 't we-
sten,
Van 't Fransch geweld te ontslaan, te zuivren van die
pesten,
Tot troost der droeve Maas en onderdrukte Scheld.

'kZie 't schalke Vrankryk, op uw komst alreêds ontstelt,
't Verwaarlooft Bergen, en de halfgekochte Vesten
Van Vlaandren geeven aan uw dapperheid ten besten;
Dus wint gy weer door deuchd, het geen hy won door
geld.

O! welk een gouden tyd staat ons dan niet te hoopen,
Wanneer die Landplaag, die de waereld af wou loopen,
Dat schaad'lyk Monster legt getemt door uw rapier!

Dan zal het uytgeteert Europe weder bloeijen,
De Weelde en Overvloed uit volle hoornen vloeijen,
De Vreê huysvesten by den Brit en Batavier.

F. R.

KLINK

K L I N K D I C H T

Op den Veldslag

A A N D E N

D O N A U.

't **G**Aat wel, den Donau word geslaakt van zynen keten,

En Maximiliaan, de schenner van 't verbond
Der Opperkreitsen, vlucht, als een gestrafte hond,
Die al te roek'loos naa zyn Meester heeft gebeeten.

Dit quetst den Dwingeland van 't zuivere geweeten :

Ach! roept die Waereldplaag : vervloekt zy uur en stond,
Dat ik de bloem van myn slagordens dewaards zond,
Nu al te jammerlyk vermoord, van een gereeten.

Doch 't langgedrukt Euroop juicht op dees blyde maar,
En roept : vaar voort, vaar voort, gy Helden met mal-
kaâr,
Jaag 't schaädelyk gedrocht, die Landpest uit Germanje :

Dan zie 'k den Adelaar uytweijen, in zyn vlucht,
Dan leeft, dan zweeft hy in een onbepaalder lucht,
Terwyl hy aâmtocht sचेpt, door Neerland en Brittanje.

F. R.

OP

316 NEDERDUITSCH E
OP 'T AFBEELDSEL
VAN DEN HEER
VAN GINKEL.

Dit 's GINKEL, edle Telg, uit Amerongens
stam,

Van jongs af tegens moete en arbeid opgewassen ;

Die in één Legertocht drie sterke steden nam,

't Iers heir versloeg, daar 't lei bebolwerkt in moerassen.

De Harp, eerst speelende op den trant van Lodewyk,

Heeft hy weerom herstelt naar 't Engelsche muzyk.

F. R.

Op

SPAARNEVLIED,

My voorgelezen door den Dichter N. N.

O! Haarlem! Hollands lustprieel,
 Befaamd door uw uytheemsche tochten,
 O Worstelperk! o Moordtooneel!
 Daar voor 's lands Vryheid wierd gevochten,
 Toen tieranny, door 't Spaans geweld
 En 't Indiaansche goud gesteeven,
 Met roomsche schallikheid verzelt,
 Op 't yv'rigft dongen naar uw leven,
 Wat praalt gy heerelyk en schoon,
 In 't oog van alle uw Naagebuuren,
 Nu u dees Dichter vlecht een kroon,
 Die tyd en eeuwen kan verduuren.
 Dees Dichter, die den lof trompet
 Van u en uw gezegend Sparen,
 Dat d'Yfroom 't hoofd steekt uyt zyn wed,
 En waant, dat hem de Goesche snaaren
 Weer d'ooren streelen, als voorheen,
 Toen god Neptunus, op die klanken,
 De hoofdriedvieren trok by een,
 En deed den berkenmeyer wanken.
 Hy 's ook, myns oordeels, met die waan
 Niet buyten reden ingenoomen;
 Want wie hoort deezen Amstelzwaan
 Zyn stem verheffen, op de stroomen,

Die

Die 't voor Antonides niet houd?
 't Gelykt malkander in zyn deelen,
 Gelyk het goud het dierbaar goud,
 Schoon 't in gehalte iets kan verſcheelen.
 Hoe net leyd hy zyn ſtem altyd!
 Hoe heuch'lyk is de ſtof gemengelt!
 Het zy hy lacht, of ſcherſt, of vryd,
 Of twee Gelieven, vaſtgeſtrengelt,
 Door onderlingen minnegloed,
 Allengsjes brengt aan 't ſuyzebollen,
 En van den hoogen Blinkert doet,
 Al zwind'lend, naa de laagrens rollen.
 Wat ongevoelig hart moet niet
 Op zulk een buytelpel verſling'ren?
 De Dichter veynſt zich blind, maar ziet
 De Buytelaars vaſt door de ving'ren,
 Tot hem een ander Voorwerp noopt
 Tot edeler beſpiegelingen,
 Daar hy Gebouwen, half gefloopt,
 Gelyk Amſion, door zyn zingen,
 Beurt, met hun herkomt, uyt het puyn:
 Terwyl de beemden en valeijen,
 De Noordzee, 't Meer, Bos, berg en Duyn
 Gaan, danſſende op 't Muzyk, ten reijen.
 Zoo heeft de blydſchap d'overhand,
 Alwaar hy zyne ſtem leyd heene;
 't Gevogelt neuriet, op dien trant,
 Behalven Filomeel alleene:

Die voelt haar hart, op dit geluyd,
 Van edle spyt zoo ingenomen,
 Dat zy zich zelfs te barste fluyt,
 En neer komt tuym'len uyt de boomen.
 Het troost het Dier noch in dien nood,
 Terwyl 't aan d'opgeborste longen
 Vast zieltoogt, dat het zich zelfs dood
 Aan zulk een Dichter heeft gezongen.
 Dit deerlyk lot strekt dien een baak,
 Die niets te zwaar stelt voor het poogen,
 Dat hy, uyt eerzucht, spyt, of wraak,
 Geen toon flaa, boven zyn vermogen;
 Maar 't spoor opvolg, dat hy hier ziet:
 Daar 't nederig en 't hoog verheven,
 Het groots, maar 't opgeblaazen niet,
 Hem tot Leydstarren zyn gegeven.
 Dan zal hy 't reukeloos bestaan
 Niet, als een Faëton, beklaagen,
 Noch storten in den Eridaan,
 Noch tuym'len met de Zonnewaagen;
 Maar maaken zich alom bemind,
 Door d'edle klanken van zyn snaaren,
 By al wat smaak in dichtkunst vind,
 Gelyk dees Dichter, die het Spaaren
 Vereeuwigt, door zyn Poëzy,
 Gelyk Antonides het Y.

F. R.

TER

320 NEDERDUITSCHÉ

TER UYTVAAART

Van den Wel edelen Grootachtbaaren HEERE

DEN HEERE

Mr. JAN CORVER,

Burgermeester en Raad der Stad AMSTERDAM,
Bewindhebber van de Oostindische Maatschappy,
&c. &c. &c.

*Overleeden den 17 den en begraven den 22sten
May, 1716.*

HAd Amsterdam ooyt reden om te weenen,
Dat zy zich nu vry kleede in treurgewaad:
Wy zien het uur, 't noodlottig uur verscheenen,
Dat CORVER, d'oudste uyt haaren wyzen Raad,
Ons Kapitool niet meerder zal betreedén.
Die Vader van het algemeene best,
Die alles wikte en schikte naar de reden,
En slinks bedrog fel haatede als de pest,
Is eyndelyk gescheyden uyt het leeven.
Zoo stort een eyk, waarom de tortel zucht,
Een steyle Den, die 't vee kon schaduw geeven,
Wanneer 't vermoeyt den Jager is ontvlucht.

Dus

Dus strekte Hy, in hachchelyke tyën,
 Den Burger tot een toevlucht in den nood,
 Een Burgt voor die gewectensdwing'landyën,
 Ter liefde van 't hervormt geloof ontvlood.
 Waar is zyn deuchd en yver niet gebleeken!
 Het zy men hem, ten oorbaar van 't gemeen,
 Het vonnis in de Vierschaar hoorde spreken,
 Of dat hy ons als Burgerheer verscheen,
 Rechtvaardigheyd sfracde uyt't Staatkundig oordeel,
 Uyt zyn gedrag, zyn leven, raad en daad.
 Hoe wyfelyk wist hy 's Volks nut en voordeel
 Te paaren met het waar belang van Staat;
 Een reeks van tien en tweemaal twintig jaaren,
 Terwyl hy vroom en rustig van gemoed,
 Die groote hulk, Stadshulk, daar wy in vaaren,
 Trouwhartig stierde, in voor- en tegenspoed,
 Naar 't fiks kompas van 't zuuyvere geweeten;
 Tot hy, in 't end door al die last gedrukt,
 Door ouderdom en staatzorg afgesleeten,
 Noch waakende wierd van het roer gerukt,
 En in het ongenaakbaar licht verheven,
 By zynen God, en oppersten Pyloot,
 Dien hy zoo trouw gediend heeft in zyn leven.
 Doch schoon hy ons ontruk is, door de dood,
 En wy 't genot voor eeuwig moeten missen,
 Van zyn' getrouwe en ongeveynsden raad,
 Zyn ed'le deuchd blyft in geheugenissen,
 Zoo lang 't Stadhuys, zoo lang de waereld staat.

F. R.

322 N E D E R D U I T S C H E

T E R V E R K I E Z I N G

Van den edelen Grootachtbaaren HEERE en

Mr. LIEVE GEELVINK,

HEERE van CASTRICUM, &c.

Tot Burgermeester der Stad AMSTERDAM,

in den jaare 1720.

't **G**Aat wel; onze Amstels Burgery
Trest eindlyk 't wit van haar verlangen,
Nu GEELVINK, aan het Scheepryk Y,
Tot Burgermeester word ontfangen,
Naa hy, in Hollands wyze Raad
En d'Algemeenen Staat gezeeten,
Met trouwen yver, raad en daad,
Zoo loffelyk zich heeft gequeeten.
Zoo word de Deuchd beloont in 't graf,
En dienst erkent aan 't koud gebeente,
Van Vader en van Grootvaâr af;
Die, als Beschermers der gemeente,

Met

Met onvermoeide zorg en vlyt,
 't Stadhuys al voor een eeuw beklommen.
 Had Romen Catoos in zyn tyd,
 Wy pronken hier met *Castricommen*,
 En vreezen barrening, noch klip,
 Noch voor 't geweld der woefte baaren,
 Nu Hy, met *Pankras*, *Bambeecq*, *Trip*,
 Stadshulk beftiert, daar wy in vaaren.
 All' Vaders van het Vaderland,
 Die, op 't kompas van 't reyn geweeten
 En kaart en graadboog van 't verftand
 En Staatkunde, all' hun hoogtens meeten:
 Daar in Gods Kerk en Gysbrechts Vefft,
 Nu 't Hoofd der zeven Vrye Staaten
 En goudmyn van 't gemeene beft,
 Zich blindelings op mag verlaaten,
 En pleegen onbezorgt en vry,
 Haar Godsdienst, Neering, Koopvaardy.

F. R.

Op 't Konstig

M U Z Y K S P E L

V A N

J A N H O O S ,

En deszelfs twee Zoonen,
 Spelende het Lof der Engelen.

ALs Vader HOOS, met zyn twee zoonen,
 De snaaren tokkelt los en vlug,
 Spring ik een halven ceuw te rug,
 En word weer jong op zulke toonen.
 Staak, Vader, staak dien Englenzangk,
 Of ik verlies my in dien klank.

F. R.
 OP

OP HET OVERLYDEN

VAN DEN HEER

PHILIPPE D'ORVILLE,

Bewindhebber van de Westindische
Maatschappij.

*Gestorven tusschen den 7. en 8. van Sprok-
kelmaand 1688.*

Wie zal my na behooren leeren klaagen,
Nu 'k door de dood, zo wreed, zie weg gedraagen
Een man zo waard, zo dierbaar voor 't gemeen?
Van wien my, zelf van myne kindsche jaaren,
Zo veelte gunst en goetheên zyn weêrvaaren;
Hoe uit ik best myns harten treurigheên?
Wie voelt zyn ziel niet als van droefheid scheuren?
Wie moet zo straf een sterfuur niet betreuren?
Wyl Stad en Kerk en Beurs zyn dood beschreid.
De een' pryft zyn trouw, in alle nood gebleeken;

De Kerk zyn Deugd , en Godsvrucht , nooit be-
zweeken ;

De derde roemt op zyn oprechtheid.

Nooit heeft hem dienst tot Burgernut verdrooten ;
Nooit was zyn beurs voor de Armen toegeslooten ;

Nooit Handelaar verkort door Eigenbaat :

Der vreemden heul , den vrinden allerwegen
Behulpzaam , zo onzydig en genegen ,

Dat ieder heil trok van zyn godde raad.

Zyn leeven was een voorbeeld van welleeven.

Nooit wierd zyn Geest door waan , of haat gedreeven ,

Te sterk verknocht aan Gods gebod , en woord ;
Zulks deed hem 't hoogst steeds boven 't aardfch be-
minnen ;

Zulks had alleen vermoogen op zyn zinnen ;

Zulks had hem van zyn eerste jeugd bekoord.

De Kerkenraad , diep aan zyn dienst verbonden ,
Heeft zulks in hem alleen niet ondervonden ,

Zyn Huis was steeds een Kerk , aan God gewyd ,

Waar uit gestaag zyn heilige offerhanden ,
Van Dankbaarheid door vuurige yver brandden ,

En klommen op ten hemel , als om ftryd.

D'ORVILLE (ach ! hoe kan ik zonder weenen
Hem noemen ?) steeds zo wakker , is verdweenen.

Ach ! geen gefchrey geeft zulk een fchat ons weêr.

Zo ftort een Eik door ftorm , of hooge Ceder
Op Libanon , door dondervlaag ter neder.

Wat is de menfch ! wat is het leven teêr !

Doch zyne lof zal nimmermeer verfterven ;

Een luister voor zyn maagen en zyne Erven;
 Een pronkjuweel van eeuwig diamant.
 De Zielestryd, zo braaf door hem gevochten,
 Kroont zyne kruin, op 't heerelykft omvlochten,
 Met hemels loof, geplukt door Godes hand.
 Schoon in 't genot van tydelyke zegen
 Het loon der deugd altyd niet is gelegen,
 Als 't evenwel aan Abrahams gefchied,
 Kan 't een gemoed in Godes min doen blaaken,
 En 's waerelds rust ons doen te vooren fmaaken
 Wat heil wat rust de ziel hier na geniet.
 Zulks dee zo zacht zyn ziel van 't lichaam fcheiden,
 Als juichend, fchoon de droeve maagen fchreiden;
 Hy gaf geruft zyn geeft aan zynen God.
 Dat is de vrucht van welbesteede dagen,
 Van een gemoed in 't uiterft vry van knaagen.
 O hoog geluk! o onwaardeerlyk lot!
 Hoe zoet is 't dat genoeg en na te laaten
 Aan 't eerlyk bloed! wat kan die balflem baaten,
 Hoe zalftze 't leed der treurige Echtgenoot;
 Te hoog verlicht om niet, door haare traanen,
 Het oog een weg na 't eeuwig ryk te baanen,
 Daar zy hem ziet verwinnaar van de dood.
 't Erinneren van zyn doorluchte gaaven,
 Heeft die zo diep in haar gemoed begraven,
 Dat rouw en vreugd haar zinnen, beurt om beurt,
 Vervoeren. Hem te missen doet haar fmarte:
 Maar zyn geluk, zo zeker, fterkt haar 't harte,
 Dewyl ze als vrouw, doch als een Christen treurt.

Ja, waardige, gy steld u steeds te vooren
De redenen die u zyn mond liet hooren,

Zyn minzaamheid, zyn onbevleete trouw,
Zyn zorg om u in alles te behaagen,
En lief en leed gelyk met u te draagen;

Doch kunt zulks niet nadenken zonder rouw.

Maar als de glans zyns heils komt voor uw oogen,
Voelt ge uw gemoed door hooger vreugd bewoogen,

Als gy hem ziet in 't reingewasschen kleed,
In 't bly gedrang der eeuwig zaalge zielen,
Voor Jezus troon met de Ouderlingen knielen,

Daar hy op Goud en op Safieren treed.

Daar wacht hy u, daar wenscht hy u te omvangen;
Zulks is voortaan alleen uw ziels verlangen;

Wyl gy zo sterk na zyn gezelschap haakt:
Uw levens helft, 'k beken, is u ontnomen,
Gy zult, gy zult hem wederom bekomen:

'k Weet dat uw ziel zich in die hoop vermaakt,
Men hoeft zyn zerk geen and're praal te geeven,
Als slechts alleen zyn naam daar op geschreeven.

T. ARENDS.

ZWAKHEID DER ZEDELESSEN,

Getrokken uit het gedrag der Dieren.

- „ **Z**le eens 't onnoozel schaep, 't is altyd even goed,
 „ 't is altyd even zacht, en lydzaam van gemoed:
 „ Leefleef dan, Christenen, als schepjes met malkander.
 „ Lyd liever quaed, als dat gy quaed doet aen een ander.

Toehoorders, zyt gy niet tot in uw ziel gesticht,
 Als preekheer Guldemonde op deeze wys den pligt
 Van 't menschedom openlegt in 't voorbeeld van de
 beesten,

En volgt de stappen na van hoogverligte geesten,
 Van Hekeldichters, die, op 't spoor van * Juvenaël,
 De fouten van den mensch beschimpen met die tael?
 Maer 'k voel my ook belust op zulk een wys te preeken;
 De menschen, uit de deugd der dieren, hun gebreken
 Zo klaer te toonen als het licht schynt op den dag,
 Opdat ze, is 't mooglyk, eens verandren van gedrag.
 Neen, 't is niet mooglyk, neen; want had zulks mogen
 baeten,

Het menschedom had al lang zyn dwaelingen verlaeten.
 Het is reeds lang voor ons beproeft, als ieder weet,
 Maer al de zorg vergeeffsch en vruchteloos besteed.
 Zo trachtte Flakkus eens den burgerkryg te smooren,
 Waerdoor de Roomsche Staet elendig ging verlooren:

X 5

„ Geen

* Juvenalis in zyn 15. Schimpdicht.

„ Geen Wolf, geen Leeuw verscheurt 't gedierte van
zyn soort;

„ Wat dringt dan Rome tot haer eigen burgermoord?

Was toen het graeuw gestilt, de burger aen 't bedaeren,

Was Rome toen gered uit al haer krygsgevaeren?

Geenzins. men zag den Staet niet weer in volle rust,

Voordat hy afgestreên moest buigen voor August.

Maer stel, een burger van die raezende gemeente,

Die uitgemergelt was tot op het dor gebeente,

Vroeg eens dien Dichter, of een hongerige Leeuw,

„ Nadat hy eerst het bosch vervult had met geschreeuw,

„ Om eenig ander dier ter schuilplaets uit te jaegen,

„ Nooit op een zwakker Leeuw zyn klauwen had ge-
slaegen?

„ Zo ja, wat reden dan tot klagten, daer het beest,

„ Dat hy tot voorbeeld gaf, zyn voorbeeld had geweest?

Wat uitvlugt Flakkus, om die strik vraeg weer te ont-
binden?

'k Beken myn onverstand, ik weet 'er geen te vinden.

't Is best dan 't menschedom uit de reden en haer licht,

Indien het weezen kan, te brengen tot zyn' pligt;

Want daer uw voorbeeld zelf de misdaed kan bedekken,

Kan die onmooglyk voor een Zedeles verstrekken.

Dit wist ook Barbara, die geile Keizerin,

Vorst Sigismundus weeuw, of liever elks boelin:

Want als de kuisheid haer met ernst wierd aengeprezen,

Hoe ze als een tortelduif moest in haer liefde weezen,

Die met geen ander paert na 't sterven van haer gaê:

Haer antwoord was, welach, indien vrouw Barbara

Moet leeven als een beest; en naer uw lessen hooren,

Zo doe zy zelf de keur, en heeft de musch verkooren.

N A H E T Z I E N

Der Franſche

KUNSTSPRINGERS.

KOn ik myn' dichtgeest zoo beheerſchen, in het zingen,

Als deeze Kunſtenaers hun lichaem, onder't ſpringen,

Ik zag als Hoofdpoëet myn werk volmaekt geächt;

Maer 'k heb op mynen geest geen onbepaalde magt,

Om alles naer myn' luit gelukkig op te ſtellen.

Daer een befaemde hoop van ligte rotsgezellen

Hun lichaem naer hunn' wil doet draeien in den ſprong,

Als of het, beenderloos, zich kromde, rekte, en wroeg,

En op hunn' wil alleen, nu hooger, dan weer laeger,

Nu met een ſterke drift, dan weer een weinig traeger,

Nu met een' enklen draei, dan met een' dublen keer,

Zich in de lucht verhief of daelde grondwaerts neêr:

Sufik myn zinnen ſtomp, en kan myn wit niet treffen,

Als ik in maetgedicht de toonen wil verheffen;

Want

Want in een oogenblik daelt myn bepaelt verstand
 Weer neder op den grond van myn' gewoonen trant.
 Doch, kan men 't lichaem zo naer zynen wil gewinnen,
 Wat wederhoud den geest, om op verheev'ne pennen
 De laffe vitters, en hun pinkende gezicht
 Te ontvlieg'nen in zyn vaert, by 't ongenaekbaer licht?
 't Is de arbeid dien het kost. maer kon men op de zinnen
 Zoo veel door eerlust, als op 't lyf door geldzucht win-
 nen,

Men zou dien arbeid zoo laf hartig niet ontzien,
 Om over zynen geest te heerschen, die misschien
 Zou luistren naer den wil om hooger op te zwieren,
 Als wy den teugel aen zyn driften wilden vieren,
 Of op een zachter trant te zweeven by den grond,
 Wanneer hy door dien wil zich ingeteugelt vond.

Welaen, de vadsheid dan verwonnen; want nadeezen
 Wil ik van mynen geest zoo groot een meester wezen
 Als deeze Kunstenaers van hun beweging zyn;
 Dien 't heeft (al schynt het nu natuurlyk) moeite en pyn
 En bloedig zweet gekost. met ernst dan voortgevaeren.
 Den geest ter oeffening wil 'k zweet noch moeite spaer-
 ren.

I N V A L

Op de ondraegelyke hitte in Oogftmaend,
1718.

HElpt groote Goôn! ment Faëton
Dan weer den wagen van de zon,
En ftaen des aerdryks ingewanden
Nu voor de tweedemael te branden?
Zo wensch ik, als het maer kan zyn,
Dat 'k door de krachten van Jupyn,
Van Bachus, of Apol, verander
In een geharden Salamander,
Die door de kracht van zyn natuur
De kracht weerftaen kan van het vuur.

Maer Goden, neen, spaert uwe krachten,
Ik ben verandert van gedachten,
En was te haefstig in myn' wensch.
Ik heb berouw, en blyf een mensch.
Nu kan ik noch, met hart en zinnen,
Myn waerde Cloris trouw beminnen,
En hoopen op het lief genot
Van haer bezit, en 't heuchlyk lot,
Dat eens het hart dier fiere Schoone
Myn min met wedermin beloone.

A I R.

A I R.

Op de wyze:

Et moi j'aime l'Hyver sur toutes les saisons.

IK min myn Cloris meer dan alles wat 'er leeft.
 Zy wist door haere deugd myn jeugdig hart te steelen.
 Haer schoonheid, die geen weergae heeft,
 Kan myn verliefde zinnen streelen.
 De wellust, die haer min my geeft,
 Alle aerdsche vreugd te boven streeft.
 Haer zangkunst zweeft, haer zangkunst zweeft
 Ver boven 't queelen
 Des schellen Nachtegaels, als haere gorgel heeft.
 Staect dan uw zangen, laet uw hoogmoed daelen;
 Als Cloris zingt, zwijgt gy dan Nachtegaelen,
 En luister met vermaek naer 't lieffelyk gequeel.
 Zy weet natuur en kunst te mengen in haer keel.
 Daer gy niet anders weet dan wildzang op te heffen,
 Kan zy met kunst, kan zy met kunst
 Ons hart en ooren treffen,
 Door haer volmaekte stem, door haer volmaekte stem,
 Die schier geen weêrgaê heeft:
 'k Min dan myn Cloris meer dan alles wat 'er leeft.
 Dan alles wat 'er leeft.

NAGEDACHTEN

VANEEN' NIEUWGETROUWDEN:

NU zie ik 't einde myner wenschen,
 Maer niet van myn getrouwe min;
 Want de echt is eerder een begin
 Van zuivre liefde voor de menschen,
 Die door de reden en haer zachte heerschappy
 Zich macken van den dwang der driften los en vry.

Want die in 't huwelyk de lusten
 Van 't weelig vleesch en jeugdig bloed
 Door tedre omhelzingen voldoet,
 Zal door geen vrees zyn ziel ontruften,
 Als of hy zondig was, omdat hy in den schoot
 Van zyne wederhelft zyn vleesch gewillig dood.

Wat is men aen de wet verschuldigt,
 De groote en goddelyke wet,
 Aen al wat adem scheidt gezet,
 (Wast scheidfels en vermeenigvuldigt)
 Dan dat men, op 't bevel des Scheppers van 't Heelal,
 De waereld (zo men kan,) behoede voor verval?

En

En is de ziel ons niet gegeven
 Alleen de driften ten bestier,
 Opdat men niet gelyk een dier
 Maer als een reedlyk mensch zou leeven?
 Daer, die de driften gansch wou dooden, ook 't gebod
 Zou dooden, 't geen de mensch ontving van zynen
 God.

't Is dan genoeg, wanneer de reden
 In ons de lusten zo bestiert,
 Dat die niet al te zeer geviert,
 Noch ganschlyk worden afgesneeden;
 Dat 's dat men een by een, gelyk het eerste paer,
 De waereld door zyn kracht in haeren stand bewaer'.

Ik wil dan steeds dien lust betrachten;
 Want wie vergroot zyns Scheppers eer,
 Gehoorzaemt zyn geboden meer,
 Die, daer hy ziel en lichaems krachten
 Van hem ontving, alleen hem pryft met zyn gemoed;
 Of die zyn' wil met ziel en lichaam beide doet?

Geef dan, o God, dat ik de reden
 Steeds op mag volgen, en haer licht
 De leidstar zy van mynen pligt,
 En ik myn lichaam mag besteden
 Aen myne lusten, om, door 't middel van de trouw,
 Een steun te weezen aen het waereldlyk gebouw.

RAED AEN EEN GOED VRIEND.

BEproef wat noodlot u de liefde heeft beschoren.
 Al dreigt u Celia niet meer te willen hooren
 Na't uiten uwer min, zo't schynt op u verstoort;
 'k Herhael het noch, beproef uw noodlot, en ga voort.
 Wat kunt gy by't vertoog van uwe min verliezen,
 Schoon zy den maegdenstaet voor eeuwig mogt verkie-
 zen,
 En schuw was voor den Echt? niets anders, dan den tyd,
 Dienge in't betrachten van uw liefdeplichten slyt.
 Maer veinst zy, om uw hart eerst nader te doorgronden,
 Ga voort; en als uw min stantvastig word bevonden,
 Zal ze u met wedermin beloonen, en myn' raed
 Van u gezegent zyn in een gewenschter staet.

D E

N E D E R L A A G

D E R T U R K E N ,

Onder het geleide van den doorluchten
Veldheer den PRINSE

EUGENIUS VAN SAVOJE,

Op den 5^{den} Augustus, 1716.

Famam qui terminet astris.

HOe staat de Turkse Maan zo doof?
Zwicht dan het heir der Ottomannen,
Dat, om hun heiloos ongelooft,
Met kracht te styven, aangespannen,
Gelyk de sprinkhaan, trok te veldt,
Voor 's Kaizers strydtbaare Adelaaren?
Hoe maakt dit Mahometh ontstelt!
Wanneer hy ziet zyn legerschaaren,
Gans moedeloos ter vlugt gezint,
Als kaf verstuiven voor den windt.

Wat

Wat baat zyn grouwzaame overmagt,
 Daar op hy reukloos, en vermeetel
 Den duitsen Adelaar belacht;
 En dreigt den Kaizerlyken zetel,
 De hoofstادت Weenen, stout en fier
 Met zyn Janitzers te bestooken?
 De pest van dat vergiftig vier,
 Dat, uit den afgrondt opgebroken,
 Den haat der Ottomannen vocdt,
 Ontsteekt met wraak zyn overmoed.

Dus opgeblaazen op zyn magt,
 Trok 't Turkse heir den Saufroom over.
 Wie stuit dit goddeloos geslacht,
 Dat 's Heilandts naam, hoe langs hoe grover,
 Met zyne lastering onteert;
 En tegens Jezus kruisstandaarden
 Zyn wettelooze wapens keert,
 Zyn spieffen velt, en wét zyn zwaarden,
 Om dus die Zon, was 't in zyn magt,
 Te dooven in een naaren nacht?

De moedt des Adelaars ontfonkt
 Op 't zien van Mechaas halve Maanen,
 En, van des Hemels gunst belonkt,
 Streeft, met ontrolde legervaanen,
 Op zynen vyandt rustig aan;
 Die dus getergt, van spyt ontsteeken,
 Geen veldtslag langer zocht te ontgaan.
 Men ziet hem 's Kaizers orde breeken;

En zich, op 't aangaan van den slag,
't Geluk belooven van dien dag.

Noch doet die ramp den Adelaar
In deezen krygsstorm niet verflaauwen:
Hy moedigt zyne legerfchaar,
En grypt het zwaardt in bei zyn klaauwen;
En flingert het den Ottoman
Door hals en nek en schouders heenen.
De heirkraft van den Aartstieran,
Die in zyn hoop al zat te Weenen,
Dus afgerecht, ontzinkt de moedt,
En smoort in water, en in bloedt.

Een naare schrik beklemt het hart
Der vlugtelingen, die, als fchaapen
Gedreeven, in een drom verwart,
In cenen yzren flaaft ontflaapen,
Ghakt, gefabelt op den grondt:
De Paardehoef vertrappt de dooden,
En leevenden, die, zwaar gewondt,
Het noch te naauwer noodt ontvlooden.
De doodt zweeft wyt en zyt langs 't veldt,
Daar 't duizenden het leven geldt.

De krygskas van het ongelooft,
Met zo veel Vendels en Standaarden,
Wordt weggesleeft: wie meldt den roof
Van Offen, Schaapen, Kemels, Paarden,

En groove schutten van metaal,
 En krygsmortieren, keteltrommen,
 En Paardestaarten, 's vyandts praal,
 Daar 't Turkse heir op plag te brommen,
 En alles wat de heerschappy
 Verbeelt van 't magtige Turky.

De legertent van 's Ryx Vizier
 Vervalt in 's overwinnaars handen;
 Dus stont die togt den Sultan dier.
 Dat komt van elk een aan te randen.
 Vaar voort manhafte EUGENIUS,
 Wat baat het dat gy triomfeerde,
 En, dwers door vuur en donderbus,
 Verwinner uit den veldtslag keerde,
 Indien gy niet met kracht die pest
 Voor eeuwig zegelt in haar nest?

Dus wint uw krygsdeugt eenen naam
 Die de Aartstierannen zal verbaazen,
 En, door de loftrumpet der Faam
 Aan 's weerdts enden uitgeblaazen,
 Door geenen kanker van den tydt,
 In zynen blossom, zal verslenssen,
 Hoe zeer de nydt daar tegen wryt;
 Een naam, daar Koningen om wenssen,
 Daar 't moedig krygsmans hart naar haakt,
 En die van menschen Goden maakt.

WILH. LOMANNUS.

D E

NEDERLAAG DER TURKEN,

Met de OVERGAAVE van

B E L G R A D O,

Onder het Beleidt van den PRINS

EUGENIUS VAN SAVOJE.

Op den 16 Augustus, 1717.

Sequitur superbos Ultor a tergo Deus.

ZO ploft dan Mahometh, geslagen
 Door 's Kaizers Adelaar uit 't veldt,
 Gelyk Salmoncus uit zyn wagen;
 Terwyl de Faam zyn neerlaag meldt,
 Door alle streeken heen gevloogen.
 Hoe krimpt de Turkse dwinglandy,
 Die, reukloos op haar krygsvermogen,
 De paalen van haar heerschappy
 Nu hoopte, om 's Heilands naam te smetten,
 In Jezus erfryk uit te zetten!

Auroor verjoeg de naare schimmen,
 De Zon stak 't hoeft weer uit den vloedt,
 En rees allenskens uit de kimmen;
 Des Kaizers Adelaar, vol moedt,
 Begeeft zich met zyn schittrendt slagzwaardt
 Uit zyne sterkte in 't ope veldt,
 Daar hy tot eenen strydt verdagvaardt
 De bloem van 't Ottomans geweldt;
 Dat stout met vliegende kornetten
 Op 't Duitse leger aan komt zetten.

Elk streeft zyn vyandt moedig tegen
 Met uitgetooge zwaard en dolk,
 En vreesf noch vuur- noch solferreegen:
 De dryvende salpeterwolk,
 Voor 't glinsterendt zonnelycht geschooven,
 Beneemt het oog 't gezicht van veldt,
 En Hemel: de yzre bollen rooven,
 Terwyl langs 't veldt de bloedtstroom zwelt,
 Den krygsman 't leeven, vuil geschonden
 Door merken van onzienbre wonden.

De zwarte kruitwolk, aan 't verschuiven,
 Gaf 't oog weer ruimte om uit te zien;
 Men ziet het Turkse heir verstuiven,
 En moeloos uit het slagveldt vliên:
 Hun achterhoede op die geruchten
 Wacht naar geen uitkomst van den slag:
 Dien 't niet gebeuren mag te ontvlugten,
 Ontmoeten hier hun laatsten dag:

De doodt laat overal zyn merken,
En vliegt door 't heir op vaale vlerken.

Het slagveldt grimmelt van de lyken,
En levenden, die, half ontzielt,
Door 't uitgestorte bloedt bezwyken:
Des ruiters' paardehoef vernielt
De moedelooze vlugtelingen,
Gehakt, geflagen wondt by wondt:
's Verwinnaars drift is niet te dwingen,
Elk neemt zyn vyandt in den mondt,
En zendt hem, hevig aan 't vergrimmen,
Naar 't ryk der bleeke en vaale schimmen.

De Grootvizier van 't oudt Byzansen,
Van alle hulp en hoop ontbloot,
Toen hy het radt der oorlogskansen
Zich tegendraajen zag, in noodt
Van lyf en leeven te verliezen,
Wil liever, al te slaaw van moedt,
Een schandelyke vlugt verkiezen;
Als zelf, ten koste van zyn bloedt,
In 't veldt zyn vyandt tegenstreeven;
En bergt geschandtvlekt dus zyn leeven.

Zo vlugt met uitgespreide vleugels
Voor 's Arendts klaauw, die vinnig tref,
Een heir van plonderzieke veugels,
Wen hy zich op zyn wicken heft:

Zy, van hun vyandt aangevloogen,
 Verlaaten hun geroofden buit,
 Door 't vuur van zyne glinstrende oogen
 In hunne roofvaardy gestuit;
 En vliên verbaaft naar andre perken
 Met bloênden kop, en kaale vlerken.

Een schat valt in 's verwinnaars handen,
 Die de Ottomanse ryxvoogdy
 Hadt mee gevoert. de Duitsers branden
 Om met den rykdom van Turkey'
 De praal van hun triomf te sieren:
 Elk krygsman streeft naar eene kroon
 Van nimmerdorrende laurieren.
 Zo krygt de booswigt eens zyn loon,
 Die, om zyn helse lust te boeten,
 Messias ryk dacht om te wroeten.

Hoe zal Belgrado nu zich dekken
 In haare neergefchoote wal?
 't Gedult des Veldtheers lang te rekken
 Baart mooglyk haar noch zwaarder val:
 De ontzeters zyn uit 't veldt gevlooden,
 Hun hulpe kwam haar niet te sta;
 Dies zendt de Bassa vredeboden,
 En geeft zich over op gena
 En ongena. zo moeten krimpen
 Al die des Heilandts naam beschimpen.

Men vlecht den Prinse van Savoje,
 En zo veel helden, die hun naam,
 Als andre Scanderbergs in Kroje,
 Doen leeven op de tong der Faam
 Een kroon van onverwelkbre blaären:
 Maar boven al zy lof gezcit
 Den Vorst van 's Hemels legerfchaaren,
 De ontzagchelykfte Majesteit,
 Die, fel op 't ongelooft gebeeten,
 Hun heir heeft over hoop gefmeeten.

Gy afgerechte plonderaaren,
 Geweldenaars, die, fier en stout,
 Op roof, en moordt in halsgevaaren
 Uw snode plonderneften bouwt;
 Gaat toont den Sultan nu de merken
 Van uwen veldtflag, droef en naar,
 Uw kaale en afgezengde vlerken.
 Zo moet des Kaizers Adelaar
 Noch eens, uit zyne legerfchanfen,
 Den muur omwroeten van Byzansen.

WILH. LOMANNUS.

HELIKON,

LIERZANG.

Wat razerny beweegt myn' geest tot zingen?
 My dunkt ik zie den heiligen HELIKON;
 My dunkt ik zie het zilvren hoefnat springen,
 En stralen uit de milde Hengstebron.
 Een Godt, ik moet, ik moet de drift gelooven,
 Door zyne magt my ingestort van boven,
 Deelt wetten aan de negen Zustren uit.
 Zyn schedel prykt met eeuwige lauwrieren;
 Zyn vingeren, die op de Citer zwieren,
 Vervullen 't oor met aangenaam geluit.

KALLIOPE dreunt door de bruine wolken Het Hel-
 Met haar trompet, en steekt elks harte in den-
 brandt. dicht.

Ze ontvout den staat der vreemde en woefte volken;
 Zy schildert lucht en aarde en zee en strandt.

Nu wil zy ons den Acheron vertoonen,
 Nu 't zalig dal, daar rust en vrede wonen,

Daar

Daar alles blyft in vollen luifter ftaan.
 Haar grootfche ftem kan wonderen verhaalen;
 Geen hinderpaal belet haar 't zeggepraalen,
 Zy matigt zich 't gezach der Goden aan.

Oog-merk van het Helden dicht. Maar gy verbergt in all' dees wonderwerken
 O Zanggodin, uw leffen voor 't gezicht;
 Gy loutert ons, en zonder dat wy 't merken:
 Uw heldenzang vertoont aan elk zyn' pligt.
 De wufte menfch, te groot een vriendt der
 logen,
 En meenigwerf door valfchen fchyn bedro-
 gen,
 Ontdekt den glans der zuivre waarheit niet;
 Maar hoe hy ook is aan dat quaad verbonden,
 't Bevallig fchoon van uw verdichte vonden
 Maakt dat hy 'tzoet dier Hemeldeugd ge-
 geniet.

Het Treur-
 ſpel. MELPOMENE, met traanen op de wangen,
 Beweegt myn ziel, terwyl zy droevig
 fchreit.
 Ik voel myn hart gelyk met boeien prangen;
 Haar klagt nochtans fchynt vol aantreklyk-
 heit.
 't Meelyden volgt haar zuchtende op de hielen;
 De Schrik, gereedt om alles te vernielen,
 Strekt

Strekt haar ten steun met een verbaast gelaat.
 Wat ongelyk zal nu haar gramschap wetten?
 Helaas! wat bloet zal 't blanke staal besmetten,
 Waarmeê zy vast ter slachting vaardig staat?

Maar o THALYE, uw lief en lonkent wezen Het Bly-
 spel.
 Trekt myn gemoedt van al dees gruwlen af.
 De dwaasheit, thans zoo hoog in top gereezen,
 Krygt door uw boert haar welverdiende straf.
 Schynheiligen, Verquisters, vuile Vrekken,
 't Vreest alles voor uw leevendige trekken;
 Elk waant dat hy zich-zelfen ziet en hoort.
 Gy quetst, doch weet de wonden weêr te heelen.
 Uw Schildery, volwrocht in alle deelen,
 Maakt ons beschaamt, terwyl het ons bekoort.

Een andre voegt, van wraakzucht ingenomen, Het
 Schimp-
 dicht.
 De naamen by de afbeeltfels die zy maalt.
 Een beek van gal schynt uit haar pen te stroo-
 men;
 Terwyl zy juicht, en vrolyk zegepraalt,
 Als zy den krans van iemants kruin kan ligten.
 De gramschap scherpt de punten van haar schichten.
 Zy jaagt en schopt uit Febus zangprieel
 Veel schryvers, die, ten doel der spotternyen,
 Noch 't snoodt gelach en schimpen moeten lyen,
 By 't harde lot het welk hen viel ten deel.

Het Her-
ders-
dicht.

Hier zingt E U T E R P E , op aangenaame
tooncn,

Van vee en veldt, by 't ruischen van den
vliet.

Al de Echos, die het groene bosch bewoonen,
Ontwaaken op de klanken van haar riet.

* Twee Herders, door haar zachte stem ge-
vangen,

Herhaalen vast de eenvoudige gezangen,
Uit haaren mondt met vlyt en vrucht ge-
leert.

Hun ruispyp klinkt van eindeloos behaagen.
Zy spellen heil en zorgeloze dagen,
En roemen 't woudt daar stille rust regeert.

Het
Lyk-
dicht.

Een Nimf, gehult met lykcyprésséblâren,
Het kleedt gefcheurt, verwildert van ge-
zicht,

Eifcht van den Vorst der Onderaardsche scha-
ren

Haar' Minnaar weêr, te vroeg berooft van
't licht.

Zy vloekt het lot, te fel op haar verbolgen.

Het naar verdriet schynt haaren tredt te vol-
gen :

Terwyl de Liefde, ondanks haar' bittren rou,
De traanen pryft die uit haare oogen vloeien,
En als een beek het dootsch gelaat besproeien,
Ten teken van stantvaste en zuivre trou.

Wat

Wat Zanggodin zie ik de bloemen mengen,
 Met zorg en keur verzamelt en geplukt?
 Hoe aardig weet ze een' rozenhoedt te stren-
 gelen,

Het
 Lier-
 dicht.

Die haare handt op 't hoofd der Helden drukt!
 Nu lust het haar Kupidos magt te zingen,
 Die al wat leeft naar zynen wil kan dwingen;
 Nu volgt zy eens den Wyngodt met haar' toon:
 Doch raakt fomtyts het Oorlogsvuur aan 't blaaken,
 Dan durft ze om Mars, den gouden lof verzaaken
 Van Bachus, en Diones blinden zoon.

Wie kent u niet, die u zoo zoet hoort queelen?
 Uw lief gezang, o POLYHYMNIA!
 Kon 't keurig oor des Venuzyners streelen:
 Hy volgde eertydts uw tedre klanken nâ.
 De Godtheit, door wier licht ik werdt bescheenen,
 Gewaardigt zich my thans uw Lier te leenen,
 Waarmede ik heb den HELIKON geloofst:
 En deede ik zulks met leevendige stralen,
 Kom kuifche Nimf, kom dan myn vlyt betaalen,
 En vlecht een' krans van lauwren om myn hoofd.

*Vit het Fransche van den Heer
 De la Motte.*

MDCCXXI.

AMA-

A M A R I L L I S.

A A N D E N H E E R E .

G. P. V. M.

MYn Zanggodin, gewekt door uw verlangen,
 Treedt zonder vrees den wyzen * MENTOR nâ,
 Die haar geleidt in 't schoone Arkadia,
 En d'aardt verbeeldt der tedre Herderszangen.

Zy schildert met haar onbegaaft penceel
 Die zoete Kunst, op zulk een loflyk voorbeeldt,
 En zet, in hoop dat gy 't haar waardig oordeelt,
 Uw' braaven naam aan 't hoofd van haar Tafreel.

Geviel het nu dat deeze toon uw zinnen,
 Geliefde Vriendt, in 't minste streelen kon,
 Dan zag ik kans om ook, als KORIDON;
 Door myn gespeel eene AMARIL te winnen.

* *Le Mentor Moderne, Tome I. Discours xxxxi.*

*Formosam resonare doces Amarillida**Silvas.* VIRG.

ARKADIË blonk nooit met zulk één' glans te voren,
 Dan toen MENALKAS, uit een' ryken Stam geboren,
 Die zynen oorsprong neemt met Pan, den Godt van
 't woudt,

De zuivre wetten, die weleer in de eeu van gont
 De Herders volgden, daar met luister deed herleeven.
 De Hemel had hem maar één eenig kind gegeven,
 Een dochter, die van elk om haar bevalligheid
 En minnelyken aardt geviert werdt en gevleit.
 Haar losse zwier, gestalte, en welgeschaapen leden,
 Gepaart met edle schaamte en overheufche zeden,
 Betoverden al 't landt. een lieve Filomeel,
 In 't zingen uitgeleert, woonde in haar schelle keel.
 Haar geestig liedt was, om de eenvoudigheid der wyzen,
 En laage toonen, niet te laaken, maar te pryzen.
 Zy was de vreugdt van al haar Nimsen, en de lust
 Der minnaars, die nochtans bekommert en ontrufft,
 Haar quelden te vergeefs by dagen en by nachten;
 Want AMARILLIS oor bleef doof voor hunne klagten.
 Des bande een groot getal haar schoonheit uit den zin,
 En elk zocht, hoopeloos, eene andre Herderin.
 Deeze ingetogenheit, in zulke tedre jaaren,
 Sproot uit haar Vaders les. hy wou haar niet doen paaren
 Dan met een knaap, die steeds de inzetting van het landt
 Naaukeurig gade sloeg met oordeel en verstandt.
 Noch moest men iets bestaan eer hy zich liet beweegen.
 Hy had op zekren nacht een vreemde Fluit gekregen;

354 N E D E R D U I T S C H E

Een Veldtgodt schonk hem die, en zeide, al wie daar
uit

Tetrekken weet een zoet en lieffelyk geluit,
Dat gansch natuurlyk klinkt, laat dien uw dochter trou-
wen,

En niemant anders moet gy voor uw' schoonzoon hou-
wen.

De Maagdt was niet zoo haast op 't beste van haar' tydt,
Ofal de Herdersjeugt werdt voort van wydt en zydt
Genodigt, om haar kunst in dit geval te toonen
Zy zal met wedermin den Overwinnaar loonen,
Maar hy die qualyk slaagt moet wel vernoegt en stil
De ltrat ontfangen die MENALKAS stellen wil.
Dus luidt de voorwaarde, en hier moet men zich naar
schikken.

De prys was al te schoon om iemant af te schrikken;
Men acht geen' ramp, en elk werdt evenzeer genoopt,
Die maar het allerminste op zyn bequaamheit hoopt.

De plaats, gekooren om het vonnis uit te spreken,
Was een vermaaklyk veldt, doorvloeit van klare bee-
ken.

Een liefelyk windtje blijt de golfjes heen en weër,
En 't strooment water viel op kleine keitjes neër.
Vrou Floras milde gunst, zoo waardig om te roemen,
Hadt al den grondt bestrooit met uitgelezen bloemen,
Die weelig bloeiden in het aangenaam saizoen.
In 't midden stondt een troon van zoden, met een groen
Verhemelte gedekt. hier quam de Nimf getreden.
Het ongegorde gewaadt zwierde om haar blanke leden,
Eenvoudig, zonder pracht, en naar de wys van 't landt.
Zy had haar staf in de een, de Fluit in de andre handt.
Haar hoofd dook in een' krans van leliën en roozen;
En wyl MENALKAS nu reets hadt zyn plaats gekoozen,
Klint ze op den troon, en voegt zich aan zyn rechte zy.
Een aardig Jongling tradt in 't endt wat nader by.

MENGE DICH T E N . 355

Hy hadt een trek van 't Hof, en nimmer was voorheenen
 Een knaap, zoo ryk gekleet, in dat gewest verscheenen.
 De rok van karmozyn, dat heerlyk gloeit en blaakt,
 Scheen volgens de oude wet der Herdren wel gemaakt,
 Maar schitterde in het oog, als zynde aan alle kanten
 Geboort met blinkent gout en edle diamanten.
 Voorts zwaaide van zyn' hoedt een bos met pluimen af.
 't Vergulsel dekte alom zyn' kostelyken staf.

Hy groette met veel zwier en netgepaste treden,
 En sprak tot AMARIL in dees gezochte reden.

*Ei spiegel u niet meer in 't leevendig kristal;
 Neen fiere Herderin, geen beek, geen water val
 Is magtig om de kracht der goddelyke trekken
 Van uw volmaakt gelaat zoo wel aan u te ontdekken
 Als myn bedroeft gezucht en 't quynen van myn hart.
 Dat om uw schoonheit lydt een doodelyke smart.*

De Maagdt, verwondert van zoo vreemt een taal te
 hooren,

Gelooft in deezen staat ter naauwer noodt haare ooren.
 Zy weet niet wat zy hem zal zeggen; maar terstont
 Reikt zy de Fluit hem toe, die zet hy aan den mondt,
 En speelt een liedt daarop, in toonen zoo verscheien,
 Dat hy onmooglyk was te volgen door de reien
 Der jeugt, die zich reets om te dansen hadt gepaart.
 Zulk ongemeen muzyk vereischte een' andren aardt
 Van passien, daar men zich op 't landt niet naar kan voegen.
 MENALKAS zag hem aan met sinaadt en ongenoegen,
 En wilde dat hy straks berooft werdt van zyn kleedt;
 Dat hy het gansche jaar, het was hem lief of leet,
 Een kudde dryven zou, en met zyn volk verkeeren,
 Op dat hy met gemak der Herdren wys mogt leeren.

Na deezen quam ten eerste een ander op de baan.
 Dit was een sterke quant, doch woest en ongedaan.
 Zyn hair was niet gekemt. de baardt bedekt zyn wangen.
 Hy hadt een schaapevacht om zyne schoudren hangen.

Zyn tredt was lomp en boerſch, en echter maakt hy ſtaat
De Nimf te vleien met dez' ongeſchikten praat:

*'k Gef dez en morgen aan myn geitjes duizent kuffen,
En kan myn vlam ſomtjts met myne bokjes blaſſchen;
Doch, worde ik eenigzins begunſtigt door 't geval,
Ik hoop dat ik wel haafſt wat beters kuffen zal.*

Hy huppelde van vreugde, als of hy was bezeten,
En waande dat hy zich te byſter hadt gequeten;
Maar de eerbare ſchaamte blonk in 't oog der Herderin.
Zy bloosde om zulke reën, en ſtelt met regenzin
De Fluit hem in de handt, die hy haar ſchier ontrukte,
En met een woefſt gebaar aan zyne lippen drukte.
Zy bidt de Goden haar te hoeden voor dien man.
De onheufche gaat al voort, en blaafſt zoo veel hy kan,
Doch vindt zich niet bequaam om iemants oor te ſtreelen,
De Herders ſcheenen doof voor 't onbevallig ſpeelen,
En hadden te gelyk den rug hem toegekeert,
Valt ſchreeuwende uit één' mondt dat hy de kunſt ont-
eert;

Des wil men dat hy, om zyn' miſſlag te vergoeden,
In 't ongelykſte dal de varkens zou gaan hoeden.

Een derde, die met pyn en moeite tradt langs 't veldt,
Wyl 't lichaam al te zeer was in 't gewaadt bekneelt,
Genaakte tot den troon met opgetogen zinnen.
't Scheen of hy byzich-zelf, voordat hy dorſt beginnen,
Zyn reden overdacht; doch eindlyk greep hy moedt,
En ſprak, met ſtatigheit en ernſt, op deezen voet.

*Bekoorlyk Nimfelyn, gy tooit uw blonde hairen,
Als Cyprus koningin, met koele rooze blären,
En blanke leliën; niet, opdat zulk ſieraadt
Een ſchooner glans verleene aan uw volmaakt gelaat:
Maar, opdat leliën en aangenaame roozen
Van ſpyt verwelken en van ſchaamte zonden bloezen.*

Dees ſtyl was veel te grootſch, te zwaar voor AMARIL,
Des gaf zy hem de Fluit, en hielt zich verder ſtil.

MENGELEDICHTEN. 357

Hy vangt den speelstrydt aan. zyn toonen zyn gemengelt,

En vergezocht. de klank is ongelyk gestrengelt,
Na hoog dan laag. 't geluit werdt zelden dus gehoord.
Een ieder staat verbaast, en niemant sprak een woordt,
Als of zy allen door den blixem zyn geslaagen.

Zy schepten in zyn kunst in 't minste geen behaagen.
En schoon hy staande hielt dat al de kracht bestont
Zelis in dat geen, dat elk zoo vreemt en qualyk vondt
In zyn gezang, 't welk hem, hoe zeer men 't ook ont-
cert hadt,

De grootste Meester van Hesperie geleert hadt,
't Was vruchtloos, en men spot met alles wat hy zegt.

MENALKAS evenwel kreeg deernis met den knecht,
Alszynde een vreemdeling; en des was zyn begeeren,

Dat hy ten eerste werdt voorzien van ruimer kleeren,
En dan geleevert in eens ouden Herders handt,

Om met 'er tydt de taal te spreken van het landt.

Nu nadert KORIDON om naar den prys te dingen.
Dees werdt gehouden voor het puik der Jongelingen.

Hy was ganich zedig en eenvoudig opgebrogd,

En hadt zich heimelyk aan AMARIL verknocht,

Door een' volmaekten bandt die allen ramp kon tarten.

Een zuivre drift besliert hun wederzydsche harten.

Hy droeg de zelve kleur als zyne Zielsvriendin.

Men zag, op zyne komst, 't gelaat der Herderin

Verandren, en de blos op haare wang verbleeken.

Zy vondt zich niet in staat om 't minste woordt te spre-
ken,

Maar gaf hem 't speeltuig, daar hun beider heil aanhing,

Al beevende over, 't welk hy beevende ook ontfing.

Na hy den Boschgodt en de Nimsen, in 't verholen,

Zich-zelfen d'uitslag van zyn wenschen hadt bevolen,

Begon een' zachten toon te klinken op de Fluit.

De Herdersjeugt werdt straks, door zulk een liefgeluit,

Tot danfen aangezet. zy fchepte lust en weelde,
 En'tliedt, dat KORIDON zoo zoet en kunflig fpeelde,
 Betoverde elks gehoor met een verborgen' kracht.
 De Gryfaarts zeiden dat verſcheidemaal by nacht
 Een diergelyke wys was door de lucht gedrongen,
 Die, naar hun oordeel, van een' Godt moest zyn ge-
 zongen.

Hy eindigt naaulyks, of MENALKAS, die zyn' troon
 Nu reets verlaaten hadt, omhelfcht hem als zyn' zoon,
 En wil dat hy zyn kindt zal tot zyn bruidt ontfangen.
 Hierop weërgalmt de lucht van blyde zegezangen.
 Het paar werdt toegejuicht, en al de jonglingschap
 Stemde in die wyze keur met vrolyk handt geklap.

In't midden van die vreugdt quam zich iet vreemts ver-
 toogen:

't Gezelschap zag een' man verſchynen voor zyne oogen,
 Gekleedt in't blaau, en met een hengel in de handt.
 Hy hadt zyn' breeden rug belaaen met een mandt,
 En droeg een' biezekrans, die't ganſche hoofdt bedekte.
 Een kleine jongen, uit wiens kleedt het water lekte,
 Tradt met een goede vracht van Oeſters voor hem heen.
 Men vroeg wat de oorzaak was waarom hy daar ver-
 ſcheen.

Hy zegt, dat hy zich wilde aan AMARIL vertoonen,
 En haar bewegen om met hem aan zee te woonen;
 Hy hadt, en werdt daarom ook naar zyn' ſtaat gedient,
 De Nereiden en Nayaden zeer te vriendt.

MENALKAS antwoordt: *Zyn die Nymfen uw bekenden,*
Zo wil ik dat men u daar daadlyk heen zal zenden.

Men greep hem aan, en ſchoon hy dappren weerſtandt
 biedt,

Hy werdt, het hoofdt om laag, geworpen in een vliet,
 En voor een' Vyandt van Arkadië gehouwen.

En wyl men naderhant hem nooit weer quam te aan-
 ſchouwen,

Noch van hem hoorde, hielt men zeker en gewis,
Dat sedert al dien tydt hy daar gebleeven is.

Voorts leide KORIDON een lang en lustig leven,
Met zyn geliefde Bruidt, hem door het lot gegeven,
Bestierende ongestoort de Arkadische Landou.

Terwyl de vruchten van hun wenschelyke trou
Hen hoopen doen, dat elk, na 't einden van hun dagen,
Hun naam noch noemen, en van hunnen lof zal waagen,
Wanneer men in het krooft het beeldt der Oudren ziet.

De braave THEOKRYT voert na hun doot 't gebiedt
Als erfgenaam, en laat de heerschappy der landen,
Toen hy gesturven was, VIRGILIUS in handen,
Wiens deftige afkomst zich verspreide wydt en zydt,
En veele Herders queekte in zulk een' ruimen tydt.
Tot MOONEN eindlyk, door zyn aangenaame zangen,
Zoo onvervalscht van toon, de harten wist te vangen,
En vast te lymen aan zyn zachte herdersfluit;
Gevolgt van WELLEKENS, wiens lieffelyk geluit
Noch onlangs was de lust der blyde Veldelingen,
En schoone Nimsen, die, op zyn natuurlyk zingen
Verlekkert, treuren, nu zyn Ruispyp in deez' oordt,
Van zuivren klank berooft, niet langer wordt gehoord.

MDCCXXVI.

T H A M I R E ,

H E R D E R S Z A N G .

THAMIRE sleet in rust en zonder min haar dagen,
 En TIRSIIS zocht vergeefs haare oogen te behaagen;
 Deshy, vermoeit zyn zorg zoo slecht te zien betaalt,
 Zyn hart aan KLORIS schenkt, die hem met gunst be-
 straalt.

TAMIRE, onkundig van dit wederzyts beminnen,
 Streelt met haar koelheit vast haare al te fiere zinnen;
 Doch keerende uit het bosch, op zekren avondstondt,
 Verneemt zy 't lieve paar, gezeten op den grondt,
 Dat naulyks einden kan, schoon door den nacht ver-
 wonnen,

Een onderhont, reets met den dageraat begonnen.
 Nieuwgierig schuilt zy zich in 't scheemren van de blaân,
 En hoort met ongedult dit teder afscheidt aan.

K L O R I S .

Kom gaan wy TIRSIIS; want de nacht begint te daalen.

T I R S I I S .

Okorte dagen, niets kan by uw snelheit haalen!

Hoe

Hoe ras, myn tweede ziel, hoe ras vloog deeze voort!
 My dunkt ik heb u naau één oogeblik gehoort.
 Wat sprak ik weinig van myn tedre minnesmarten!
 Wat is één enkle dag voor twee verliefde harten?

K L O R I S.

Vaarwel. noch eens vaarwel. ach! waarom kan ik niet
 Den nacht vertraagen, die dit scheiden ons gebiedt!
 Maar dit 's een ydle wensch. wy zullen by dees linden,
 Zoo haast Auroor verryft, elkander wedervinden.
 Gelukkig, zo gy weer van tedre min vervoert,
 Door vriendlyk onderhoudt myn ziel aan de uwe snoert!

T I R S I S.

Helaas! wat zal deez' nacht voor my verdrietig schynen!
 Ach! dat een lieve droom myn zorgen deedt verdwynen,
 En dat my in den slaap mogt worden meêgedeelt
 Die nieuwe zoetheit, daar gy reets myn hart meê streelt!

K L O R I S.

Ik wil geen hulp noch gunst van ydle droomen wachten,
 Dewyl zy reis op reis misleiden myn gedachten.
 Vergeeffsch mag ik by dag my streelen met uw min;
 Want ieder nacht, zo 't schynt, verandert gy van zin.
 'k Zag DORIS gilstren met een' nieuwen luister pronken,
 Gy knielde deezen nacht voor haar vergode lonken.
 Dus schetst de duisternis aan myn' verleiden geest
 Dat geen, daar ik by 't licht zoo zeer voor ben bevreesst:
 En wat verzekring my uw liefde ook hebb' gegeeven,
 'k Slyt in getraan de helft van myn rampzalig leven.

T I R S I S.

O wreede, kunt ge my zoo groot een onrecht doen?
 Kunt gy die lafheit van myn teder hart vermoên?
 Uw droomen baaren my onlydelyke quaalen:
 Gy dwingt hen zelf om my zoo haatlyk af te maalen.
 Gy twyfelt aan myn trou, maar op een' loffen grondt.
 Gy zyt het die alleen myn' boezem hebt doorwondt.
 Ik heb noch rust noch duur mag ik u niet aanschouwen.
 Gy, gy kunt my alleen of vreugde of onheil brouwen.
 Ach! waarom schynt gy toch zoo schoon in myn gezicht?
 Waartoe strekt al myn min, zo gy ze waant verdicht?

K L O R I S.

Neen, neen, ik twyfel niet. ik kan uw ziel regeeren.
 Kom morgen TIR SIS, kom, om 't my op nieu te zwee-
 ren.
 Vaarwel. te veel vermaak weerhoudt ons op dees steê.

T I R S I S.

Wat brengt dat droef Vaarwel aan minnaars rampen
 meê!
 My dunkt als ik het noem dat ik my doot zal treuren.
 Verlaate ik u, ik schyn my van my-zelf te scheuren.
 Vaarwel. zo TIR SIS weer in uw gedachten speelt,
 't Zy in een' droom waarin hy beter word' verbeeldt.
 Denk, denk dat gy alleen myn teder hart doorgriefde.

K L O R I S.

Waarom vergeete ik niet dat gy THAMIRE liefde!

T I R S I S.

't Strekk' my tot geen verwyt dat zy my heeft behaagt:
 My was, toen ik haar minde, o uitgelezen' maagdt, Uw

Uw schoonheit onbekent ; zy kan alleen bekooren
 Aan minnaars , die uw' glans nooit zagen van te voren.
 Maar haare naam verveelt me , en floort ons onderhoudt.

K L O R I S.

Vaarwel. de tydt loopt heen. 't is langgenoeg gekout.
 De nacht zou in 't geheel ons met zyn fchaduw dekken.

T I R S I S.

Myn KLORIS, noch één woordt, dan laat ik u vertrek-
 ken.

De Herder gaat zyn' gang, en KLORIS hoort hem aan.
 Zy willen fcheiden, maar de liefde houdt hen staan.
 Geduurig fchiet hen weer een nieuwe zaak te binnen.
 Tot eindelyk THAMIRE, al te yverig van zinnen,
 Vol woede en minnenydt, en 't hart vervult met wraak,
 Zich haast ter flooring van zoo zoet een famenfpraak.
 Geen grooter fpyt heeft ooit een vrouweziel bezeten,
 Dan wen zy ziet dat zy gemaklyk wordt vergeeten.

*Uit het Fransche van den
 Heer de la Motte.*

MDCCXXII.

DORIS,

NEDERDUITSCH
 D O R I S,
 HERDERSZANG.

GRaaft lieve schaapjes graaft, en wilt u-zelf vermaaken
 In ongestoorde rust, myn zorg zal voor u waaken.
 Myn hondt, en deeze staf, geklonken in myn handt,
 Beschutten u genoeg. geen felle wolvetandt
 Zet in uw vacht voortaan de tekens van zyn woede.
 Graaft vrolyk, onbevreesd, terwyl ik u behoede.
 Gyzult myn' wensch nooit meer, dat u verlegen maakt,
 Zien elders heen gewendt, door andre drijf geraakt.
 Ik voel my van de min, die my bezat, geneezen.
 Gyzult myn zoetste vreugd, myn eenigste oogmerk we-
 zen.

De ontrouwe TIRSIIS heeft, zoo was my 't brein verdoofd,
 U tot op heden toe van 't nodige beroofd.
 Ik dacht dat hy me minde, en hadt het mogen baaten,
 Ik wilde om zynen wil al vry wat meer verlaaten.
 Hoe heeft myn teder hart om zyn verlies gezucht!
 Maar dat verveele u niet. weest voor geen' ramp beducht.
 Wanneer ik om hem denke ontruste ik wil myn zinnen;
 Maar echter 't is gedaan. ik wil niet meer beminnen.

Meeftresse van my-zelf, voogdesse van myn lot,
 Zal ik myn dagen nu, in 't vrolyke genot
 Van kuische weelde en rust en vrede zien voltrekken.
 Geen smart zal myne vreugd tot hinderpaal versprekken;
 Indien men anders slechts volmaakte vreugde vindt,
 Wanneer men missen moet het geen men teder mint.

Myn

MENGELDICHTEN. 365

Myn hart, hoe zeer bekoort door 't onverschillig leven,
 Kan echter a in dat zoet zich noch niet overgeeven.
 't Strydt met myn' wensch, en haakt naar d'al te traagen
 tydt,

Waarin 't zich van die drift volkomen zie bevrydt.
 Kom, ondervinding, kom, en voeg u by de Reden.
 Wil van dien lieven staat de waarde my ontleden.
 Ach wat verandering! ik voel hoe myn gemoedt,
 Zoo haast, zoo ligt geraakt, met ernst daar tegen woedt.
 Hoe neige ik zonder pyn hiertoe myn droeve zinnen?
 Maar echter 't is gedaan. ik wil niet meer beminnen.

't Zieftreelende vermaak der zalige eenzaamheit.
 Zyn myn lust alleen. en zo 'er noch iets pleit
 Voor TIRSIIS, dat is maar een overschot der vreugde,
 Die in voorgaanden tydt ons beide zoo verheugde.
 Na kleinen tegenstant verban ik ze uit myn' zin.
 Ik doe my-zelf geweld, en zal hem, zonder min,
 Of minnenydt, eerlang aanschouwen en begroeten...
 Doch 'k zal my dan met kracht van reden wapnen moe-
 ten:

Hier is 'er geen omtrent die hem te boven gaat.
 Zyn welgeschaapen' leest en vriendelyk gelaat
 Doen hem in deezen oordt den prys der Herdren winnen.
 Maar echter 't is gedaan. ik wil niet meer beminnen.

't Spant alles, naar my dunkt, 't spant alles even zeer
 Te saame, opdat ik kryg' myn lieve vryheit weêr.
 De wulste Zefirus schynt my dus toe te spreken:
 Beklaag myn Flora niet; hy, die zyn' eedt dorst breeken,
 Dien gy zoo teder mint, dien gy zoo hoog verheft,
 Verdient geen gunst, wyl hy me in ligtheit overtreft.

Als ik dees bloemen zie verflensfen en verderven,
 Die, op den zelve dag gebooren, ook weêr sterven;

Daa

366 N E D E R D U I T S C H E

Dan hoor ik, zo my dunkt, haar zeggen: hoe kan 't zyn
 Dat DORIS om ons leet gevoelt een wreede pyn?
 Dat ze onzen staat beklagt met traanen in haare oogen?
 't Is waar, wy zien op 't Inelste al ons sieraadt vervlogen;
 Maar smaakt zy beter lot? de losse vryery
 Van haar' ontrouwen knaap duurt langer niet dan wy.

Kom lieve kinderen van Flora, vreugdt der aarde;
 En gy, die in haar ziel zoo groot een liefde baarde,
 O Zefirus, herhaal noch meenigwerf die reën.
 Bescherm, zo 't mooglyk is, bescherm myn tederheên,
 Eer my een wreede wet doe volgen haar geboden.
 Kom Zefirus, ei kom, ik heb uw huip van noden.
 Ik vinde in TIRSIS noch die zoete aantreklykheit;
 Hy heeft zyn' heuschen aardt noch ganfch niet afgeleit;
 Zyn zeden winnen veldt op de allerfierite zinnen.
 Maar echter 't is gedaan. ik wil niet meer beminnen.

Hierop zweeg DORIS stil, tot in haar ziel ontstelt,
 En fchaamroot dat zy hadt zoo veel hiervan gemeldt.
 Zy floeg haare oogen neer, en hieldt niet op van zuchten,
 En om haar quelling voorts ten eenemaal te ontvluchten,
 Dacht ze aan de Rede op nieu haar hulp en toeverlaat
 Te vinden, en haar' roem te veiligen voor fmaadt.
 Maar vruchtloos waande zy hierdoor te zyn geneezen.
 De kracht der Liefde is groot. zy doet alom zich vreezen;
 En de ondervinding heeft ons meenigmaal geleert,
 Hoe meer men met haar ftrydt, hoe eer zy triomfeert.

*Gevolgt naar het Fransche
 van Madem. de ****

MDCCXXIII.

AAN-

A A N S P R A A K

V A N

A N D R O M A C H É

A A N

H E K T O R.

ACh keert gy weder naar den frydt,
 En moet ik dan van tydt tot tydt
 Voor u, myn waarde H E K T O R, beeven?
 Moet ieder dag myn treurig hart
 Beknellen met een nieuwe smart,
 Uit vreeze voor uw dierbaar leeven?

De Grieken wenschen, gansch verwoet,
 Niet anders dan uw kostlyk bloedt
 Te storten door hunn' wreedten degen.
 Zy spotten met myn leet en druk,
 En wachten uit myn ongeluk
 Een vrolyk lot, een blyde zegen.

Hoe zoude ik, in dien jongſten noodt,
 De maare ontfangen van uw doodt?
 Wat ramp, wat rou trof my ooit nader,
 Dan dat ik dus door 't vloekgeſpan
 Berooft zou worden van myn' man,
 En uwe zoon van zynen vader!

Keert, Goden, keert dien zwaaren ſlag,
 En geef, indien het weezen mag,
 Dat wy dien braaven heldt niet derven.
 Hy is alleen myn toeverlaat.
 Gelukkig, zo ik in deez' ſtaat
 Hem kan behouden door myn ſterven.

A C H I L L E S dompelde in het graf
 Den Vorſt die my het leven gaf,
 Terwyl hy ſtreedt voor Ryk en Staaten;
 En ſchoon hy noch den laaſten pligt
 Heeft aan het koude lyk verricht,
 Helaas! wat kon die eer my baaten?

Myn zeven broeders, my zoo waardt,
 Heb ik zien ſneuvlen door zyn zwaardt,
 Geſcherpt alleen om my te plaagen.
 Myn moeder, al myn hoop en trooſt,
 Moeft by den moorder van haar krooſt
 Als zyn ſlaavin de boeien draagen.

Men slaakte in 't eindt haar' strengen bandt,
 Maar zy werdt door Diancs handt,
 Na weinig tydts, my ook ontnomen.
 Dus ben ik alles quyt geraakt;
 Doch zoo myn H E K T O R voor ons waakt,
 Heb ik voor geen gevaar te schroomen.

Myn lief, behoude ik u alleen,
 'k vergeet myn rampen wel te vreên.
 Gy zyt me een Vader en een Broeder.
 Gy zyt my al wat ik verloor.
 Ei geef myn smeeken dan gehoor,
 En blyf in Troyen myn behocder.

De Vyandt nadert met zyn magt.
 Bescherm deez' wal, en toon uw kracht,
 Ik wil daar van getuige strekken.
 Bestier het volk door uw beleid:
 Uw byzyn en uw dapperheit
 Zal hen tot groote daaden wekken.

Doorluchte Vorst, beraadt u straks.
 Laat toch de kleine Astyanax,
 Laat myn getraan uw ziel beweegen.
 Blyf, blyf, en waag u niet in 't veldt.
 Denk dat aan uw behoudt, o heldt,
 Ons aller welzyn is gelegen.

MDCCXXVI.

B E D E VAN P R I A M U S

Om het lyk van

H E K T O R.

LAat ik uw gramschap toch verzoeten,
 ACHILLES, hoor myn droeve klagt.
 Hier zygt een Koning aan uw voeten,
 Weleer gevreesst en groot van magt:
 Maar al die roem
 Is als een bloem
 Verwelkt en neergevelt,
 En meest door uwen arm, o zegenryke heldt.

Voordat gy Troyen quamt verdelgen,
 Tot wraak van Menelaüs hoon,
 Verstrekten vyftig wakkre telgen
 't Sieraadt en luister van myn kroon.
 Hun heldendeugd
 Was al myn vreugd:
 Maar midden in den strydt
 Raakte ik hen alle in 't kort, behalven H E K T O R quyt.

En

En hadt de hemel willen geeven
 Dat hy, tot troost in myn verdriet,
 Wat langer my was bygebleeven,
 Myn treurige oogen schreiden niet.
 Nu heeft uw handt
 Hem ook vermant,
 Daar hy deez' veegen wal
 Alleen beschutten moest voor leet en ongeval.

Ik zie geen einde aan al myn rampen;
 Zy groeien met uw daaden aan.
 Ik moet met zorg en onrust kampen.
 Ik slyt myn leven in getraan.
 Myn droef gezucht
 Vervult de lucht;
 En deeze jongste slag
 Verdelgt, met mynen zoon, myn grootheit en gezach.

Doch hoe gy schynt in toorn ontsteken,
 Hoe toomloos ook uw wraakzucht woedt;
 Noch hoop ik, dat ik door myn sinecken
 Verzachten zal uw gram gemoedt.
 Geef, geef my 't lyk,
 Dat noch in 't flyk
 Den laatsten pligt verwacht.
 Vergun my dat het worde in Ilium gebragt.

Heb medelyden met myn jaaren.
 Let op myn rimpelig gelaat.
 Aanschou helaas myn gryze hairen;
 En denk met één in welk een' staat
 Uw Vader is,
 Die ook gewis
 In vrees en kommer zwerft,
 En klaagt dat hy zoo lang uw troostlyk byzyn derft.

Denk om de liefde, die zoo teder
 Uw hart verknocht houdt aan zyn hart.
 Zie hoe ik my voor u verneder.
 Ik kus de handt, die al myn smart
 Heeft voortgebracht.
 Verhoor myn klagt:
 Bctoom myn ongeluk;
 Ik bidde u nochmaals, troost, ei troost my in myn'
 druk.

Zo moet u Thetis blyde ontfangen,
 Indien ge ooit tot haar weder keert.
 Zo roemt m' in vrolyke gezangen
 Dat gy u-zelf hebt overheert.
 Zo klinke uw lof
 Aan 't starrenhof.
 Zo baart gy lust en vreugdt:
 Want edelmoedigheid is de eerste heldendeugd.

MDCCXXI.

ANT-

A N T W O O R D T

V A N

A C H I L L E S

A A N

P R I A M U S.

HEt is gedaan. ik voel my eindelyk bewoogen.
 'k Heb medelyden met uw traanen. rys myn heer.
 Rys op, o PRIAMUS; 'k wil langer niet gedoogen
 Dat zich een Koning buigt voor myne voeten neêr.
 Maar welk een fierheit heeft u herwaart aangedreeven?
 Hoe dorst gy waanen dat uw smart
 Myn ziel, in toorn en wraak verwacht,
 Zou leenigen, na ik uw zoonen bragt om 't leven?
 Ik moet my echter overgeeven:
 Uw zuchten treffen my aan 't hart.

Dit is, dit is helaas, het lot der stervelingen!
 Der Goden gramfchap wil dat eindeloozen druk
 Ons deel zy: en daar weelde en wellust hen omringen,
 Verslyten wy den tydt in ramp en ongeluk.
 't Is waar, fomwyl min straf, verwislen zy de plaagen
 Met iet dat ons gemoedt verheugt:
 Maar zulk een ligte dobbervreugd
 Haalt zelden by het leedt 't geen wy daarna verdraagen.
 Dus scheppen ze allermeeft behaagen
 Verdriet te mengen met geneugt.

Wat kan myn' Vader toch een groote rykdom baaten?

Wat helpt het dat hy kust den mondt van een Godin?
Wat voordeel geeven hem zyn heerlykheit en staaten?

Ik, ik, het eenig pandt van zyn doorluchte min,
Moet verre uit zyn gezicht een droevig leven leiden.

In my alleen mist hy het al.

Myn doodt, die my voor Troyens wal
Voorzegt is, zal zyn ziel ook haast van 't lichaam scheiden.

Dus, daar wy uwen val bereiden,

Bereiden wy onz' eigen val.

Gy PRIAMUS, wiens magt gansch Assie beheerde,

Gy die den Hellespont deet luistren naar uw wet:

Hoe blonk uw fiere jeugt, toen gy in rust regeerde,

In de edle spruiten van uw vruchtbaar huwlyksbedt!
Maar gy verliest wel haast dat heil en 's hemels zegen.

't Gejuich maakt plaats voor droef geklag.

Uw stam vermindert dag op dag.

De Goden, door getraan noch zuchten te beweegen,

Zyn u zo 't schynt in alles tegen.

Hun toorn vernietigt uw gezach.

Doch daar wy alle zyn tot zulk een' prys gebooren,

Daar nimmer sterfelyk mensch het lot kan wederstaan,
En elk verwachten moet het geen hem is beschooren,

Laat ons vol dapperheit dees rampen tegengaan.
O Vorst, ik kan uw' wensch nu langer niet weêrstreeven.

Niet vruchtloos dacht gy dat uw finart

Myn ziel, in toorn en wraak verwart,

Zou leenigen, schoon ik uw zoonen bragt om 't leven.

Ik zal u 't lyk van HEKTOR geeven:

Uw zuchten treffen my aan 't hart.

D E

OVERWONNE DRIFT.

K L I N K D I C H T.

Lichtvaardige, kunt gy den lieven bandt verbreeken,
Die onze harten hielt vereenigt door de min?

Dus klaagde aan d'oever van den Ryn een Herderin,
Die haaren Herder zag in zyne trou bezwelen.

*De slaverny, die gy zoo eerloos zyt ontweken,
Hadt immers niet dan weelde en alle zoetheit in:
Maar 'k zal in deezen stroom, met een' gerusten zin,
Myn vlam verdooven, en my op my-zelve wreken.*

Dit spreekt ze, en zonder eens te denken wat zy doet,
Bereidt zy zich terstont te springen in den vloedt,
Door toorn en minnennydt tot dit besluit gedreeven.

Doch de yslykheit der doodt maakt haare ziel bevreest.
Zy treedt te rug, en zegt: *wat ben ik dwaas geweest!*
'k Vind' ligt een' andren knaap, maar 'k heb geen ander leven.

*Zie le Recueil de Vers choisis, par
le P. Bouhours, p. 52.*

D E

K O E L E M I N N A A R .

K L I N K D I C H T .

IN een vermaaklyk bosch, daar 't licht der goude zon,
Op 't heetste van den dag, maar flauw door heen kon drin-
gen;

Een plaats, die 't fierste hart tot wedermin zou dwingen,
Bevondt zich Fillis laatst, verzelt van Koridon.

Zy vlydden zich in 't gras omtrent een zilvren bron,
En hy begon voor haar een geestig liedt te zingen:
Maar zyn gezang, hoe zoet, hoe vol veranderingen,
Hadt geen bevalligheid die haar behaagen kon.

Zy, ziende haaren knaap zoo koel en zoo bescheiden,
Zegt schaamroot: Koridon, wy zyn hier met ons beiden
Alleenig, en voor geen nieuwsgierig oog bevreest.

Hy, die dit uurtje tot zyn voordeel moest besteden,
Gaf slechts een' diepen zucht tot antwoordt op haar reden.
Helaas! waarom ben ik niet in zyn plaats geweest!

Naar het Fransche van Le Pays.

VREEM-

VREEMDE VERTOONING.

K L I N K D I C H T.

DE blyde zomerzon vergulde met haar stralen
 De zilvren golfjes van het wimpelvoerende Y,
 Vertoonende aan het oog een leevendig schildery,
 Vol edle kleuren, door geen kunstpenceel te maalen.

 Een pasontlaaden schip, gelegen aan de paalen
 Van dien doorluchten Stroom, beroemt door Koop-
 vaardy,
 Ontrolde zyne vlag; Matroos, verheugt en bly,
 Scheen, na zoo lang een reis, zyn' adem weer te haalen.

 De windt was stil. men zag geen wolken in de lucht.
 Elk juichte, voor gevaar, voor ramp noch storm be-
 ducht,
 En wachtte voor zyn' dienst een deftige belooning.

 Terwyl dit Vaartuig lei te dobbren voor de Stadt,
 Zag ik op d'Overloop (o wondere vertooning!)
 Een Bootsman, die met smaak een' nieuwen haring at.

Naar het Fransche van Le Pays.

D E

GELUKKIGE KNORREPOT.

K L I N K D I C H T.

DE jeugdige Amaril, zoo schoon, zoo minnenswaardt,

Ziet steeds twee Mannen in en om haar woning zwieren:
De een, deftig opgevoedt, en hofflyk van manieren,
Betoont dat hy verftandt met deugd te famen paart.

De andre is een vieze Griek, die, door zyn' norffen aardt,
Het alles naar zyn' zin wil fchikken en beftieren;
Die zynen tydt befteedt met fchelden, raazen, tieren,
En in haar tedre ziel flechts toorn en weerzin baart.

Nochtans, de nacht komt aan; de laafte blyft verwinnaar,
En zy, vergeetende haar' trouw' en heufchen minnaar,
Vlydt zich in d'arm van hem die haar deez' onluft brout.

Wie noemt dien handel niet verkeert en onrechtvaardig?
Is zulk een Knorrepot die gunft, die liefde waardig?
Geenzins; maar ach! hy is met Amaril getrouwt.

Naar het Fransche van Mr. de Senect.

VERZUIMDE GELEGENHEIT.

K L I N K D I C H T.

EEn Jongling, die niet veel de werelt hadt doorkroopen,
pen,

Zag Iris, en werdt straks door haar gezicht geraakt;

Doch met wat drift hy ook naar heur bezitting haakt,

Hy spilt zyn'tydt slechts met haar vruchtloos na te loopen.

Zyn ernst kon echter haar tot wederliefde noopen.

Zy wordt getroffen door de vlam die in hem blaakt,

En zegt: dewyl uw min zoo kuifsch is en volmaakt,

Hebt gy een wenschlyk eindt van uwe zorg te hoopen.

Hy vondt haar eens te bedde, en zat voor 't ledekant,

En riep: Goôn, waart ge nu met my op't eenzaam
landt!

En een verliefde zucht verzelde deeze woorden.

De maagdt verfloort, vliegt op, en streeft ter slaapzaa-
le uit,

En voert hem te gemoet met een vergramt geluit:

Hoe! zo gy my daar hadt, zoudt gy me dan vermoorden?

VERKEERDE DIANA.

K L I N K D I C H T.

GY roemt de schoonheit van uw lieve Zielsvriendin,
 O Mopſus, en 'k beken, ze is waardt te zyn geprezen.
 Een aangename glans blinkt uit haar jeugdig wezen,
 Een glans, die ieder ſtraks doet blaaken in haar min.

Met recht voert zy den naam der fiere Jagerin.
 Ja, zo Endymion was van de doodt verreezen,
 En hem uw Nimf belonkte, ik zou met rede vreezen,
 Dat hy zyn Febe haaft verbande uit zynen zin.

Gelukkige, wat heil is u van 't lot gegeven!
 Ik zie Dianaas beeldt in uw Diana zweeven,
 En zy betovert elk door heimelyk geweld.

'k Heb maar één onderscheit in deeze twee gevonden:
 De Een vong de Herten op met hulp der trouwe honden,
 Daar de Andre een' Ezel in haar ſtrikken heeft beknelst.

SCHIL-

SCHILDERY DER LIEFDE.

K L I N K D I C H T.

JA Tirfis, 'k wil de Min verbannen uit myn hart.

Haar zoetheit baart verdriet. en, hoe gy ze ook moogt
roemen,

Ik hou ze voor een Slang, bedekt met schoone bloemen.

Een vreugd van korten duur, vermengt met lange
smart.

Een drank, die 't snoodt vergif in kracht en wreetheit
tart.

Een hof, die zonder eindt bevochtigt wordt met traanen.

Een duister bosch, in wiens bedriegelyke laanen,

Als in een' Labyrint, zich onze ziel verwacht.

Een vrucht vol akonyt. een zee met woeste golven.

Een aklig graf, waarin men leevend wordt gedolven.

Een valsch en scheemrent licht, 't welk ons verstandt
verblindt.

Een ziekte, door geen kunst noch kruiden te geneezen.

In 't kort, een zwarte Poel, meer dan de hel te vreezen,

Omdat men daar, helaas! geen Lethesstroomen vindt.

Naar het Fransche van Le Noble.

DE

D E

SCHOONE ONGEVOELIGE.

K L I N K D I C H T.

GY zegt Klimene, dat uw hart nooit minneschicht
 Gevoelt heeft, en dat gy daarover nooit zult klaagen;
 Ja dat gy, onbevreesd voor heimelyke laagen,
 De scherpfte pylen tart van Venus blinde wicht.

Was ik geweest als gy, toen ik het lieve licht,
 Dat in uwe oogen blinkt, met luister op zag daagen,
 Dat denkbeeldt zou my thans zoo straf zoo wreedt niet
 plaagen,

En 'k vondt my niet geboeit door uw volmaakt gezicht.

Nu hoop ik dat myn quaal door 't afzyn zal geneezen:
 Maar vruchtloos; want ik heb de trekken van uw wezen
 Geprint in myne ziel, daar ze eeuwig blyven staan.

Goôn, laat Klimene toch in zuivre liefde blaaken!

Laat ik haar treffen door myn zuchten en getraan,
 Of wil myn hart, als 't haare, ook ongevoelig maaken!

GROOT

GROOT ONDERSCHEIT.

K L I N K D I C H T.

J A schoone Rozemont, myn argwaan is verdweenen.

Ik dacht dat Koridon uw tedre ziel bezat.

Gy zaagt my hoopeloos, van droefheit afgemat,

En 'k sleet den traagen tydt met onophoudlyk weenen.

Doch nu die braave knaap is voor myn oog verscheenen,

Nu my zyn' geest, zyn' aardt en handel is bekend,

Neeint al myn zorg en pyn en wreedt verdriet een endt,

En 'k mag u onbeschroomt beïnnen als voorheenen.

Dat hy zyn best vry doe, hy zal, naar allen schyn,

U nooit beweegen; want daar moet wat anders zyn

Dan Rykdom, zo hy waant uw wedermin te wekken.

En vraagt ge wat my zoo geruust stelt, Rozemont?

't Is slechts het onderscheit dat ik in beide vondt:

Gy zyt een wyze maagdt. hy is het hoofd der gekken.

BLADT WYZER.

B. A B B A.

Aan de E: Joffers A. en G. Bollen.	210
Aan de E: Joffer A. M. Colterman.	212

H. A N G E L K O T.

Lykoris, Herderszang.	75
Op het burgermeesterschap van den heere Joan Six.	81
Ter bruilofte van S. Gryspeer, en C. Loot.	140
————— D. de Wolf, en A. Muiffart.	144
Aan Silvia.	148
Amintas aan Laura.	150
Aan Dorilea.	152
Pax Optima Rerum.	154
Op de beschryving van den Hortus Medicus.	156
Op de Gedichten van J. Pluimer.	158
Aan D. v. Hoogstraten, op zyne overzetting van Fedrus.	159
Op de Afbeelding van den heere J. v. Broekhuizen.	161
Ter gedachtenisse van den heere J. v. Broekhuizen.	162
Coridon, Herderszang.	164
Op de bybelstof van Mr. L. Bake.	234

T. A R E N D S.

Op de oogen van de Marquizinne de Monceaux.	262
Op het overlyden van den heer Philippe d'Orville.	325

L. BAKE.

L. B A K E.

Herders Verjaarsang.	60
Herderszang ter bruilofte van den heer en Mr. K. v. Beuningen, en Jongkvrouw J. V. Barto- lotti van Heuvel	70
Op de belegering van Naarden.	74

M. B O D E.

Oorlogszang.	236
Poëzyzang.	242
Op het Aftterven des grootmagtigften Vorfts Wil- lemde derde.	248
———— van den heere Mr. Laurens Backer.	249
———— van den heere Mr. Joan Graafland.	250
Echtzang, op het huwelyk van den heere Mr. C. Backer, en Mejonkvrouwe J. Graafland.	251
Op het aftterven van den heer Mr. Cornelis Backer.	257
Op het veroveren van de ftad Ryffel.	258
Ter gedachteniffe van Mejuffrouw K. Lescailje.	259
Aan den heer M. Gargon, op zyn Edts vertaaling van Boëthius.	260
Inhoud en Lof van T. v. Kempens Navolging van Chriftus.	261

J. v. B R O E K H U I Z E N.

Bions Lykzangh op Adonis.	188
---------------------------	-----

D. B.

Op het gevaarlyk Landen van zyn Majesteit Willem de III.	228
---	-----

H. D U L L A A R T.

Op d'oorspronk en oorzaak van Gelderlands groote watersnood, door den heer M. Spranger. 209

P. F R A N C I U S.

Op Juffrou Ida. 125
 Op de Gedichten van J. Antonides vander Goes. 129
 Aan Johan Pluimer, zyne Gedichten in 't licht ge-
 vende. 136
 Op de Nederlandsche dichtkunst van D. v. Hoog-
 straten. 138
 Aan Juffrou Maria Katharina, verjarende op Kers-
 nagt. 230

B. H U Y D E C O P E R.

I. Brief van het I. Boek van Horatius. 193

K. L E S C A I L J E.

Daphnis Harderszang op de Vrede. 1
 Harderszang ter bruilofte van den heer J. A. Ghyzen,
 en Jongkvrou J. vander Schelling. 7
 Harderszang op de dood van Mejuffrouw J. vander
 Schelling. 14
 Op de dood van den heere Mr. Henrik Hoofst. 20
 Ophet overlyden van Juffr. S. M. Amia. 23
 Graftehrift op de Ed. heere Jacob Elias. 25
 Lykklagt over den heere P. Bernagie. 26
 Op de stichtelyke dichten van Sybrand Feitama. 30
 Op de Gedichten van J. Antonides vander Goes. 32
 Op de kunstige Gallerye van Lud. Smids. 37
 Op de gedichten van Joan Pluimer. 38
 Op dezelve, uit Broekhuizens Latyn. 41
 Op

B L A D T W Y Z E R. 387

Op de Gedichten van H. Sweerts.	42
Op S. Schynvoets Mantkabinet.	43
Op de Gedichten van D. v. Hoogstraten.	44
Op de Bredaafche Klio van den heer P. Nuyts.	45
Op de zede- en Harpgezangen van A. Alewyn.	49
Op dezelve.	50
Op de Harderszangen van A. Alewyn.	51
Aan Juffrou J. L. van Zon op haar eerste verjaaren.	53
Op het zelve.	54
Op het zelve.	55
Op de eerste en gevaarlyke overkomst van Willem de III.	56
Aan den heer Joan Pluimer, op een goude gedenkpenning.	57
Op de afbeelding van S. Schynvoet.	} 58
Onder de print van Juffr. Joanna Koerten.	
Op de Gedenkpenning van het oproer.	59

W. L O M A N N U S.

De Nederlaag der Turken.	338
De Nederlaag der Turken, met de overgave van Belgrado.	342

J. M A T H A M.

Graffchrift voor den heere Gillis Valkenier.	214
--	-----

P. N U Y T S.

Vredezing.	83
Nederlands welkomst aan zyn Brittannische Majesteit.	107
Vreugdezang, over de Wederkomst van den heer en Mr. Marinus van Vrybergen.	115

F R A N S R Y K.

Het derde boek van Lucanus.	272
Westermeer.	297
Brief aan den Heere N. N.	307
Op het affterven van Mevrouw Geertruid Rivet.	309
Gebedezang.	312
Klinkdicht op de Veldtocht van Koning William den III.	314
Klinkdicht op den Veldslag aan den Donau.	315
Op't afbeeldfel van den heer van Ginkel.	316
Op Spaarnevlied.	317
Ter uitvaart van den heere Mr. Jan Corver.	320
Ter verkiezing van den heere Mr. Lieve Geelvink.	322
Op't kunstig Muzykfpel van Jan Hoos.	324

S. S Y L V I U S.

Dafnis, Herderszang.	215
----------------------	-----

B. V O L L E N H O V E.

Lindenhorst in den Rouw.	200
Bruiloftsliet voor den heer L. Waterham en Joffrou G. Vollenhove.	203
Graffchrift van den heere Wyer Beeltsnyder.	207

Z O N D E R N A A M.

Faëton, Herderszang.	168
Hedendaagsche Orfeus.	172
Dans van Fillis.	173
Na een ziekte van Fillis.	174
	Krag-

B L A D T W Y Z E R. 389

Krachteloos dreigement.	175
Redelyk verzoek.	176
Middelmaatige liefde.	177
Bedriegelyke liefde.	178
Kusje.	179
Kusje.	180
Groot Gebrek.	181
Bede aan de westewindjes.	182
Schildery van Fillis.	183
Billyke voorwaarde	184
Mislukt voorneemen.	185
Verliefde wensch.	186
Kusje.	187
Aan Amaril, zittende met een hengel te vissen.	222
Aan Amaril.	224
Op het Treurspel van Attila.	225
Op een Schildery waarin Lucina was afgebeeld.	226
Gráffchrift op Maria Stuart.	227
Klagte der Koninginne Vasthi.	263
Pasquyn.	267
Zwakheit der zedelessen.	329
Na het zien der Fransche Kunstspringers.	331
Inval op de ondraegelyke hitte in Oogstmaend 1718.	333
Air.	334
Nagedachten van een Nieuwgetrouwdcn.	335
Raed aen een goed vriend.	337
Helikon, Lierzang.	347
Amarillis.	352
Thamire, Herderszang.	360
Doris, Herderszang.	364
Aanspraak van Andromaché aan Hektor.	367
Bede van Priamus.	370
Antwoordt van Achilles.	373
De overwonne drift.	375

390 B L A D T W Y Z E R.

De koele Minnaar.	376
Vreemde vertooning.	377
De gelukkige knorrepot.	378
Verzuimde gelegenheit.	379
Verkeerde Diana.	380
Schildery der Liefde.	381
De schoone ongevoelige	382
Groot onderscheit.	383

E I N D E.